KAPITOLY ŽIVOTA

DR. LOBSANG T. RAMPA

© TRIGON, 2003
© Dr. T. Lobsang Rampa (dědicové), 1976
Translation © Jitka Badoučková, 2003
Illustration © Zdenka Krejčová, 2003

ISBN 80-86159-47-7

1. KAPITOLA

Budoucí světový vůdce

Na kraji neudržovaného pozemku ležícího ladem se lehce pohupovala stébla vysokého a bujného plevele. Široké, rozedrané a přerostlé listy šťovíku se kývaly ze strany na stranu, zatímco dvě upřeně hledící zelené oči zíraly do tmy pochmurné ulice. Pomalu a velice obezřetně se vyzáblý, nazrzlý kocour vynořil na hrbolatém chodníku. Opatrně se zastavil a zavětřil v nočním vzduchu, zdali neucítí nějakého nepřítele. Přátele – ty neměl žádné, protože *tady* v ulici kočky žily téměř jako v džungli a každá lidská ruka se napřahovala proti nim.

Když se ukázalo, že alespoň *vzduch je čistý*, spokojený kocour loudavým krokem popošel doprostřed silnice, kde se posadil a pustil se do pečlivé očisty. Nejprve přišly na řadu uši a po nich si dobře navlhčenou tlapkou umyl zadní část krku. Pak s nohou napřaženou k obloze pokračoval ve své puntičkářské toaletě. Na okamžik se zastavil, aby popadl dech a rozhlédl se po pusté ulici.

Špinavé cihlové domy z jiné doby… Potrhané záclony na oknech zaprášených sazemi, z jejichž prohnilých rámů se odlupoval nátěr. Čas od času se odněkud hlasitě ozvalo nelibozvučné zavřeštění rádia, které se vzápětí ztišilo, když s tím jiný soused ječivým spíláním vyjádřil nesouhlas.

Z pouličních lamp, které místní děti doposud nestihly roztřískat, se linula slabá zlatistá záře, zatímco rozlehlé úseky, kde byly lampy rozbité, opanovaly temné stíny. Plavý kocour znovu obrátil pozornost k umývání, aniž se znepokojoval chodníky zaneřáděnými všemožným smetím. Odněkud z dálky z lepší čtvrti sem tlumeně doléhal hluk pouličního provozu a od oblohy se odrážela světla četných tamějších reklamních neonů. Zde v této čtvrti však vládla naprostá bezútěšnost. Byla to ulice beznadějných.

Plavý kocour náhle zpozorněl, nastražil uši a s očima upřenýma do tmy a svalstvem přichystaným k okamžitému útěku upřel veškerou pozornost k *čemusi*. Pak se vymrštil na nohy a dříve, než se ponořil do temnoty mezi dvěma domy, vydal varovné zasyčení. Za okamžik však ulice opět nabyla svého běžného vzezření. Odněkud se ozval rozjívený nářek postonávajícího dítěte a odporné hrdelní skřeky hádající se dvojice – muže a ženy, jakož i prudké zaskřípění brzd doléhající sem ze sousedství.

Vzápětí se ovšem přiblížil zvláštní slaboučký zvuk: pomalé šoupání nohou. Nebyl to opilecký krok – ten tu naopak býval běžný, nýbrž šourání se s občasným zastavením. Byla to chůze člověka unaveného životem, jenž

na své ubohé a nejisté pozemské existenci visel už pouhým vláskem. Šoupání nohou se přiblížilo a bylo slyšet zvuk písku vrzajícího pod nohama obutýma do sandálů. Temnotou tohoto propadliště zšeřelé ulice jen spoře osvětlené nemnoha pouličními lampami nebylo téměř vidět na krok. Matný stín se roztřeseně přesunul přes osvětlenou plochu, načež ho znovu pohltila tma.

Jak se zahalená postava přibližovala, sílil i zvuk sípavého astmatického dechu, který rval uši. Najednou kroky utichly, ozvalo se chraptivé vykašlávání, po němž následovalo sípavé nadechnutí. Těžké supění a potácivá chůze se opět ustálily ve svém schváceném rytmu.

Z pološera ulice se vynořil nezřetelný světlý obrys a pod slabě blikající pouliční lampou se zastavil. Stařec v zašpiněném bělavém oděvu a obutý do rozedraných sandálů se krátkozrakýma očima zahleděl na zem před sebou. Potom se sehnul a tápavě shrábl odhozený cigaretový nedopalek ležící u chodníku. Když se sehnul, tak se od břemena, jež vlekl s sebou, odrazilo světlo. Byl to transparent na tyči s neuměle vyvedeným nápisem tiskacím písmem: „Kajte se, kajte, neboť opětovný příchod Páně je na dosah. Kajte se!“ Poté se opět napřímil a popošel o pár kroků dál, kde jen s vypětím sil zdolal několik kamenných schůdků vedoucích do suterénního bytu.

„Já teda nevím, proč ty todlecto děláš, Berte, to ti teda povim. Akorát si z tebe fakani dělaj srandu. Vykašli se už na to, prosím tě.“

„Ale Magdičko, no tak. Všichni tu máme nějaké poslání. Já jsem přece jen toho mínění, že by se mi mohlo podařit zasít někde semínko myšlenky, víš. Ještě chvilku chci pokračovat.“

„To teda bude vopravdu jenom chvilku, Berte. Už je ti jednavosumdesát, a já ti furt říkám, že je načase, aby sis už s tímhle dal pokoj, než to s tebou někde na ulici praští.“

Stařičká zastřešená hřbitovní brána se ve slabé záři odpoledního slunce překrásně leskla. Čerstvý lak oživoval zašlé dřevo. Starobylý kostel Svaté Panny Marie ze šedivého kamene stojící u cesty opodál vyhlížel velebně a přívětivě. Mohutná, železem pobitá vrata byla v této chvíli otevřená v očekávání věřících k večerní bohoslužbě. Z veliké výšky se nesl hlas zvonů hlásajících už po dlouhé věky výzvu: „Pospěšte si, pospěšte, jinak pozdě přijdete.“ Starý kostelní hřbitov v sobě nesl tisícileté dějiny. Nad velikými kamennými hroby a jejich starobylými nápisy pocházejícími z pradávných zašlých časů drželi rozevřená křídla ohromní kamenní andělé. Tu a tam roztroušené přelomené mramorové sloupy vypovídaly o životě zlomeném v rozkvětu.

Náhodný sluneční paprsek, který vystřelil z místa, kde se nečekaně

rozestoupily mraky, proletěl starým kostelem a probudil okna z barevného skla do plné krásy, přičemž vrhl stín kostelní věže na hroby dávno zemřelých.

Lidé zapředeni do živého hovoru a oděni do svátečních šatů se už ke kostelu scházeli ze všech stran. Děti celé nesvé z parády, do níž je navlékli, a v rozpacích ze všech těch čerstvě oholených tváří se vlekly za rodiči. Věkem sešlý kostelník na okamžik vyhlédl ven a ustaraně se zahleděl na přístupovou cestu, načež se opět stáhl do chladného kostelního šera.

Za kamennou zdí se náhle ozval výbuch smíchu a vzápětí se objevil farář a jeho přítel, rovněž duchovní. Prošli kolem prastarých náhrobků a soukromou pěšinkou zamířili do sakristie. Za chvíli dorazila i farářova žena s dětmi a vykročily k hlavnímu vchodu, aby se vmísily do shromažďujícího se davu.

Nahoře na zvonici dál hlaholil zvon a svým vytrvalým bim-bam popoháněl zpozdilce a káral neznabohy. Příliv věncích se postupně ztenčil na pramínek, až ustal úplně. Kostelník naposled vyhlédl ven, a když už žádného spěchajícího nikde neviděl, vrata zavřel.

Uvnitř panovala posvátná atmosféra, tak typická pro starobylé kostely všech vyznání. Mohutné kamenné zdi se tyčily do výšky, kde z nich čněly masivní krokve. Okny z barevného skla prosvěcovalo slunce a na bledé tváře shromážděných farníků vrhalo měňavé vzorky. Z kůru zazněla ukolébávající melodie varhan, chorál, jehož původ se ztrácel v šeru dávnověku. Ozvalo se i poslední zahlaholení zvonů, ale jejich zvuk nestačil ani odeznít, když jemně klaply dveře, do hlavní chrámové lodi vstoupili zvoníci a usadili se do zadní lavice.

Varhany začaly najednou hrát jinak. Lidé v očekávání zpozorněli a ze zadní části kostela se ozval tlumený šum. Šoupání mnoha nohou, šustot rouch a vzápětí už první chlapci z pěveckého sboru začali plnit chrámovou loď a zaujímat místa v kostelních lavicích. Ozvalo se neklidné vrtění a ševelení tak příznačné pro podobné příležitosti, při nichž se nějaké shromáždění připravuje k zahájení obřadu.

Předčítající drmolil pasáž z bible, jak to byl zvyklý dělat po dlouhá léta, četl text mechanicky a bezmyšlenkovitě. Za jeho zády se znuděný zpěváček kostelního sboru s natahovací gumou a hrstí papírových kuliček začal rozhlížet kolem sebe a hledat rozptýlení. „Au!“ vydechla bezděčně první oběť. Varhaník-sbormistr se na kůru zvolna otočil a zabodl do viníka pohled natolik rozzuřený, že záškodník natahovací gumu upustil na zem a rozpačitě se zavrtěl.

Hostující duchovní připraven na kázání pomalu vystoupal po schůdcích kazatelny. Když vyšel nahoru, opřel se o dřevěný okraj a spokojeným

pohledem přelétl shromážděný dav. Byl vysoký, měl hnědé vlnité vlasy a oči modré tím odstínem, který tak náramně působí na staré panny. Farářova žena sedící v kostelní lavici v první řadě vzhlédla a v duchu si posteskla: „Kéž by ten můj vypadal taky tak…“

Kazatel, který si dával na čas, měl přichystanou promluvu s názvem Druhý příchod Páně. Monotónní proslov nebral konce. Starý hospodář v zadní lavici to nakonec vzdal. Pozvolna se ho zmocňovala dřímota, až se najednou kostelem rozlehlo hlasité chrápání. Kvapem k němu vyrazil farářův pomocník, zatřásl s ním, až ho probudil a vyvedl ven. Konečně návštěvník svoji promluvu dokončil. Poté, co udělil požehnání, se otočil a po schůdcích kazatelny sestoupil zpátky dolů.

Znovu se ozvalo šoupání a dupání nohou, jak se varhaník chystal zahrál závěrečný chorál. Pomocníci vykročili podél kostelních lavic s miskami na peníze a potřásáním hlavy dávali najevo nesouhlas s těmi, kdo nedali dost. Pak se shlukli do čtyřčlenné skupinky a vykročili hlavní uličkou k čekajícímu faráři, aby mu misky předali. Později, když byli v sakristii, obrátil se farář ke svému hostu a pravil: „Vybráno devatenáct liber, tři šilinky, jedenáct a půl pence, jeden zlatý čínský tael, jeden francouzský frank a dva knoflíky od pánských kalhot. Mám starost o toho nešťastníka, jenž přišel o dva kalhotové knoflíky. Nezbývá nám než doufat, že ho cestou domů nepotrefí nějaká nepředvídaná příhoda.“

Společně potom farář a host vykročili po pěšince vedoucí mezi starobylými náhrobky a stíny kolem nich se přitom dloužily a ukazovaly k východu. Mlčky zdolali malé schůdky vsazené do zdi mezi hřbitovem a farou.

Nastalé ticho prolomil farář: „Jestlipak jsem vám už ukázal záhony petúnií?“ zeptal se. „Sám jsem je sázel a jsou opravdu pěkné. Neměli bychom se bavit o našem oboru, ale přesto mi dovolte poznamenat, že se mi vaše kázání velice líbilo.“

„Připadlo mi to téma vhodné, když se teď pořád všude hlásá, že Bůh je mrtev,“ odpověděl host. „Pojďme se podívat i na políčko,“ navrhl farář.

„Vida, tady ty jabloně budu muset trochu prořezat. Berete si kázání od stejné agentury jako já? Začal jsem s ní spolupracovat teprve nedávno, ale člověku to opravdu ušetří spoustu námahy.“

Máte to tady ale pěkně veliké,“ odvětil host. „Já s agenturou už nedělám. Dvakrát mě nechali na holičkách, a tak už nechci riskovat potřetí. Obděláváte si zahradu sám?“

„Poslyšte,“ ozvala se farářova žena, když před večeří popíjeli lahodné sherry. „Věříte *opravdu* v druhý příchod Páně, jak jste v kázání říkal?“

„No tak, Markétko!“ vpadl jí do řeči farář. „Taková otázka je zavádějící.

Sama dobře víš, stejně tak jako já, že nemůžeme kázat či říkat všechno, čemu věříme nebo nevěříme. Jednou jsme se upsali stanovám církve a nařízením biskupa naší diecéze, a tudíž musíme kázat dle nich.“

Farářova žena si povzdechla a odvětila: „Kéž bychom znali pravdu. Kéž bychom měli *někoho*, kdo by nám pověděl, co máme očekávat, čemu věřit, v co doufat.“

Host se obrátil na faráře: „Povězte mi, hnojíte jahody chlévskou mrvou, a nebo umělým hnojivem?“

Starý šedovlasý muž úskočných očí se elegantně přitočil k muži s pohublou tváří, který nepohodlně seděl v parku na omlácené lavičce. „Kamaráde, v kolik vydávají?“ zeptal se chraplavým hlasem, z něhož byla patrná úzkost. „Musim rychle dostat něco do žaludku, jinak se skácim.“

Muž s pohublou tváří se otočil a strojeně zívl, přičemž druhého muže pohledem přejel od hlavy k patě. Zlomeným párátkem si dál dělal manikúru nehtů a přitom ležérně pronesl: „Ty máš, starej brachu, ale parádní oxfordskej přízvuk. Zato já jsem vodchovanec chlapecký polepšovny z Feldhamu. Tak ty bys chtěl jíst, co? Já taky, abys věděl. A to dokonce často! Ale tak snadný to zase neni. U Johnyho si to musíme vodpracovat. Nábožný písně, modlitby a pak saframentská hromada kamení či dřeva, kerý je třeba rozřezat nebo naštípat.“

Večerní stíny se pokradmu vplížily do parčíku a postupně se prodlužovaly, čímž roztouženým mladým dvojicím procházejícím se pod stromy propůjčily vítané soukromí. Obchody před chvilkou zavřely a zůstaly v nich jen groteskní a nepřirozené mužské a ženské figuríny vystavující na odiv oblečení v pózách, v nichž byly zaklety k věčné nehybnosti. V ulici kousek odtud svítila světla ústředí Armády spásy. Zdálky se ozvalo hlasité bubnování, z něhož byl patrný spíš fortel než dovednost, vzápětí nato i přibližující se zvuky chůze, přičemž hřmot bubnu stále sílil. Zpoza rohu se vynořil zástup mužů a žen oblečených do tmavomodrých stejnokrojů. Muži měli navíc čepice se štítky a ženy staromódní dámské kloboučky se stříškou. Kapela, která ve světle pouličních lamp zářila barevnými odlesky, přešla nyní na hlavní třídě do akce. Trubač vypjal drobnou hruď a ze všech sil zadul na roh. Bubeník nadšeně udeřil do velikého basového bubnu, zatímco jedna ze „spásných“ děvčat – aby nezůstala pozadu – vydala takovou ránu na činely, jako by na tom závisela celičká její budoucnost.

Přímo naproti bráně do parku se zastavili a praporčík opřel žerď o zem. Dáma se starou tahací harmonikou se rozkročila a přitom z nástroje vyloudila první takty chvalozpěvu. „Trá-la-la lá, trá-la-la-lá, bum-bum-bum,“ zatrylkoval starý šedivý muž s úskočnýma očima. Malá kapela

Armády spásy utvořila kruh, jejich kapitán si narovnal brýle a chvíli čekal v naději, že se shromáždí dav. U kraje chodníku rozložili dobrovolníci výtisky knihy Válečný pokřik, zatímco další děvčata od Armády spásy vešla do hostince a energicky přitom potřásala kasičkami na vybírání peněz. Naproti v parku na lavičce si oba muži, k nimž se nyní přidal i třetí, průvod se zájmem prohlíželi.

„To se musíš vyznat ze všech hříchů, jesli chceš dostat ňákou pomoc navíc," poznamenal nově příchozí.

„Hříchy? Já žádný nemam!" opáčil muž s úskočnýma očima.

„Vopravdu?" zeptal se ten první. „Tak to si ňákej rači fofrem vymysli. Třeba takový napravený pijáci, ty to u nich maj dobrý. Ale ne aby ses vopičil po mně. Rači jim pověz, žes mlátil manželku."

„Já žádnou starou nemám a s takovejma nesmyslama nemám nic společnýho," prohlásil muž s úskočnýma očima.

„To teda potěš pámbů, chlape," odfrkl si ten druhý podrážděně. „Ale nějakou starou si můžeš jen tak *vymyslet,* ne? Třeba jim řekneš, že ti zdrhla, protožes jí furt vyhrožoval, že jí nařežeš. Chlapi, věříte v Boha?" zeptal se odchovanec chlapecké polepšovny a bezděčně se zahleděl na skupinku členů Armády spásy.

„Bůh?" opáčil muž s úskočnýma očima, „Bůh – ani náhodou. V životě sem neměl čas na Boha ani na ženský." Otočil se a opovržlivě si odplivl za lavičku, na níž se povaloval.

„Jaks na to přišel, se zajímat vo Boha?" zeptal se nově příchozí starého odchovance chlapecké polepšovny. „Já sem hned věděl, jak sem na tebe kouk, že seš starej podvodník."

„Člověk přece v něco věřit musí," odvětil mírně odchovanec chlapecké polepšovny, „dyby jen proto, aby si zachoval zdravej rozum. A přitom taková spousta lidí dneska tvrdí, že žádnej Bůh neni. Ani sám nevim, čemu věřit."

Náhlé zaburácení hudby muže přinutilo obrátit pozornost ke vstupní bráně do parku. Oproti předchozí skladbě hrála teď kapela hlasitěji, aby upoutala pozornost a vytvořila si tak příznivé podmínky pro kapitánův projev. Ten se rozhlédl kolem sebe, odstoupil na několik kroků od kapely a hlasitě zvolal: „Bůh nezemřel! Přichystejme se na druhý příchod Páně. Připravme se na Zlatý věk, který už nadchází, jemuž však bude předcházet dřina a útrapy. Poznejme PRAVDU!"

„Tomu se to vykládá," zareagoval podrážděně muž s úskočnýma očima. „Von totiž ví houbelec vo hladu a vo přespávání v průjezdech a pod lavičkama v parku, kde furt votravujou fizlové s tim jejich věčnym: pohyb, pohyb, rozejděte se."

„Vy mě, chlapi, úplně naháníte husí kůži,“ ozval se znovu starý odchovanec chlapecké polepšovny. „Pamatujte si, že my sme *cirkusoví psi* a jako takový musíme přece předvést pár kousků, abysme dostali nažrat.“

Starý odchovanec polepšovny poté pokrčil rameny a oběma dalším mužům pokynul na rozloučenou, načež se belhavým krokem vydal k bráně. Za okamžik už stanul uprostřed skupiny Armády spásy a hlasitě se lhostejnému světu vyznával z hříchů.

Stará obtloustlá žena ten zástup pozorovala z okna svého správcovského bytu a pochybovačně potřásla hlavou: „Já teda nevim, fakt nevim,“ pošeptala své mourovaté kočce. „Tak se mi ale zdá, že tohle vodpověď neni. Kéž by nám tak někdo dokázal vodpovědět POPRAVDĚ.“

V nevelkých misionářských chatrčích s plechovou střechou, v modlitebních kroužcích scházejících se pod širým nebem, stejně tak jako v rozlehlých chrámech kážou církevní hodnostáři o druhém příchodu Páně. Mnozí z nich ale nemají ani potuchu o tom, že nejde o druhý příchod, nýbrž o jeden z mnoha.

V daleké zemi, rozkládající se za rozpáleným pískem vyprahlé a nemilosrdné pouště, v místech, kde se Západ ještě nezměnil na Východ, ale kde zároveň Východ dosud neodhodil pouta se Západem, maličký chlapeček ležel na zádech, cucal si palec a přitom si broukal. Bylo to miminko předurčené stát se velkým žákem nadcházejícího vůdce společnosti. A v dalším městě, kde se Východ potkává a splývá se Západem, dvouletý chlapeček vážně obracel zažloutlé listy staré knihy. Kulatýma očima hleděl na divný spis a možná, že podvědomě už tehdy věděl, že i on se má stát jedním z nových apoštolů.

A ještě dál směrem k Východu se několik starých hvězdopravců, jako dávní tři mudrci, radilo s hvězdami a žasli nad tím, co viděli. „Podívejte se,“ pravil ten nejstarší a sukovitým prstem na něco ukázal na mapě. „Slunce, Měsíc a Jupiter budou v konjunkci s hvězdou Puša, která v té chvíli bude ve znamení Raka. Nastane to během druhého nebo třetího novoluní.“ Hvězdopravci pohlédli s vážným výrazem jeden na druhého, načež se opět sklonili nad výpočty, aby je ještě několikrát přezkoumali. Když posléze nabyli jistoty, v kterou doufali, pozvali dovnitř důvěryhodné muže, posly.

Z historických zdrojů pochází řada sdělení o druhém příchodu Páně. Ve skutečnosti ten, kdo má přijít, je v tomto existenčním cyklu už *desátý*. V rozrůstající se civilizaci tohoto světa se lidé neláskyplně ubírali za svými světskými povinnostmi a přitom se hádali, osočovali, podváděli, a bez přestání se snažili získat nad svým bližním převahu, aniž by se jakkoliv starali o to, že docela blízko výskají a pobrukují si v postýlce dvě děťátka, z

nichž vyrostou první a druhý žák Pána osudu, který by se zanedlouho rovněž měl narodit.

Mudrci Východu, dobře si vědomi nezralosti Západu, vydali pokyn, aby se západní společnost o místě a datu těchto událostí nedozvěděla. Kdyby se totiž tato informace rozšířila, hordy zběsilých novinářů z celého světa by se dychtivě přihnaly v tryskáčích, jen aby se mohly pošklebovat, popírat pravdu a hlásat výmysly. Melodramatičtí a senzacechtiví pisálkové stejně jako neukázněné televizní štáby by vtrhli do posvátných míst a kudy by proklusali, tam by vnesli nepohodu a způsobili nějakou škodu. Ale jen lidé se zvláštními znalostmi vědí, kde tato posvátná místa leží. Až uplynou další roky, svět se o těchto záležitostech dozví víc. Do té doby budou ti malí pod náležitou ochranou. Až čas uzraje, tito mladíci pod vedením vynikajícího učitele ukážou lidstvu cestu do Zlatého věku. Bude to tehdy, až dospěje ke konci stávající cyklus Kálí – neboli epocha zkázy.

Mnoho lidí žije ve zcela mylných představách, že tento svět byl zalidněn teprve nedávno a že naše vědění o jeho dějinách je úplné. Tato domněnka má k pravdě nadmíru daleko.

Po miliony let se na této planetě střídaly různé civilizace. Tento svět lze totiž přirovnat ke školní budově, do níž chodí různé třídy. A jak se to stává i v případě školních tříd, některá může prospívat až výjimečně dobře, jiná zas může být nezvykle špatná. Totéž v podstatě nastává i v případě vína, kdy některý ročník se obzvláště vydaří a jiný ne. V případě pozemské žně, jíž pochopitelně máme na mysli lidstvo, existují přesně stanovené cykly. Hinduisté například věří, že každé planetární období se dělí na čtyři stadia neboli cykly, z nichž každý trvá 864 000 let. Cyklus prvních 864 000 let je velmi příznivý. Lidé se snaží, jeden v druhého věří, a všichni jsou přesvědčeni o tom, že člověk je v podstatě hodný. Snaží se jeden druhému pomáhat a nevyskytují se žádné války, ba ani se o válce neuvažuje. Ryzí blaho však není prospěšné, protože lidstvo zplaní. Příkladem toho mohou být vznešené civilizace Indie, Číny či Egypta. To byly civilizace opravdu významné, ale v důsledku přílišné moci, nedostatku vhodné opozice a konkurence – zdegenerovaly. Totéž lze pozorovat i na dávných dějinách Říše římské.

Druhý cyklus zahrnuje období, během něhož si lidé, lépe řečeno vládci světa, uvědomí, že je potřeba „do ráje uvést hada“, a tudíž druhý cyklus už obnáší určité spory a obtíže. To vše aby se ukázalo, do jaké míry se lidé o sebe umí sami postarat a překonávat překážky.

Z toho vyplývá, že ke konci druhého cyklu je vysvědčení těch, kdo se zúčastnili výuky v této třídě, nepříliš uspokojivé, a tudíž je třetí třída, neboli třetí cyklus, který po tomto období začne, poněkud přísnější. Mezi

lidmi vypukají války, jedni vyrážejí na zteč dobýt druhé, ale stále ještě se v těchto válkách mezi nimi neprojevuje takový sadismus a barbarství, jakého jsme svědky v cyklu současném. Ve třetím cyklu se totiž lidé ještě nechovají proradně. Ano, vedou se války, to je pravda, ale jsou to spíš hry, jako když se do sebe malí kluci pustí pěstmi a jeden druhému se snaží nějak pocuchat fasádu. V žádném případě to neznamená, že usilují o to se vzájemně zabít. Jen si tak trochu chtějí počechrat peří. Války jsou ale nakažlivé a přišlo se na to, že když se přidá pár dobře mířených ran a špetka rafinované zrady, lze bitvu vyhrát ještě dřív, než začne.

V průběhu třetího cyklu tedy jde všechno od deseti k pěti a situace se stále víc vymyká z rukou jako lesní požár, jenž nebyl objeven včas. Stane-li se, že nějaký hňup odhodí hořící cigaretu a zapálí lesní podrost, bdělý člověk dokáže vzplanutí požáru rychle zažehnat. Pokud však oheň není zpozorován včas, rozšíří se a vymkne se lidem zpod kontroly. Dřív než se požár podaří zdolat, dojde ke ztrátě lidských životů a přijde nazmar i mnoho majetku. Taková je i povaha života samého. Dovolíme-li zlu, aby neomezeně rostlo a bujelo, začne se postupně šířit a nabývat na síle a posléze stejně tak jako plevel udusí život překrásné šlechtěné květiny. Zlo totiž potlačuje původní slabý lidský instinkt pro dobro.

Ke konci třetího cyklu už lidská společnost ztrácí vládu nad většinou věcí. Dá se to přirovnat k situaci, kdy ti největší darebáci z celé třídy – potažmo některé státy světa, povstanou proti učitelům, začnou je ohrožovat a odmítnou řídit se jejich pokyny. Za této situace nastává nástup čtvrtého cyklu, který je v hinduismu označován jako věk Kálí.

Epocha Kálí přináší lidem utrpení. Můžeme ji rovněž definovat jako období, kdy muži i ženy procházejí trýzní válečné vřavy, aby se očistili tak, jako když se při vaření z povrchu sebere pěna nečistot. Takto zbaveni nánosu nedokonalosti mohou se lidé připravit na příští a lepší kolo, neboť život jde stále dál a lidé se utvářejí lépe v přirozeném evolučním vývoji a získávají víc zkušeností. A pokud se jim v jednom evolučním stádiu nepodaří naučit se žít úspěšně, vrátí se zpátky do stejných podmínek, jako se školák vrací do téže třídy, jestliže se mu úspěšné složení závěrečných zkoušek nepodaří. Místo aby tedy postoupil výše, zůstává na tomtéž stupni.

V titulu Škola esoteriky, která se dostala do rukou množství lidí, se zmiňuji o Židech. Uvádím tam, že Židé v předchozím vývojovém cyklu stagnovali. Tato poznámka zavdala podnět k velice přátelské korespondenci, která se rozvinula mezi mnou a řadou židovských čtenářů z celého světa. Zvláště pak od několika velice vzdělaných dam z Tel Avivu vzešel podnět, abych o Židech pojednal podrobněji; tuto žádost podpořili i další Židé z Argentiny, Mexika, Austrálie a Německa. Podívejme se tedy

na „židovskou otázku“ trochu blíže. Rád bych v tomto bodě předeslal, že mám mezi Židy řadu přátel a chovám k nim hluboký obdiv, protože představují velice starobylou rasu, která je nositelem vědění, jež jí ti méně nadaní závidí.

Hned na začátku bychom si mohli položit otázku, kdo vlastně Židé jsou. Všeobecné domněnky jsou v tomto smyslu úplně scestné, protože výraz Žid jak ho v současné podobě známe, je pojmenování mylné, neboť označení Žid je poměrně novodobé.

Zeptáte-li se průměrného člověka, kdo byl otcem všech Židů, bezpochyby uslyšíte: „No, přece Abrahám!“ Dějiny ale dospěly k závěru, že to tak není, protože Abrahám v pravém slova smyslu Žid vůbec nebyl. Když se člověk pohrouží do studia dávných dějin, buď tak, že pročte historické spisy ve veřejné knihovně, anebo ještě lépe tak, že se napojí na kroniku Akaši, zjistí, že Abrahám ve skutečnosti pocházel z Chaldejského města Ur. V dnešní době je řada měst známa pod dvojím označením, takže pokud by vám to pomohlo, můžeme dodat, že Ur byl rovněž znám jako Ur Kasdim, ležící v Babylonii, což nás přivádí k zajímavému poznání, že Abrahám zdaleka nebyl Žid, byl naopak Babyloňan a jeho skutečné jméno nemělo v hebrejštině žádnou odpovídající variantu. Původně se totiž Abrahám jmenoval Abram.

Abrahám žil 2 300 let před naším letopočtem, v dobách, kdy výraz Žid ani neexistoval. Ale přibližně 1 800 let poté, co Abrahám odešel do míst zasloužené odměny, začali být názvem Žid označováni lidé žijící v království Judském, které se rozkládalo na jihu Palestiny.

Ti, kdož o toto téma mají zájem hlubší, si mohou v bibli nalistovat První Knihu Královskou 11.16.6. Tam si přečtete slova napsaná 600 let před Kristem a zjistíte, že tehdejší výraz pro označení Židů byl Jahudi. Ještě jednou nahlédněme do Bible, a to do Knihy Ester 11.5. Tady najdeme první zmínku o Židech. Připomeňme si rovněž, že Kniha Ester vznikla nějakých 2 400 let po Abrahámově smrti, to znamená v 1. století našeho letopočtu. Tak dospíváme k závěru, že termín Jahudi je dnešní Žid.

V každém cyklu přichází dvanáct „spasitelů“ neboli mesiášů či vůdců světa. Takže když mluvíme o druhém příchodu, zaostáváme jaksi pozadu. Můžeme se odvolávat na Abraháma, Mojžíše, Buddhu, Krista a řadu dalších. Věci se mají nicméně tak, že v každém existenčním cyklu světa musí přijít nějaký „učitel“ narozený v jiném znamení zvěrokruhu. Jak víme, jednotlivých znamení obsahuje zvířetník dvanáct a vůdce světa se nejdřív narodí v jednom znamení, ten, jenž přijde po něm, je zrozen v dalším, a tak to pokračuje dál, dokud se jich nevystřídá všech dvanáct. Konkrétně v našem cyklu Kálí se nyní blížíme už k jedenáctému. Po něm pak přijde

ještě jeden – a teprve poté současná epocha skončí a lidstvo zamíří ke Zlatému věku.

Pochopitelně každý učitel lidstva potřebuje nějaké pomocníky či apoštoly, chcete-li je tak nazvat. Jsou opravdu nezbytní a rodí se už s tímto konkrétním posláním – vykonat lidstvu službu.

První pomocník se narodil už r. 1941 a po něm postupně další. Spasitel naší epochy se narodí počátkem roku 1985, a jeho „apoštolově“ mu zatím budou připravovat cestu. Spasiteli neboli vůdci světa se dostane zvláštního vzdělání a výcviku a v r. 2005, kdy dospěje do věku 20 let, začne konat mnoho pro to, aby připravil četná překvapení bezbožným lidem, kteří v Boha, v apoštoly a tak podobně nevěří.

I v tomto případě dojde k transmigraci. Budou-li ti, kdo bibli dobře znají, číst tuto knihu s otevřenou myslí, zjistí, že Ježíšovo tělo bylo převzato „duchem božím – Kristem“. Stejně tak i tělo nového vůdce světa bude obsazeno osobností skutečně nesmírně vznešenou a během následujících let dojde k pozoruhodným událostem, které svět nasměrují k oněm základním krokům, jež ho povedou k zahájení nového cyklu.

Po dobu nějakých 2 000 let bude svět činit pokroky tak, že bude následovat učení církve, již nový světový vůdce založí. Na konci tohoto dvoutisíciletého období se ale objeví ještě vůdce další, a sice dvanáctý z celého cyklu, a ten osud zvířetníkového koloběhu dovrší. Situace se bude lepšit a lepšit a během náležitého času budou lidé jemně uvedeni do nového věku, v němž budou ovládat i jiné schopnosti, než jaké mají v dnešní době,

Rozšíří se jasnovidectví a telepatie, jako tomu ostatně bylo i v dobách takzvané (a mylně zvané) Babylonské věže, kdy lidstvo v důsledku zneužívání těchto zvláštních schopností o telepatické a podobné vlohy na nějaký čas přišlo. Celý tento příběh je v bibli vylíčen, ale je podán formou příběhu. Ve skutečnosti to bylo tak, že se člověk dokázal dorozumět nejenom se všemi svými druhy, ale i se zvířaty. Jelikož se však vůči zvířecímu světu provinil zradou, byl schopnosti telepatické komunikace zbaven, v důsledku čehož vypukl naprostý zmatek mezi lidmi snažícími se navzájem dorozuměl místními nářečími, z nichž se časem vyvinuly různé jazyky.

Současný svět lze přirovnat k vlaku projíždějícímu různými krajinami. Nejprve sluncem zalitými končinami, které skýtají pohled na scenérie úchvatné krásy – ty odpovídají prvnímu stadiu, což je patrné i z toho že jsme obklopeni samými příjemnými spolucestujícími. Pak ale nastane fáze druhá, kdy se spolucestující postupně vymění a nastoupivší osazenstvo už tak přátelské není, ba ani trasa už není tak okouzlující. Je disharmonická, vyskytuje se tu spousta řinčících výhybek a cesta vede depresivní ponurou

krajinou, kde kouř různých továren do vzduchu chrlí odporné chemické zplodiny. Mezi pasažéry propukají hádky a div, že se do sebe nepustí pěstmi. To nejhorší má ale teprve přijít. Ve třetím stadiu se osazenstvo vlaku vymění znovu a nastoupí tlupa banditů, kteří proti pasažérům začnou podnikat loupežná přepadení. Mnoho jich je pobodáno a stanou se dokonce i oběťmi sadismu. Rovněž i vlak kodrcající těsně nad okrajem strmých roklí, kde sesuvy půdy jízdu ohrožují, nepřetržitě odporně rachotí a tento zvuk se mísí s neustálým křikem znesvářených a nešťastných cestujících.

Na další zastávce do vlaku opět nastoupí noví cestující, což celou situaci zhorší ještě víc, neboť ti začnou ničit i samotný vlak, poškozovat v něm zařízení a spolucestující týrat, podvádět a zkrátka propůjčovat se ke všem takovým činům, které slušný člověk pokládá za hanebné.

A vlak se prodírá stále neprostupnějším terénem, kde jsou dokonce i špatně položené koleje s mnoha výlukami a překážkami. Nakonec se objeví dlouhý a temný tunel. Vlak do něj vjede a vyjde najevo, že už nefungují žádná světla. Cestující se ocitají ve tmě, jako lidé tohoto světa, když jsou bez vedení. Temnota zčerná ještě víc a atmosféra je stále pochmurnější. Vlak se plahočí a kodrcá v naprosté tmě, jaká se vyskytuje jen při průjezdu nitrem hory. A to je právě úsek, v němž se nachází i náš „vlak“, a sice v té nejtemnější éře. A když už něco nemůže potemnět víc, musí to jenom zesvětlat.

Jak se bude vlak šinout dál, bude kolem něj světleji a světleji, až konečně dospěje do Nového věku – nakonec se vlak z tunelu v hoře vynoří a cestující kolem sebe uvidí nádhernou a přívětivou krajinu zalitou sluncem, s jiskřivými vodami a pokojně se popásajícími stády. Jak pojede dál a cestující se budou postupně střídat, bude čím dál tím zjevnější, že se podmínky lepší, že lidé začínají respektovat práva ostatních, vymizí terorismus, sadismus a mučení. Nyní je ale třeba vykonat ještě mnoho, protože dříve než Zlatý věk nastane, bude tento svět místem větších a větších útrap a těžkostí.

Jedna z následujících kapitol této knihy je věnována proroctvím, ale snad by nebylo na škodu povědět něco málo už nyní. Podle starobylého umění astrologie postihne tuto planetu ještě mnoho a mnoho truchlivých událostí. Někdy kolem roku 1981 dojde k jejímu velice podstatnému oteplení a snížení dešťových srážek s následným usycháním úrody. A tak ovoce i další plodiny budou uvadat dřív, nežli je lidé stihnou sklidit. Tato velká vlna oteplení může být vyvolána různými příčinami, například atomovou bombou shozenou Číňany, kteří nyní s vývojem takové bomby pospíchají. V současné době se Číňané chovají jako zuřiví psi a neberou ohled na zbytek světa, protože okolní svět je udržuje v úplné odloučenosti.

Ztrácejí tudíž ponětí o tom, co se děje jinde, a zůstává smutnou skutečností, že lidé se vždy bojí těch, které neznají. A proto jsou Číňané s jejich xenofobním postojem schopni vyrazit proti tomu, čemu nerozumějí.

Je rovněž třeba mít na paměti, že situace byla zlá už tehdy, kdy atomovou bombu měly jen USA, natož teď, kdy ji vlastní i Rusové, Francouzi, Číňané a pravděpodobně i další. Situace se dostává do skutečně kritické fáze.

Je třeba ještě vykonat množství předběžné práce, než bude moci nový vůdce přijít. Některým lidem je třeba napovědět, co se chystá, kdy k tomu dojde a jak. Jiným je naopak v přístupu k přílišnému vědění třeba zabránit. Vedle apoštolů, kteří právě v těchto letech přicházejí na svět nebo jsou zatím jen pouhými dětmi, jsou tu i starší lidé se zvláštními vědomostmi, jejichž posláním je o takovýchto věcech psát, aby se vědění šířilo, a kteří tak „vydláždí“ cestu. Až příchod nového vůdce nastane, tito postarší lidé už pochopitelně naživu nebudou, ale jako i další, kteří nastoupí později splní svůj úkol tím, že na sebe vezmou nenávist a podezření, jež bez milosti postihne každého, kdo přijde s něčím novým.

Lidé se bojí toho, čemu nerozumějí, a tak pokud někdo prohlásí, že člověk si s někým může vyměnit tělo, automaticky se stane předmětem velkého pronásledování. A je tak dokonce zapotřebí, aby při výměně těl k nehodám docházelo, aby se fenomén transmigrace dostal do povědomí veřejnosti. Aby v době, kdy se nový vůdce svého poslání ujme, lidé už dokázali pravdu o transmigraci duší a výměně těl přijmout. Potom i ti, kteří jsou nyní vystaveni pohrdání, posměchu a aktivnímu pronásledování, budou vědět, že jejich strádání a vytrpěné příkoří mělo nějaký smysl.

Častokrát lidé vznášejí tuto námitku: „Když někteří lidé mají takové neobyčejné schopnosti, jak je možné, že žijí v takové chudobě? Kdyby opravdu byli těmi, za něž se vydávají, měli by peněz, kolik by si jen pomysleli.“ To je naprosto směšná domněnka, protože člověk, který přijde na tuto planetu za zvláštním účelem, se stává něčím jako třískou v těle tohoto světa. A jen si vzpomeňte, jak se cítíte, když si vrazíte třísku třeba do palce. Zmocní se vás neklid, jste nervózní a snažíte se ji vytáhnout, dokud se vám to nepodaří. Je jasné, že na třísku samou při tom neberete žádný ohled.

Podobně je tomu i s lidmi, kteří přijdou na tento svět výměnou těl a snaží se přichystat cestu dalším. I oni jsou jako tříska, lidem připadají divní a mohou si v jejich přítomnosti připadat nesví. Ale místo aby si přiznali své vlastní evoluční zpoždění, snaží se vždycky svalit vinu na toho druhého: „Ach ten je nějaký divný, já z něj mám takový nepříjemný pocit.“

A tak se starý utrápený svět valí dál; ale ta nejtemnější hodina pokaždé

přechází v úsvit. A když tma víc zhoustnout už prostě nemůže, lze si jen povzbudivě pomyslet, že jakákoli změna může být už jenom posunem k lepšímu. A tento svět a jeho obyvatelé, až překonají tu nejčernější hodinu, budou postupně vcházet víc a víc do světa, kdy lidé budou k sobě navzájem tolerantní a kdy se budou přívětivě a s pochopením chovat i k malým *lidičkám* světa zvířecího, namísto dnešní bezohlednosti a týrání. Tak s nástupem nového tisíciletí začne svítat i na radost, kterou s sebou přináší Zlatý věk.

2. KAPITOLA

Mnoho příbytků

Byl sám ve starém neudržovaném domě uprostřed vřesoviště. Opodál na vzdáleném konci dlouhé, obdělávané zahrady hlučně po balvanech pádil potok a svištěl v úžlabinách mezi kameny. Za teplých dní rád postával u této bublající bystřiny a z vyvýšeného místa na plochém skalním převisu dravý proud pozoroval. O kousek dál vedl přes říčku malý dřevěný můstek s rozviklaným zábradlím, přes který přecházel, když se ubíral do malé vísky na nákupy a pro poštu.

Jemu i jeho ženě tady bývalo příjemně. Společně se snažili vytvořit si tu domov a udržet nějak „pohromadě tělo i duši“. On se mezitím věnoval malířství a doufal v uznání. Ale jak už to chodí, výtvarní kritici mu nerozuměli, o pochopení jeho umění se ani nesnažili a nelichotivými slovy ho zatratili. Bylo jasné, že ocenění se ztrácí v nedohlednu. A teď ještě ke všemu v tomhle starobylém domě zbyl sám a s myslí rozbouřenou jako to počasí venku, kde zuřila vichřice.

Bouře se s nespoutanou dravostí hnala přes vřesoviště a bičovala žluté kručinky, aby se uklonily mocnému vichru. Vzdálené moře se změnilo v bělavou masu vařící se pěny a za dunění hromu se jeho ohromné vlny tříštily o rozeklané žulové pobřeží a s jekotem nervy drásajícím s sebou strhávaly zpět drobounké oblázky. Osamělého racka bouře prudce zvedla do výšky, až přitom udělal kotrmelec, a unášela ho do vnitrozemí silou, jejímuž sevření se nedalo bránit.

Starobylý dům se chvěl a otřásal pod nepřetržitým náporem živlů. Šmouhy mraků stržených k zemi se proměněné v déšť tlačily do oken jako duchové domáhající se vstupu. Náhle se ozvalo kovové zařinčení a deska vlnitého plechu se s rachotem přehnala zahradou, narazila do můstku a poté nabrala několik starých stromů. Její zlomené konce se na okamžik rozvibrovaly jako přepjatá struna, načež se jeden po druhém zachvěly a skácely do potoka.

Uvnitř v domě, bez ohledu na zuřící bouři, přecházel tento muž bez přestání sem a tam. V duchu si donekonečna vybavoval scénu, kdy po návratu z vísky zjistil, že ho žena mezitím opustila. Znovu si přečetl rozhořčený dopis, v němž mu sděluje, že je ztroskotanec a že od něj odchází. Vtom se ho zmocnila neblahá předtucha. Vrhl se ke starému otlučenému stolu a jediným pohybem otevřel dokořán prostřední zásuvku. Zaštrachal až úplně vzadu a vytáhl odtud krabici od doutníků, v níž měl uložený důchod a peníze na živobytí. Ještě dřív než krabičku otevřel, věděl,

že je prázdná že jeho peníze, jeho JEDINÉ peníze jsou ty tam. Tápavě se dopotácel do křesla a obličej zabořil do dlaní.

„Tohle se někdy v minulosti už stalo!“ zašeptal. „Ano, tohle se mi přece už stalo.“ Bezmyšlenkovitě zvedl hlavu a zíral do okna, jak prudký déšť v neutuchajícím proudu stéká po skle a proniká nedoléhajícími rámy a dovnitř a na koberci tvoří rozlévající se kaluž.

„Vždyť tohle všechno jsem přece už prožil!“ zašeptal znovu. „Nebo jsem se snad zbláznil? Jak jinak bych o tom všem mohl vědět předem?“ Vysoko na střeše se okapy prohánět vítr, zněl jako ječivý výsměch a starým domem znovu proběhlo zachvění.

Ke kamenné zdi s živým plotem se hlavami k sobě před větrem choulil drobní poníci z vřesovišť zubožení, až se svíralo srdce, a pokoušeli si alespoň trošinku ochránit pálící oči. V odlehlém koutě domu se v hale rozezněl telefon a vyzváněl tak dlouho, dokavad mužovu letargii neprolomil. Pomalu vykročil k řinčícímu přístroji, který přestal zvonit přesně v tom okamžiku, kdy po něm natáhl ruku. „Je to úplně stejné, úplně stejné,“ mumlal netečným hlasem. „Tohle všechno se už jednou stalo.“

* * *

Starý profesor se cestou do posluchárny znaveně plahočil napříč čtvercovým nádvořím obklopeným budovami vysoké školy. Měl za sebou skutečně strastiplná léta. Ačkoliv se narodil do velice chudé rodiny, záhy se ukázalo, že je opravdu nadmíru nadaný. Dřel jako kůň, aby si zpřístupnil cestu ke vzdělání. A tak se skoro celý život drápal nahoru a čelil přitom všem těm kteří nelibě nesli jeho skromný původ. Teď, když nadešel podvečer života, čas mu vložil svou tíhu do bílých vlasů, vrásčité tváře i nejisté chůze.

Jak se tak pomalými krůčky šinul vpřed, aniž by vnímal, jak ho studenti zdraví, hlavou se mu honila spousta nejasných okolností, jimiž byl opředen předmět, jenž vyučoval, a sice dějiny starověku.

Coby dokonalý vzor roztržitého profesora, rukou tápavě sáhl po otočné klice u dveří, které však byly už dávno otevřeny, a když se mu nepodařilo ji nahmatat, otočil se a zmateně zaševelil: „Jemine, to je ale nějaké divné. Kam se ty dveře poděly? Nejspíš jsem si spletl budovu.“ Přihlížející student, který se dovtípil, co se děje – a byl to jeden z těch, kterému skvělé přednášky pana profesora hodně daly, ho uchopil za paži a jemně postrčil vpřed. „Tudy, pane profesore, jen pojďte. Už jsem vám dveře otevřel. Tak, prosím.“ Profesor se k němu s povděkem naklonil a zamumlal poděkování. V okamžiku, kdy překročil práh posluchárny, se z něj stal úplně jiný člověk. Tady byl smysl jeho života, tady, kde přednášel svoje dějiny starověku. Náhle jako by omládl, přistoupil k řečnickému pultu, přívětivě

se na shromážděné studenty usmál a oni jeho úsměv s úctou opětovali. Ačkoliv si občas z jeho roztržitosti dělali legraci, měli ho upřímně rádi. Vždyť tohle byl přednášející, který byl vždy ochoten jim pomoci, kde se dalo. Maje na paměti své vlastní životní zápasy, bylo mu opravdu potěšením pomáhat především těm, kteří se ocitli v nesnázích, místo aby je nechával u zkoušky propadnout, jak to tak často dělali ostatní vyučující.

Profesor se rozhlédl kolem sebe, aby se ujistil, že třída je pohromadě a všichni jsou připraveni. Pak pravil: „Dnes budeme pokračovat v naší rozpravě o jedné z největších záhad dějin, a sice o sumerské civilizaci. Jedná se o velkolepé společenství, které se zdánlivě znenadále objevilo tím nejzáhadnějším způsobem a stejně tak nepochopitelně posléze zmizelo.

O této civilizaci máme jen útržkovité informace, jež sice mnohé napovídají, ale celistvý obraz tyto střípky neposkytují. Například víme, že už 3 500 let před naším letopočtem vytvářeli Sumerové překrásné rukopisy. Některé jejich části zůstaly dochovány. Ve všech případech se bohužel opět jedná o pouhé útržky a nic víc. Je nám známo i to, že Sumerové používali hudební systém naprosto odlišný od veškerých ostatních notových záznamů známých ve starém i novém světě. Byla nalezena hliněná destička, jejíž stan vědci po dokonalém průzkumu odhadli přibližně na 3 000 let před Kristem. Destička obsahuje rytinu znázorňující hudební symboly, které nás vedou k domněnce, že se jedná o notový záznam nějakého chorálu. Vymyká se však jakékoliv hudební interpretaci.“

Stařec se odmlčel s očima široce rozevřenýma, jako by hleděl na něco běžnému člověku nedostupného. Na okamžik v tomto rozpoložení setrval s pohledem upřeným do prázdna, načež se s přidušeným zachroptěním skácel k zemi. Třída na vteřinu zkameněla omráčena úžasem, nato k němu přiskočili dva studenti, každý z jedné strany, a další se mezitím vyřítí z posluchárny, aby přivolal lékařskou pomoc. Ztichlý zástup stál s respektem opodál, když posádka sanitky bezvládné tělo opatrně zvedla, uložila na nosítka a spěšně odnesla do přistaveného vozu. Děkan, kterého uvědomili přispěchal do třídy a dal studentům na odpoledne volno.

Ve starém nemocničním pokoji profesor, který mezitím opět nabyl vědomí, šeptal: „Doktore, to je vám divné. Bože, jak je to divné! Měl jsem tak naprosto zřetelný pocit, že tato příhoda se mi už jednou stala a že původ sumerské civilizace znám. Určitě jsem se přepracoval, ale v tu chvíli jsem tu odpověď znal, zatímco teď se už se vytratila. Je to všechno tak divné.“

Muž středního věku se nepohodlím vrtěl na tvrdé dřevěné lavičce. Nejdříve si dal jednu nohu přes druhou a pak zase obráceně. Co chvíli zvedl poněkud vylekané oči a rozhlédl se kolem sebe. Z opačného konce místnosti se ozýval chraplavý neosobní hlas sestry, skřehotající monotónní

pokyny, „Pane Garlande, máte se dostavit k doktoru Northeyovi. Tady je dokumentace. Odevzdejte ji tamhle do těch dveří a počkejte, až si Vás lékař zavolá Pane Rogersi, Vy půjdete na vyšetřovnu, potřebují Vám udělat nějaké laboratorní vyšetření. Tady máte doklady. Jděte tamhletou chodbou dolů. Hlas pokračoval dál, jako když znuděný hlasatel vyvolává ceny na dražbě jatečního dobytka.

Muž středních let se při pohledu na množství čekajících lidí, kteří byli na řadě před ním, úplně otřásl. Byli tu pacienti bez doprovodu stejně jako i takoví, které provázeli příbuzní, zatímco jiní byli v doprovodu ošetřovatelů čekajících spolu s nimi. Hodiny se zvolna vlekly. Čas od času nějaký muž nebo žena zaúpěli v záchvatu nějaké duševní fantazie. Nedaleko od něj jeden muž zařval: „Mám to a když to máš, tak to máš.“ Vymrštil se přitom na nohy, rozběhl se napříč sálem a porážel lidi zprava i zleva. Loktem odrazil na stranu ošetřovatele, který se ho snažil chytit, podtrhl nohy i procházejícímu úředníkovi a střemhlav se vrhl k otevřenému oknu. Nad vypuknuvší vřavou se nevzrušeně nesl drnčivý hlas zdravotní sestry.

Venku se postupně oteplovalo a budovy z červených cihel vyhlížející obvykle zasmušile, tentokrát svítily jasem. Skla celého toho množství okenních tabulek odrážela příval slunečních paprsků a zvýrazňovala tisíce tyčí, jimiž byla tato okna zamřížována. Ošetřovatelé lelkovali po všech zákoutích, kde našli stín, ale zároveň ostražitě sledovali lopotící se muže. Kousek opodál v místech, kde travnaté svahy přetínala hlavní příjezdová cesta, zas pracoval zástup ošuntělých žen, které tu v předklonu vysbírávaly z trávy odpadky a kameny, dříve než nastoupí ženci, aby ji pokosili. Pod košatým stromem stála vyzáblá žena v postoji dokonalého majestátu a pohrdavě shlížela na dvě ošetřovatelky nastražené v úzkostné pohotovosti.

U hlavní brány zřízenci zastavovali vjíždějící auta, aby posádku mohli nasměrovat. Jeden chovanec se s výrazem naprosté samozřejmosti pokusil proklouznout za ošetřovatelovými zády, ale byl rychle dopaden. „No teda, Alfe!“ napomenul ho ošetřovatel varovným hlasem. „Koukej jít zpátky a už ty svoje triky na mě nezkoušej! Nemám tu na starosti jen tebe!“ Z druhé strany vysokých kamenných zdí a zpoza masivních kovaných bran sem zvědavě nakukovali kolemjdoucí a z toho kradmého nahlédnutí na život za zdmi se zachvívali.

V přijímací hale se muž středního věku nejistě zvedl, když konečně vyvolali jeho jméno. Přistoupil ke stolu zdravotní sestry a pravil: „Tohle je všechno omyl, já –“

„Jo, jó, já vím. Jste naprosto zdravý, že?“ Vpadla mu sestra do řeči. „Tak tohle tu říká každý.“ S povzdechem sáhla po kartě a nějakých dalších papírech a dala znamení čekajícímu zřízenci. „Toho vezměte raději k

doktoru Hollisovi,“ nařídila, když ošetřovatel přistoupil k jejímu stolu. „Tvrdí, že to všechno je omyl a že je dočista zdravý. Dejte si pozor, aby vám neutekl.“ „Tak pojďte, člověče,“ pokynul ošetřovatel muži středních let, uchopil ho za paži a vedl do malých dveří. Společně se vlekli chodbou lemovanou mnoha dalšími dveřmi. Za některými se ozývaly vzdechy, za jinými řev a za dalšími i divný bublavý zvuk, kvůli němuž ošetřovatel vyhlásil poplach a urychleně přiskočil na pomoc tomu, jehož život již vytékal z prořízntutého hrdla. Muž středního věku se otřásl a jakoby přihrbil. „Máte strach?“ zeptal se ho ošetřovatel. „A to jste přitom pořád ještě nic neviděl. Ale UVIDÍTE!“ Konečně zastavili u dveří, na něž ošetřovatel zaklepal. Vzdálený hlas zvolal: „Vstupte!“ Ošetřovatel muže středního věku vstrčil dovnitř, vešel s ním a jeho kartu spolu s další dokumentací položil na stůl.

„Tady máte dalšího, pane doktore,“ oznámil ošetřovatel, otočil se a zmizel. Lékař beze spěchu natáhl nonšalantním gestem ruku po papírech a zběžně porovnal kartu se zbytkem lejster. Pak aniž by muži středního věku věnoval tu nejmenší pozornost, se opřel zády o otočné křeslo a začal číst. Teprve když všechno přečetl a udělal si poznámky, zvedl oči a stroze ho vybídl, aby se posadil.

„Takže…“ promluvil lékař k rozechvělému pacientovi, jenž seděl před ním. „Co byste ke svému případu mohl dodat? Jak si to vysvětlujete, že můžete být naráz na dvou místech? Všechno mi o tom povězte,“ a znovu se zvrátil do křesla a s výrazem znuděné odevzdanosti si zapálil cigaretu.

„To je tak, pane doktore,“ odvětil muž středního věku. „Už nějakou dobu se mě zmocňuje takový naprosto zvláštní pocit, že jedna část mojí bytosti žije v nějaké jiné části světa. Připadám si, jako bych byl jedním z jednovaječných dvojčat, která někdy bývají navzájem v téměř úplném propojení.“

Lékař zachrchlal a oklepal popel z cigarety. „Máte nějaké sourozence?“ zeptal se. „Tady ve zprávě se dočítám, že nemáte, ale nemusí to být pravda.“

„Ne, pane doktore, nemám žádného bratra ani sestru, ba ani nikoho, s kým bych byl v natolik důvěrném vztahu, abych se mu s těmito zážitky mohl svěřit. Je to přesně ten pocit, jako kdybych občas navázal spojeni s nějakým jiným JÁ, které dlí někde jinde, a jež si je rovněž tohoto dění vědomo.“

Lékař zamáčkl cigaretu a zeptal se: „Jak často se u vás tyto zvláštní stav) objevují? Dokážete jejich nástup zjistit předem?“

„Ne, pane,“ odvětil muž středního věku. „Dělám třeba něco docela běžného, když vtom ucítím takové chvějivé brnění v oblasti pupku a potom

začnu mít pocit, jako bych byl cosi jako dvě telefonické linky, u nichž došlo k překřížení, takže obě strany přijímají jak své vlastní hovory, tak i ty, které přicházejí z té druhé linky.“

„Hmmm!“ opáčil lékař zadumaně. „Působí vám to nějaké potíže?“

„Ano, pane doktore, působí,“ odvětil muž středního věku. „Někdy se stane, že začnu mluvit nahlas a říkám úplné slátaniny.“

Lékař s povzdechem poznamenal: „Totéž, co říkáte, vyplývá i z přiložené lékařské zprávy. Budeme vás muset předat do péče oddělení, kde budete na pozorování, dokud se vám to nesrovná, protože, jak se zdá, žijete ve dvou světech naráz.“

Lékař přivolal ošetřovatele a když dotyčný vešel, nařídil mu: „Doveďte tohoto pacienta na pozorování do B 3, prosím. Během dneška se u něj ještě zastavím.“

Ošetřovatel muži středního věku pokynul, otočili se a společně vyšli z ordinace. Lékař pár vteřin seděl jenom tak bez hnutí, pak si posunul brýle na čelo a rázně se podrbal na zádech. Potom si zapálil další cigaretu, opře se do otočného křesla a nohy si pěkně položil na stůl.

„Zdá se, že je v dnešní době těch lidí, kteří se domnívají, že žijí rozdvojený život, opravdu spousta,“ pomyslel si v duchu. „Už můžeme jenom očekávat, že než se nadějeme, začnou lidé tvrdit, že žijí v paralelních světech či cosi podobného.“

Drnčivé zazvonění telefonu ho prudce vrhlo zpět do přítomnosti. Spustil tedy nohy se stolu zpátky na zem, sáhl po sluchátku a přichystal se na dalšího pacienta.

Ovšem takové věci, jako jsou paralelní světy, skutečně existují, protože všechno musí mít svůj protějšek v opačné rovině bytí. Tatáž situace vzniká v případě baterie. U ní rovněž nelze mít pouze pól kladný či jenom záporný. Baterie musí obsahovat oba.

Naneštěstí „vědci“, kteří se bojí, že ztratí tvář, či mají strach se ponořit do témat přesahujících hloubkou možnosti jejich pochopení, vnesli do této oblasti zmatek, protože nedokázali připustit myšlenku na provedení skutečně nestranného výzkumu. A přesto v Indii od pradávna mudrci hovoří o tom, že částí těla prodlévají v jiném rozměru bytí, který nazývají Linga Šaríra. Jedná se o oblasti tento trojrozměrný svět přesahující a vymykající se vnímání běžného pozemšťana. Musíme rovněž mít na paměti, že během života na tomto světě jsme těmito třemi rozměry ohraničeni, protože trojrozměrné omezení tu platí v plné míře. Tím pádem obyčejnému člověku, který metafyziku nikdy nestudoval, je čtvrtý rozměr k smíchu a nanejvýš ho uznává jako téma nějakého pozoruhodného vědeckofantastického románu.

Existuje však nejenom rozměr čtvrtý, ale za hranicemi čtyřrozměrného světa se rozkládají světy pěti, šesti, sedmi, osmi i devítirozměrné. V devítirozměrném světě například člověk dosahuje dokonalého naplnění, takže dokáže porozumět povaze věcí, dokáže pochopit původ života, původ duše, prvopočátek všeho i to, jakou roli hraje lidstvo v kosmické evoluci. V tomto devátém rozměru, přestože i tady člověk dál zůstává loutkou svého nadvědomí, dokáže rozmlouvat tváří v tvář se svým nadvědomím.

Jedním z největších problémů je nešťastná okolnost, že „vědci“ zavedli celý systém mimořádných a svévolně stanovených norem, a odváží-li se kdokoliv zpochybnit cokoliv, co tito „vědci“ prohlásí, pak je bez milosti vyobcován.

Názorným příkladem tohoto postupu nám může být způsob, jakým byla lékařská profese po celá staletí úplně mrzačena vinou Aristotela. V důsledku jeho díla se začalo jakékoliv bádání v oblasti lidského těla považovat za velký zločin, protože se mělo za to, že Aristoteles už s konečnou platností objevil vše, co se dá zjistit. Takže dokud se medicíně nepodařilo vymknout se ze sevření Aristotelovy mrtvé dlaně, nesměly se provádět žádné pitvy, posmrtná ohledání ani lékařský výzkum.

Stejnému pronásledování byli vystaveni i astronomové, kteří začali hlásat, že Země není středem vesmíru, a to jen proto, že nějaký dávný výtečník kázal, že Slunce se otáčí kolem Země a že všechno, co existuje, bylo stvořeno pro potěchu lidstva.

Pojďme však dál a podívejme se blíže na naši problematiku dimenzí. Jak známo, na tomto světě se pohybujeme ve trojrozměrném prostředí. Věci, na něž se díváme a které vnímáme, nám připadají pevné a skutečné. Představme si však, že by tu najednou jedna další dimenze přibyla. Prvotní reakcí by zajisté byl nechápavý údiv nad tím, co se děje, co tento fenomén čtvrtého rozměru vlastně znamená. A což teprve, kdyby jich bylo pět či více až do deváté či dokonce ještě vyšší dimenze.

Nejlepší bude použít příklad magnetofonu, protože většině lidí je toto nahrávací zařízení dostupné nebo je s ním alespoň obeznámena.

Představme si, že máme magnetofon hrající na velice a velice pomalou rychlost, a sice méně než 3 cm za minutu. Při takové nízké rychlosti by přehráni nahrané zprávy mohlo trvat i hodinu. Předpokládejme ale, že pásky přehrajeme znovu při rychlosti, dejme tomu, 30 cm za vteřinu. Takováto zpráva by pro nás byla naprosto nesrozumitelná, ačkoliv nahrávka by se nikterak nezměnila a obsah by měla naprosto totožný.

Ve skutečnosti bychom tímto posunem náš projev převedli do jiné dimenze, a v důsledku toho bychom mu nerozuměli. Abychom nahrávce porozuměli, museli bychom si ji přehrát stejnou rychlostí, jakou byla

pořízena.

Úplnou náhodou mořští biologové studující život v mořích při práci s nahrávacím zařízením zjistili, že ryby všech druhů spolu „hovoří“. Existuje totiž zvláštní fonograf zaznamenávající mořské zvuky a taková nahrávka obsahuje i zvuky, které vydávají mezi sebou komunikující ryby a dokonce, i mořští raci a krabi. Pokud se vám to zdá neuvěřitelné, jenom si vzpomeňte, že byl pořízen dokonce už i zvukový záznam delfíní mluvy. Delfíni hovoří mnohonásobně rychleji než lidé a jejich řeč takto nahraná byla pro lidi zcela nesrozumitelná. Proto byla rychlost záznamu zpomalena na „dimenzi“ pro lidské uši přijatelnou. Nyní se vědci snaží ryto záznamy rozluštit a postupně sestavují slovník „delfínštiny“, aby jednoho dne bylo možné navázat s nimi komunikaci.

Vraťme se ale k našemu tématu paralelních světů. Před mnoha lety, když jsem uprchl z ruského zajetí a pomalu a bolestně se probíjel Evropou ve snaze dostat se někam do svobodné země, zastavil jsem se náhodou ve válkou zničeném a posléze surovými Rusy znesvěceném Berlíně. Procházel jsem se po něm a uvažoval co dál, co si mám počít a jak přečkat do soumraku, kdy, jak jsem doufal, se budu moci svést kus cesty směrem k francouzským hranicím.

Bloudil jsem sem a tam mezi stále ještě doutnajícími troskami a prohlížel si Berlín, jehož větší část spojenecké nálety změnily v ruiny. Na malém vyklizeném prostranství pod zprohýbanými ocelovými nosníky, které už červenaly rzí, jsem spatřil improvizované jeviště, obklopené ruinami budov zničených bombami. Kulisy mělo velice neumělé a zhotovené v podstatě jen z úlomků materiálů zachráněných z trosek. Mezi několika kůly byly nataženy kusy pytloviny, aby co nejvíce bránily v přihlížení těm, kteří nezaplatili vstupné.

Zaujalo mě to a tak jsem se kolem rozhlédl pozorněji a spatřil dva starce. Jeden postával před oponou a vybíral peníze. Ač byl oblečen do hadrů a zanedbaný, řekl bych, že z něj přeci jen vyzařoval určitý majestát. Už si dnes ani nevzpomínám, kolik jsem za vstupné zaplatil, ale příliš to nebylo, protože nikdo z nás ve válkou zničeném Berlíně penězi neoplýval. Když jsem mu peníze podal, zasunul si je do kapsy a zdvořile mi pokynul, abych se odebral za rozedranou a urousanou plentu. Tam jsem uviděl několik prken, spočívajících na kusech suti, na nichž seděli lidé. I já jsem se posadil, načež se mezi plentami protáhla ruka a zamávala. Objevil se stařičký hubený muž prohnutý pod tíhou let, došoural se doprostřed jevišťátka a pronesl k nám divákům v němčině krátkou řeč, v níž nám vysvětlil, co uvidíme. Poté se odvrátil a zašel za jeviště. Pak jsme ho na okamžik zahlédli, jak drží v ruce dvě hůlky, na nichž visí celá řada loutek.

Byly to takové neživé kusy dřeva nahrubo vyřezané, aby tvarem zběžně připomínaly lidské tělo oděné do výstředních hadříků s pomalovanými tvářemi a s cárem vlasů na hlavě. Byly opracované jen velmi nahrubo, opravdu velice neuměle a mě při pohledu na ně napadlo, že jsem zbytečně vyhodil peníze, což jsem si nemohl dovolit. Byl jsem však natolik vyčerpán chůzí a potloukáním se po městě ve snaze uniknout hlídkám ruské i německé policie, že jsem na tom tvrdém prkně seděl jak přibitý a v duchu si říkal, že když už jsem vyhodil peníze, mohu promrhat i trochu času.

Stařec se odšoural ze svého improvizovaného jevišťátka z dohledu publika. Jakýmsi způsobem se mu podařilo nouzové jeviště osvítit kalným světlem a vyvést na něj loutky. Zíral jsem a nevěřil vlastním očím, protože tohle už nebyly loutky, nýbrž živoucí bytosti. Dočista zmizela neopracovanost nahrubo otesaného a pomalovaného dřeva navrchu ozdobeného koňskými žíněmi, dřeva zavinutého do kousků hadříků posbíraných ve vybombardovaných ruinách. Byli to hotoví živí lidé, přičemž každý z nich měl vlastní vůli, všichni se zabývali jim stanovenými úkoly – lidé, kteří se pohybovali samostatně.

Při představení pochopitelně nehrála žádná hudba a nebylo slyšet ani žádný jiný zvuk s výjimkou astmatického sípáni starce ukrytého v pozadí. Zvukového doprovodu však nebylo třeba. Naopak, jakýkoliv zvuk by býval nadbytečný. Ty loutky byly sám Život. Každý pohyb a gesto byly natolik expresivní, že řeč nebyla vůbec nutná, protože tyto pohyby byly vedeny v univerzálním jazyku obrazů a pantomimy.

Jakoby tyto loutky, které se nyní staly lidmi, přejímaly totožnost i osobnost těch, které v tu chvíli představovaly. Ať jsem se díval, jak chtěl, neviděl jsem žádné vodící provázky, protože byly dovedně zamaskovány pozadím. Loutky přede mnou sehrávaly scény ze života při zachování absolutní věrnosti lidským protějškům. Při sledování jednotlivých scén a příběhů jsem byl úplně u vytržení. Přede mnou se odvíjela lidská dramata a nám divákům se zrychloval tep, jak jsme prožívali osudy poražených a soucítili s nimi Byla to skutečnost sama, a to nadmíru vzrušující. Nakonec však představení přeci jen skončilo a já jsem se probral jakoby z transu, s vědomím, že loutky vodil skutečný génius – mistr všech mistrů. Stařec pak vystoupil zpoza jeviště a uklonil se. Třásl se vyčerpáním a tvář měl popelavou a lehce zpocenou. Byl to skutečný umělec, opravdový kumštýř a my jsme najednou neviděli ztrhaného starce s chatrným zdravím, oblečeného do hadrů, nýbrž geniálního loutkáře, který z těch nahrubo vyřezaných loutek vykřesal život.

Když jsem se otočil, vytanuly mi na mysli vzpomínky na časy učeni, které jsem podstoupil v Tibetu pod vedením svého milovaného učitele lamy

Mingjura Tundrupa, a na to, jak mi vysvětloval, že člověk je pouhou loutkou vlastního nadvědomí. Také jsem si uvědomil, jak je toto divadelní představení vlastně nádhernou lekcí o souběžných světech. Člověk je z devíti desetin tvořen svým podvědomím a pouze jednou desetinou svým vědomím. Zřejmě jste toho na téma lidského podvědomí už v životě přečetli spoustu, protože jeho různým aspektům a protikladům i rozporům se věnuje veškerá psychologie.

Máme-li na paměti, jak málo je člověk „při vědomí“, nepřipadá vám, že pro nesmírně mocné nadvědomí, obdařené všemožnými schopnostmi a talenty, mnohem víc překypující životem, a to životem velmi odlišným, by obnášelo šokující ztrátu času přijít na tento svět s nákladem překážek a trápení a pohybovat se v něm jen na pouhou jednu desetinu své kapacity? Představte si, že máte auto, a sice desetiválcové, aby náš příklad byl názornější.

Máte tedy tento desetiválec, ale v chodu je jen válec jediný, zatímco zbývajících devět se na jízdě vozu nijak nepodílí, ba naopak ho brzdí v důsledku tření a odporu. Výkon takového vozu je žalostný. A teď si tento příměr dosaďme do obrazu lidského života. Člověk je jako desetiválcové auto, u nějž však funguje válec jen jeden, zatímco zbývajících devět představuje podvědomí. Nehospodárné, že?

Lidské nadvědomí, stejně tak jako i nadvědomí jakékoliv jiné bytosti v tomto smyslu, energií neplýtvá. Nadvědomí má za úkol vykonávat celou řadu úkolů. Vezměme si za příklad vysoce vyvinuté nadvědomí, které usiluje o postup do vyšších existenčních rovin, takové, které směřuje vzhůru, stále výš do lepších úrovní bytí. V takovém případě může nadvědomí uplatnit desetinu svých schopností ve prospěch těla žijícího na tomto světě, zatímco všechny ostatní mohou být soustředěny do těl žijících na jiných planetách nebo na jiných existenčních úrovních. Nadvědomí se může obejít i bez dalších „loutkových těl“ žijících v jiných dimenzích a může místo toho působit v rovině čistého ducha.

Pokud však nadvědomí zas tolik vyspělé není nebo působí-li na základě odlišného operačního schématu, může volit postup docela odlišný.

Dejme tomu, že naše modelové nadvědomí je víceméně začátečnické a můžeme ho tedy přirovnat k žáku druhého stupně základní školy. Takový žák se musí učit celou řadu předmětů, místo aby se už specializoval na obor jeden, což často obnáší i přecházení do různých tříd nebo dokonce do všelijakých jiných budov, kde vyučování probíhá a nese s sebou i značné ztráty času a energie.

Nadvědomí se nachází v pozici mnohem výhodnější. Je loutkářem. Na tomto světě, jenž nazýváme planetou Zemí, se pohybuje loutka, lépe řečeno

pozemské tělo, fungující na jednu desetinu kapacity nadvědomí. V nějakém paralelním světě v jiné dimenzi může mít toto nadvědomí nějakou jinou loutku nebo třeba i dvě, tři a dokonce i víc a být schopno je převádět od úkolu k úkolu.

Vrátíme-li se k příkladu našeho žáka, dá se říci, že ho lze přirovnat ke studentu, jemuž je dovoleno zůstat na koleji ve svém pokoji a vyslat do jednotlivých tříd svoje zástupce, jejichž prostřednictvím může získat celý tento soubor požadovaných vědomostí a znalostí a „propojit“ je až později.

Předpokládejme, že se nadvědomí dostane do situace, kdy si musí poněkud pospíšit, aby dohonilo postupující evoluční cyklus, neboť se z lenosti poněkud zdrželo a utrpělo různá zpoždění. Nechce však zůstat pozadu a být ponecháno v téže třídě či ve stejných podmínkách, zatímco ostatní postupují výše a výše, takže mu nezbývá nežli podstoupit intenzivní opravný kurs, stejně tak jako žáci či studenti docházející na doučování, aby dokázali udržet krok s těmi pokročilejšími a zůstat jim nablízku.

Nadvědomí může mít člověka žijícího v Austrálii a k tomu třeba ještě někoho dalšího, kdo se zabývá čímsi jiným v Africe a třeba i někoho v Jižní Americe či v Kanadě nebo v Anglii. Může jich být i více než tři, třeba i pět, šest či sedm. Tito lidé se během svého pozemského života třeba nikdy nepotkají, a přesto mezi nimi navzájem může panovat spřízněnost, může mezi nimi být telepatický vztah, aniž by chápali, o co se jedná. Přesto však se příležitostně setkají na astrální rovině, jako se občas potkávají jednotliví obchodní zástupci v kanceláři svého šéfa.

Takové nebohé nadvědomí rozdělené na sedm, osm nebo dokonce devět loutek má skutečně co dělat, aby je dokázalo řídit všechny naráz, aniž by se „překřížily vodicí šňůrky“. To je jedno z možných vysvětlení některých kuriózních snů, protože často se stává, že když dvě slučitelné „loutky“ spí, mohou se stříbrnými šňůrami dotýkat, což může vyvolat efekt podobný tomu, který vzniká, když jiný hovor vstoupí do vaší linky a náhle slyšíte útržky konverzace někoho jiného. Co však v takových případech bývá opravdu nanejvýš politováníhodné, je to, že ty nejzajímavější části hovoru pokaždé promeškáme.

Můžete se však ptát, jaký to všechno má smysl, a odpověď je nasnadě Když nadvědomí má „loutek“ hned několik naráz, může posbírat opravdu široké spektrum zážitků a může si odžít třeba desetinásobnou životní zkušenost za dobu trvání života jediného. Tak může nadvědomí okusit zároveň bohatství i chudobu a obojí potěžkat na vahách zkušenosti. Jedna „loutka“ žijící v jedné zemi může třeba žít nuzně v podobě žebráka, který přežívá jen tak tak, zatímco druhá „loutka“ může zakoušet životní roli prince, který získává zkušenosti, jak jednat s lidmi a řídit politiku své země.

Žebrák nabývá zkušenost utrpení a chudoby, takže až se čas jeho životní zkušenosti smíchá s životním poučením „loutky-prince“, nadvědomí bude mít zažitý rub i líc života a bude si uvědomovat, že každá mince má přinejmenším dvě strany.

Při běžném postupu se dá očekávat, že člověk se nejdříve narodí dejme tomu jako princ a pak si bude muset počkat na další život, aby se vrátil jako žebrák či někdo jiný, ale když je nadvědomí v časové tísni nebo když se probíhající evoluční cyklus chýlí ke konci, jako tomu je v současnosti, je třeba se uchylovat k odvážným postupům, aby i ti pomalejší stačili tempu těch ostatních.

Nyní vstupujeme do věku Vodnáře, během něhož Člověk dozná velikých proměn a lidská duchovnost vzroste, což už je mimochodem načase. Posílí se rovněž psychické schopnosti člověka. Mnoho z lidi, kteří v současné době na tomto světě žijí, se sem už příště nenarodí, nýbrž přestoupí do jiných evolučních rovin bytí. Mnozí z těch, kteří se v tomto životě či v tomto existenčním cyklu nenaučili, co měli, budou vráceni zpět jako nezvedení školáci, aby v příštím cyklu začali znovu od začátku.

Pokud nějaký žák zůstane ve škole oproti spolužákům pozadu, reaguje na to často nespokojeností a nevrlostí a má tendenci se k novým spolužákům chovat nepříjemně, přičemž přehání, aby ukázal, jak je chytrý, lepší, větší a tak podobně, takže brzy začne být tento propadlík neoblíbený. Totéž se děje ve „školní třídě života“. Člověk, který jí prošel coby nedostatečně vyvinutý k tomu, aby postoupil do vyššího existenčního stupně, se musí vrátit a absolvovat tento cyklus celý znovu. V jeho podvědomé paměti, tvořící součást oněch zmíněných devíti desetin podvědomí, je proto uložen vztek, a tak se v životě podle toho chová.

Mnoho lidí, poté co ukončí život na této planetě, přestoupí do jiné, vyšší existenční formy, protože úděl člověka už je zkrátka takový, že musí stále šplhat výš a výš, jako ostatně musí veškeré bytosti. Duše člověka je rovněž od přírody družná a těší ho pobývat ve společnosti svých blízkých. Proto dochází k tomu, že nadvědomí odhodlaně použije „loutek“ třeba i celou řadu, jenom aby si udrželo krok se svými souputníky.

Přijměme také skutečnost, že paralelní svět je světem existujícím v odlišné dimenzi. Pozemskému světu se sice velice podobá, leč přesto se nachází v odlišné dimenzi. Zdá-li se vám to nepochopitelné, přestavte si, že byste se mrknutím oka mohli přenést na druhou stranu zeměkoule. A kde byste se ocitli? V minulosti? Lépe řečeno, posunuli byste se zpět do včerejšího dne či se naopak přenesli do budoucnosti? Když nahlédnete do kalendáře časových pásem, zjistíte, že překročíte-li některá, ocitnete se buď v minulosti, či v budoucnosti, a to až s rozdílem celého dne. Takže je

teoreticky proveditelné posunout se až o celý jeden den do budoucnosti nebo do minulosti oproti základnímu času, v němž se nalézáte. Souhlasíte-li tedy s tím, že je to možné, nemělo by vám činit potíže ani připustit, že existují různé jiné dimenze, jež sice nelze snadno vysvětlit, avšak které navzdory tomu existují, jako jsou například souběžné světy.

Pokaždé žasnu nad tím, jak jsou lidé bez zaváhání ochotni uvěřit, že srdce dokáže přečerpat deset tun krve za hodinu nebo že tělem se vine 37 500 kilometrů kapilár, zatímco na něco tak prostého jako jsou souběžné světy, reagují zvednutím obočí na znamení nevěřícnosti, čímž uvedou do činnosti pozoruhodné množství svalů.

Naše podvědomí bývá obvykle poměrně těžko přístupné a obtížně se do jeho hloubek ponořujeme. Kdyby se ale před námi otevíralo snadno, mohli bychom se kdykoliv dopátrat, co dělají naše další „loutky“ v jiných světech, případně v jiných částech světa našeho, což by přivodilo značné zmatky, znepokojení i sklíčenost. Například si představte, že jste se během dnešního dne něčím zabývali. Kdybyste se však dokázali promítnout do života další „loutky“ spojené s vámi nadvědomím a zjistili, že totéž dělali minulý týden nebo se chystá do téže činnosti pustit příští týden, přivodilo by to zmatek. A to je jen jeden z mnoha důvodů, proč je tak nesmírně obtížné do podvědomí proniknout.

Čas od času se to stává, a sice tehdy, když dojde k bezděčnému průlomu bariéry mezi vědomím a podvědomím. Je to stav natolik vážný, že se většinou řeší v ústavu pro choromyslné. Vede k celé řadě psychotických stavů, protože nešťastník takto postižený si nedokáže ujasnit, ve kterém těle je vlastně jeho místo.

Neslyšeli jste náhodou o knize „Tři tváře Evy“? Jedná se o příběh ženy obývané třemi různými entitami naráz. Byl sepsán skupinou uznávaných lékařů a specializovaných odborníků, o nichž můžeme předpokládat, že vědí, co píší.

Nebo jste možná četli vyprávění o Bridie Murphym? Jde o případ velice podobný. Opět tu máme člověka ovládaného nějakou další bytostí, jinými slovy, došlo u něj k průlomu jedné „loutky“ do podvědomí té druhé.

Neopomeňme v této souvislosti zmínit příběh Johanky z Arku. Ta byl přesvědčená, že je významným vůdcem a že se jí z vyšších sfér dostává poselství. Johanka z Arku – toto velice prostinké a nevzdělané venkovské děvče, se náhle proměnilo ve velitele vojska, protože se zašmodrchaly stříbrné šňůry dvou „loutek“ a ona začala přijímat impulzy určené muži v úplně jiném těle. Nějakou dobu se chovala jako ten dotyčný muž – velký válečník, ale jakmile se stříbrné šňůry zas rozpojily, její charisma pominulo a byla tu opět jenom ta nebohá venkovská dívenka, které se pomstili za

časově omezenou a nemístnou slávu tím, že ji upálili.

V případě oběti v příběhu „Tři tváře Evy“ došlo k poruše čili k průlomu vícečetnému a nešťastnice byla nechtěně uvedena do kontaktu s dalšími „loutkami“ ovládanými tímtéž nadvědomím. I tyto další „loutky“ se ocitly v téže nezáviděníhodné situaci a rovněž poruchou utrpěly, výsledkem byl úplný chaos. Je to stejné, jako když máte dvě či tři loutky dřevěné a jsou nedbalí, nezkušení či roztržití a jejich provázky se vám navzájem zamotají Zatáhnete třeba za šňůrku, jež má ovládat loutku A, ale vinou zašmodrchaných provázků dojde k tomu, že loutka B kopne nohou a loutka C zakývá hlavou. Totéž nastává, když dojde k průlomu bariéry mezi vědomím a podvědomím. Tato porucha znamená, že na vás budou působit interference přicházející od těch a k těm, kdož jsou řízeni tímtéž nadvědomím.

Bridie Murphy? Ano, i to je pravda, i v tomto případě šlo o průlom do podvědomí a vzájemné propletení stříbrných šňůr a v důsledku toho o chybný přenos vjemů.

Johanka z Arku, jak jsme viděli, bylo prostinké venkovské děvče bez jakéhokoliv vzdělání. Trávila dlouhé chvíle o samotě v rozjímání a jednoho dne se čirou náhodou prolomila do podvědomí. Možná, že prováděla zvláštní dechová cvičení, aniž by vůbec tušila, co mohou vyvolat, ačkoliv je lze provádět jen tehdy, jste-li si jejich účinku plně vědomi. Nicméně pronikla do podvědomí, „překřížila si šňůrky“ s jinou loutkou a dostala se do skutečných nesnází. Začala dostávat veškeré impulzy určené válečníkovi stala se jím, začala nosit brněn! a jezdit na koni. Co se však přihodilo tomu chudákovi, z něhož se měl stát vůdce? Vyvinuly se u něj namísto toho ženské rysy?

Když na to byť čistě spekulativně pomyslíme, úvahy všemi směry vedou k nejrůznějším, leč nepříznivým závěrům. Z Johanky z Arku se stala velitelka mužů, válečnice slyšící hlasy z nebes a – pochopitelně, že je slyšela! Přebírala totiž vjemy ze stříbrné šňůry, která není ve skutečnosti ničím jiným, než šňůrkou nás loutek. Tato naše stříbrná šňůra je rovněž zmíněna v bibli, kde, jak možná víte, ve dvanácté kapitole Knihy Kazatel stojí psáno: „…než se přetrhne stříbrný provaz a rozbije se mísa zlatá a džbán se roztříští nad zřídlem a kolo u studny se zláme.“ (Kaz. 12.6, ekumenický překlad)

Lidé píší o čase a relativitě, o paralelních světech a všech těchto tématech a užívají k tomu tak velkých slov, že ani sami nevědí, co tím mají na mysli. Doufejme, že alespoň vy jste o nich z této kapitoly získali základní představu. Mějte na paměti, že to všechno je pravda, že je to absolutní skutečnost a že jednoho dne v nepříliš vzdálené budoucnosti se

vědě podaří zbořit pár překážek a pár předsudků a realitu souběžných světů si uvědomí.

3. KAPITOLA

Mnohem víc rozměrů

Až tuto planetu opustíme, přejdeme do světa čtyřrozměrného. Dodejme k tomu ještě další zajímavý postřeh: lidé účastnící se spiritistických seancí bývají často podrážděni ze zkomolených poselství přicházejících od těch kteří „přešli na druhou stranu“. Neuvědomují si, že ti, kdo se odsud přestěhovali do jiné roviny bytí, se svým způsobem ocitli tisíce světelných let daleko. Obdobný zajímavý příklad najdete v další části této kapitoly až se dostaneme k příběhu hinduistického krále a jeho dcery. Nejdříve se však něco povězme o světě jednorozměrném, protože stěží můžeme pochopit, co znamená čtyřrozměrnost, když nerozumíme ani tomu, co obnáší rozměr jeden. Představme si, že máme kus papíru a tužku. Nakresleme na tento papír přímku a představme si, že veškeré částečky uhlíku obsaženého v tuze představují lidi a tato přímka že znamená celý svět. Pro takovéto lidi budou existovat jenom dva směry: přímo dopředu či přímo dozadu. Budou tedy schopni se pohybovat jen rovně vpřed či vzad, ale už vůbec nikam jinam. Za předpokladu, že bychom tuto čáru nějak pozměnili, by si lidé žijící v tomto jednorozměrném světě jistě mysleli, že se stal zázrak. A kdyby třeba spatřili špičku vaší tužky jen zlehýnka zatlačit na papír, domnívali by se, že se náhle objevilo něco jako létající talíř.

Vy, bytost třírozměrného světa, vstoupíte nakrátko do světa jednorozměrného, spočinete špičkou tužky na papíře a bytost jednorozměrného světa, která tu špičku tužky uvidí, nabude přesvědčení, že došlo k něčemu naprosto neobvyklému. Vzhledem k tomu, že tato bytost pochází ze světa jediné dimenze, nedokáže uvidět vás, ale jen onu špičku tužky dotýkající se papíru.

Teď, když už máme trochu ponětí o tom, co jednorozměrný svět představuje, podívejme se blíže na svět dvojrozměrný. Bude se jednat o plochou rovinu a lidé tam žijící musí mít zákonitě ploché geometrické postavy. Svět, v němž žijí, jim bude připadat skoro takový, jako se nám zdá ten náš, až na to, že kdybyste vy tužkou kolem nich nakreslili čáry, vnímali by je jako vysoké stěny, linie, jež nelze překročit. Pravděpodobně usoudí, že tyto omezující hradby musejí pocházet z nějaké vyšší dimenze, a povedou úvahy podobné těm, jaké vedeme my o dimenzi čtvrté. Podobně jako my zápasíme s pochopením dimenze čtvrté, i tito lidé pocházející ze světa dvojrozměrného nebudou moci přijít na rozum zákonitostem světa trojrozměrného, který je pro nás tak samozřejmý. V případě, že by jim totiž něco o třetí dimenzi začalo vrtat hlavou a byli by natolik pošetilí, že by se o

tom komukoliv zmínili, byli by odvrženi coby šílenci a pohlíželo by na ně jako na lháře, šarlatány, podvodníky a tak podobně. Bytost dvojrozměrného světa vnímá pouze linie, víc pochopit nemůže, neboť dokud je jen dvojrozměrná, není schopna pohledu shora.

Kéž by vědci nebyli tolik domýšliví a dokázali odložit všechnu tu jejich předpojatost. Pak by se mohli pustit do výzkumu s přístupem naprosto nestranným. Musíme se rovněž vypořádat se zvyklostí, že „vyhlášená jména“ mají v každodenních záležitostech příliš velké slovo. Např. někdo má určitý úspěch ve válce v roli generála, a proto je hned dosazen do funkce prezidenta Spojených států. Nebo tu máme herce, který na plátně vystupuje coby úspěšný dobyvatel žen. Ve skutečnosti je ale naprosto beznadějný břídil. Dozná nicméně v této roli jistého úspěchu, načež začneme být okamžitě zaplavováni fotoreportážemi, kde nás dotyčný poučuje, jak si máme čistit zuby, jaký střih vlasů volit, jaký holicí strojek používat, a pokud možno i velmi užitečná doporučení o tom, jaký milostný život vést, i když to onen dotyčný pravděpodobně sám nikdy nepoznal.

Z toho vyplývá, že jednou z největších potíží – jednou z největších překážek, jimž badatelé v oboru metafyziky musejí čelit, je to, že lidé slepě následují ty, kteří by o věcech, k nimž se vyjadřují, měli mít skutečné znalosti, ale zjevně tomu tak není.

Vezměme si např. osoby, jako jsou Einstein či Rutherford a další podobného formátu. Tito lidé jsou odborníky v obzvláště úzkém vědním oboru. Mají vědecký rozhled a chtějí všechno analyzovat podle zastaralých světských koncepcí a fyzikálních zákonů, které jsou denně skutečností popírány. Lidé však berou slova význačných vědců jako slovo boží. Jako “evangelium“ přijímají i slova filmových hvězd, a to naneštěstí zpochybňovat nelze a nelze je ani měnit. Naším cílem je dobrat se pravdivých poznání, která se někteří známí lidé ze všech sil snaží popřít.

Základní zákonitosti by měly být pojímány jako „elementární“, tedy jako zákonitosti platné při současném stavu lidského vědění. Musí ale být dostatečně pružné, aby mohly být pozměňovány, upravovány nebo dokonce ve světle rostoucího poznání postupně odvrhovány. Vezměme si za příklad třeba čmeláka. Podle zákonů letové aerodynamiky by čmelák vůbec neměl být schopen vzlétnout, protože tělesná stavba tohoto nebohého tvora veškeré známé zákonitosti aerodynamiky naprosto popírá. Uvěříme-li teď vědcům a jejich základním fyzikálním zákonům, museli bychom i my zaujmout přesvědčení, že čmelák létat nemůže.

Tito ctihodní vědci, kteří svá tvrzení opřeli o fyzikální zákonitosti, prohlásili, že člověk se nikdy nedokáže pohybovat rychlostí vyšší než 50 km v hodině, protože by mu, vystaven takovému vypětí, zkolaboval krevní

oběh, srdce, mozek atd. Jak se však zdá, současnost dokazuje, že pohybovat se rychlostí vyšší než 50 km za hodinu člověk DOKÁŽE. Dále pak vědci prohlásili, že člověk nikdy nedokáže létat, protože to je nemožné. Když i tuto hranici člověk překonal, vyrukovali s prohlášením, že člověk nikdy nepřekoná rychlost zvuku. Dále zatvrzele prohlašovali, že člověk nikdy nebude moci opustit tuto planetu a vydat se do vesmíru. Proslýchá se však že i toto se už povedlo!

Když se podíváme ještě o kousek zpátky, do období okolo roku 1910 zjistíme, že tehdy všichni uznávaní vědátoři a učenci byli toho názoru, že se žádnému člověku nikdy nepodaří, aby jeho hlas překonal vzdálenost Atlantského oceánu. Ale jeden pán jménem Marconi toto tvrzení vyvrátil a v dnešní době posíláme přes Atlantský oceán nejenom hlas, ale i obrazy. Když ale vezmeme v potaz kvalitu obsahu televizních programů dnešní doby, tak to asi zase tak veliké terno nebude. Když jsme vás tedy snad více či méně přesvědčili, že uznávaní vědci s jejich stereotypními, úzkoprsými a neměnnými zákony se mohou mýlit, můžeme postoupit o krůček dál. Jedna z jejich falešných představ je ta, že dvě pevná tělesa nemohou zabírat zároveň tentýž prostor. To je absurdní a zcela scestné, neboť podle vědy zvané metafyzika dvě tělesa zároveň tentýž prostor zabírat MOHOU, a sice formou vzájemného průniku.

Vědci dokázali, že všechno, co existuje, je složeno z atomů, mezi nimiž se vyskytuje rozlehlý volný prostor. Je to, jako když za jasné noci vzhlížíme ke hvězdám. Vidíme drobounké tečičky, což jsou ve skutečnosti planety a mezi nimi ohromné volné prostory okolního vesmíru. Z toho vyplývá, že máme-li bytost dostatečně malinkou (tady budete muset zapojit představivost), tato bytost neuvidí to, co my vnímáme jako pevnou hmotu, jako ji vidíme my, nýbrž uzří všechny ty jednotlivé částečky, z nichž se tato „pevná“ hmota skládá. Bytosti, která si tuto „pevnou“ hmotu prohlíží, to bude připadat podobné, jako když se díváme my na hvězdnatou oblohu za jasné noci, kdy v rozlehlém vesmírném prostoru bude vidět jenom pár drobounkých světelných bodů. Představte si bytost dost velkou na to, aby pohledem obsáhla celou naši sluneční soustavu. Vnímala by jí jako „pevný“ předmět. Na opačném konci škály máme vir. Kdybyste chytili vir určitého druhu a přemístili ho do porcelánového hrnku, dokázal by jím pro svoji nepatrnost projít, aniž by ho nějaká překážka zastavila. Právě tak v laboratoři může být svízelné „polapit vir“, protože keramickým filtrem pronikne tak, jako když se pes rozběhne volnou krajinou.

Pro bytost dostatečné malou jsou prostory mezi atomy „pevného“ tělesa tak vzdálené jako pro nás mezihvězdný prostor, a stejně tak jako celé spršky meteoritů, komet či kosmických lodí mohou tímto prázdným

prostorem mezi jednotlivými planetami letět, tak různé předměty mohou zabírat prostor uvnitř takzvaných „pevných“ těles.

Je docela dobře možné, aby dva, tři nebo čtyři pevné systémy byly uspořádány tak, že jejich „planety“ se navzájem nedotýkají, nýbrž jedna skupina planet zabírá volný meziprostor systémů ostatních. Dále pak v rámci každého jednotlivého systému se může vyskytovat spousta dalších pevných předmětů zabírajících současně tentýž prostor. Za normálních okolností takové věci nevnímáme, protože k tomu postrádáme vhodné a nezbytné vjemové rozpětí přístupné až ve čtvrtém rozměru.

Jiný způsob, jak si o tomto mechanismu udělat hrubou představu, je vzít si za příklad dvě vidličky nebo i zahradní vidle, chcete-li. Vidličky nebo vidlice jedné můžeme snadno prostrčit prostorem mezi těmi druhými, aniž by si tím vidličky nebo vidle navzájem jakkoliv omezily „životní prostor“.

V našem trojrozměrném světě, kde předměty mají délku, šířku a hloubku, ještě vzniká otázka: jak dlouho takový předmět bude existovat? Do hry tak vstupuje další rozměr, a tím je čas. Stejně jako člověk nevidí infračervené paprsky bez zvláštního zařízení, neslyší ani určité zvuky, které však třeba pes vnímá. Pročtete-li si znovu 6. kapitolu titulu Škola esoteriky, najdete tam i pojednání o symbolické stupnici, kterou lze nazvat klávesnicí. Vedle slyšení zvuků se na ní nachází i vidění obrazů. V některých případech dochází k tornu, že zvuky se téměř zviditelňují. Velmi nadaní jasnovidci tak mohou například „vidět“ tvar zvuku. Určitě jste už v životě slyšeli, jak někdo řekne třeba: „Byl to takový ZAKULACENÝ zvuk“ či něco podobného, z čehož můžeme usoudit, že mnoho lidí vnímá zvuky i tvarově, a proto hovoří o ostrém či táhlém zvuku atd.

Trojrozměrný předmět, ať už je to dům, člověk či třeba strom, však vrhá jen dvojrozměrný stín, který má tím pádem délku a šířku, ale postrádá hloubku. Třetí rozměr, který mu můžeme přisoudit, je právě rozměr času tedy dobu, po kterou bude trvat. Vrhá-li tedy trojrozměrný předmět je dvojrozměrný stín, můžeme předpokládat, že předmět vyskytující se ve světě čtyřrozměrném bude vrhat stín trojrozměrný. Pokud tedy někdo z vás v životě uzřel „ducha“, tedy možná právě spatřil stín člověka pohybujícího se ve čtyřrozměrném světě. „Přízrak“ je tedy osoba, u níž je patrný rozměr šířky, tloušťky i výšky, ale je poněkud stínovité podstaty, právě podobný vrženému stínu. Proč by tomu tedy nemohlo být tak, že ten, kdo nás ze čtyřrozměrného světa přichází navštívit, avšak zůstává nám svou podstatou čtvrté dimenze neviditelný, se nám alespoň takto promítá zviditelnění, v našem trojrozměrném prostředí coby duch, který sice má tvar, ale postrádá hmotnou podstatu?

Zkusme použít tento příklad i na vyprávění o úkazu, který tisk

pojmenoval legračním označením „létající talíře“. Tyto objekty se objevily a hned zase zmizely, a to vše závratnou rychlostí, přičemž nevydávaly pražádný zvuk. Měnily rovněž směr letu rychlostí pro lidi nepředstavitelnou. Proto bychom tedy nemohli uvažovat o možnosti, že některé létající talíře mohou být vlastně stínem vrženým předměty pohybujícími se ve čtyřrozměrném prostředí? Srovnejme například onu rychlost náhlé změny směru se situací, kdy v ruce držíme zrcátko a pouštíme jím „prasátka“, tedy promítáme soustředěné sluneční paprsky třeba na protější zeď. Vzniklé sluneční kolečko snadno pohybem roztančíme po zdi a můžeme měnit směr jeho pohybu velmi rychle, zatímco s čímkoliv jiným bychom si to nedokázali ani představit.

Nebo se zkuste vžít do pocitů nějaké bytosti nebo entity, která se ocitly před tabulkou skla pokrytou ledovými květy mrazu a která nemá žádnou představu o tom, jak vypadá člověk. Pak si představte, že člověk, který se nachází na opačné straně tohoto ojíněného okna, na něj položí konečky prstů ruky. Ten, kdo se dívá z opačné strany a nemá o vzhledu lidí ani ponětí, uvidí jenom pět skvrn – pět tmavých šmouh – podobných těm jaké lidé vídají na obloze.

Můžete se možná ptát, jak tohle vše souvisí s metafyzikou? Odpověď zní že hodně. Víte, žijeme ve trojrozměrném světě, ale nejvyšší formu pravdy lze vnímat jen za jeho hranicemi. Musíme překročit hranice časoprostoru.

Čas je ostatně relativní, je to pouhá konvence, kterou si lidstvo stanovilo pro vlastní potřebu.

Máte za to, že Čas relativní není? Tak si jen představte, že jdete k zubaři a mají vám trhat jeden či více zubů. Ve chvílích, kdy se svíjíte bolestí, se vám *zdá*, že se čas úplně zastavil. Máte pocit, že v tom zubařském křesle sedíte už celé věky. Když naopak prožíváte úchvatné chvíle s někým, ke komu chováte hlubokou lásku, zjistíte, že čas letí, jako kdyby mu narostla křídla.

Vidíte tedy, jak je čas relativní, a podle okolností, v nichž se nacházíme, se vleče, nebo naopak odporně chvátá.

Vraťme se ale k našemu tématu dimenzí. Předpokládejme, že existuje jistý druh lidských bytostí žijících ve dvojrozměrném světě, tedy v prostředí, kde předměty mají délku a šířku, ale kde postrádají rozměr hloubky. Vypadají tedy jako stín, jsou tenčí nežli ten nejtenčí list papíru, ale vzhledem k tomu, že hloubku nevnímají, nepostřehnou ani existenci prostoru, a tudíž ani vesmíru rozkládajícího se za oblohou. Proto je pro ně pojem prostoru nepředstavitelný.

Koleje vlaku se poněkud podobají jednorozměrnému světu – ve smyslu

délky. Vlakvedoucí například může označit pozici, kde se nachází, jen podle jediného bodu, ať už je to nějaké známé místo, zastávka, signalizační zařízení či jiný známý orientační bod.

Loď na mořské hladině lze přirovnat k člověku pohybujícímu se ve světě dvojrozměrném. Loď už není omezena na trasu kolejiště, nýbrž může plout nejenom dopředu nebo dozadu, ale i všelijak do stran, a využívá tedy rozměr délky a šířky.

Letadlo už náleží do světa trojrozměrného, protože může letět nejenom dopředu a do stran, ale i nahoru a dolů, což tedy znamená, že se pohybuje ve všech třech rozměrech.

Toto pochopení rozměrů nám pomůže vysvětlit si i řadu dalších záležitostí, které bychom jinak museli považovat za záhadu. Například samovolné přemisťování předmětů, kdy se nějaký předmět z jedné místnosti ocitne v místnosti jiné, aniž by to byl kdokoliv viditelný udělal. Takový předmět lze z jedné místnosti přemístit do druhé, i když jsou obě zamčené. Ve skutečnosti je to docela jednoduché. K vysvětlení nám poslouží příklad bytosti dvojrozměrného světa. Kdybychom my – lidé světa trojrozměrného – měli několik krabic bez víka, bytosti dvojrozměrného světa, které by se v takových krabicích nacházely, by se ocitly v prostředí pro ně naprosto ohraničeném, dočista uzavřeném. Vzhledem k tomu, že postrádají jakoukoliv koncepci třetího rozměru, neuvědomovaly by si, že nad sebou nemají žádnou střechu. Kdyby pak bytosti trojrozměrného světa do této situace zasáhly, shora z krabice něco vytáhly a přemístily to do krabice jiné, lidem dvojrozměrného světa by to připadalo jako naprostý *zázrak*, spočívající v tom, že předmět ze zcela zabezpečené místnosti se sám přemístil do jiné místnosti, naprosto uzavřené. Tito lidé by totiž vůbec nevnímali pojem střechy, kterou může člověk mít nad sebou. A tímtéž způsobem my – bytosti světa trojrozměrného – bychom nedokázali postřehnout existenci otvoru, který je úplně samozřejmý pro kohokoliv pohybujícího se ve čtyřrozměrném prostředí, umožňujícího mu dostat se do zamčené místnosti (zamčené pouze v pojmech světa trojrozměrného) a přestěhovat dotyčný předmět otvorem pro čtyřrozměrný svět zcela zjevným. Takto by se předmět z trojrozměrného světa na okamžik přesunul do světa čtyřrozměrného z něhož by pronikl zpátky skrz to, co nazýváme pevnými zdmi. Trochu si tento úkon můžeme přiblížit srovnáním se způsobem, jakým se prostorem šíří rádiové či televizní vlny, které rovněž pronikají zdmi zdánlivě nepropustnými a dokážou aktivovat rozhlasový či televizní přijímač.

Čas, jak už jsme zmínili, hraje v lidském životě velice zásadní roli, ale vnímání veličiny zvané čas se velice liší od člověka k člověku, ba i od

zvířete ke zvířeti. Pokud se zpožděním chvátáme na nějakou schůzku, zdá se nám že hodinové ručičky ciferník obíhají jako splašené, zatímco pokud my sami na nějakého zpozdilce čekáme (většinou se však jedná o zpozdilkyni!), připadá nám, že se čas úplně zastavil.

I zvířata mají své vlastní vnímání času, a to se úplně liší od způsobu, jakým čas vnímají lidé. Zvířata totiž žijí v odlišném rychlostním časovém pásmu. Tak třeba hmyz, který žije pouhých 24 hodin, měřeno tempem života lidského, může za tu dobu klidně prožít život tak hodnotný jako člověk žijící 70 let. Hmyz si za tu dobu stihne najít partnera, založit rodinu a dožít se toho, jak potomci, které vychoval, zakládají svoje rodiny vlastní. Pokud vyměřená délka života u nějakého jiného zvířete dosahuje třeba 20 let, bude mu tato doba připadat stejně dlouhá jako člověku jeho let 70 a dokáže splnit všechny své funkce, které ve srovnání s ním dokáže naplnil člověk za délku života určenou jemu. Stojí za zmínku, že u veškerých živých bytostí, ať už jde o hmyz, zvířata nebo lidi, proběhne za život přibližně stejný počet tepů.

Všechny tyto zákonitosti času pochopili mudrci už před dávnými staletími. V jedné velice posvátné knize, kterou můžeme nazvat biblí Dálného východu, zvané Srimad Bhagavatam stojí psáno:

Jednoho dne přivedl velký král svou dceru do příbytku stvořitele Brahmy. žijícího v odlišné dimenzi. Tento mocný král se velmi trápil, že jeho dcera, která už byla na vdávání, nenašla dosud vhodného ženicha, a záleželo mu na tom, aby jí nějakého dobrého manžela našel. Dospěl do Brahmova příbytku a trvalo jenom pár okamžiků, nežli k němu byl uveden a přednesl mu svou prosbu. K jeho nesmírnému úžasu mu Brahma odpověděl:

„Ach, králi, až se vrátíš na Zemi, nenajdeš tam už nikoho ze svých přátel či příbuzných, žádná svá města ani paláce, ačkoliv ti to připadá, jako byste sem ze Země přišli před několika okamžiky. Ale těchto pár vteřin našeho zdejšího času odpovídá několika tisícům let času pozemského. Až se tam vrátíš, najdeš nový věk, a dcera, kterou jsi s sebou přivedl, se provdá za Krišnova bratra Balaramu. Ona, která se narodila před tisíci lety, si Balaramu vezme za manžela o několik tisíc let později, protože i ten čas, který uplyne od chvíle, kdy odsud odejdeš a budeš skrze čas cestovat zpátky na Zemi, znamená několik tisíc let pozemského času, které tam mezitím uplynou.

A tak se užaslý král s dcerou vrátili na tuto planetu, kterou podle vlastního odhadu opustili jenom na pouhých pár minut. To, do čeho se vrátili, však vypadalo jako dočista jiný svět. Byla tu nová civilizace, jiný druh lidí, odlišná kultura a náboženství.

Takže toto je hinduistický mýtus zapsaný v posvátných knihách hinduismu před několika tisíci lety. Člověka při tom napadá, zda právě tady neleží jádro některého z jevů, jež profesor Einstein popsal ve své teorii relativity.

Pravděpodobně jste se jeho teorií relativity nezabývali dopodrobna, ale řečeno velice zkráceně, vysvětluje v ní čas jakožto čtvrtou dimenzi. Zároveň učil, že čas není stálým a neměnným plynutím „něčeho“. I on si uvědomoval, že když uplyne vteřina, šedesát takových uplynutí vytvoří minutu a šedesát takových minut znamená hodinu, ale považoval to jen za čas konvenční, tedy za mechanický. I čas jako takový bral Einstein jako smysl, určitou formu vnímání. Stejně tak jako neexistují dva lidé, kteří by viděli jednu barvu naprosto stejným způsobem, stejně tak – tvrdil Einstein – se nevyskytují ani dva lidé, kteří by naprosto stejně vnímali čas.

Uplynutí 365 dní nazýváme rokem. V podstatě se ale jedná o jedno oběhnutí Země okolo Slunce. Přesněji řečeno, my na této planetě obletíme Slunce po oběžné dráze přibližně každých 365 dní. Pro představu si to však porovnejme s člověkem, který by žil třeba na Merkuru. Připomeňme si, že Merkur oběhne kolem Slunce každých 88 dní a během tohoto obletu se jednou otočí kolem vlastní osy, což na naší planetě trvá, jak známo, 24 hodin.

A další námět k přemýšlení: víte, že když se hodiny připevní na něco Pohyblivého, budou mít tendenci se zpožďovat úměrně s tím, jak rychlost Pohybujícího se tělesa bude narůstat? Představte si tyč z nějakého materiálu, ať už je kovová, dřevěná nebo keramická. Ať už je tedy z čehokoliv, musí to ale být tyč určená k měření o přesně stanovené délce. Připevníme-li ji k jakémukoliv pohybujícímu se systému, bude mít tendenci smršťovat se ve směru pohybu podle rychlosti, jakou se systém pohybuje. Veškeré tyto projevy, jako je posun hodin nebo smrštění tyče, nijak nesouvisejí s jejich konstrukcí ani se nejedná o jevy mechanického rázu, ale jde o důkaz Einsteinovy teorie relativity. Máme tedy nějakou tyč o délce jednoho metru, a budete-li se nyní pohybovat vesmírem 90% rychlostí světla, smrští se na půl metru, a teoreticky vzato pokud by se začala pohybovat o tolik rychleji, že by rychlosti světla dosáhla, pak by se podle Einsteinovy teorie relativity smrštila natolik, že by zmizela úplně! A kdybyste nějakým způsobem dokázali k této tyči připevnit hodiny jejich způsob měření času by se postupně měnil. Podle toho, jak by se rychlost pohybu této kovové tyče blížila rychlosti světla, hodiny by se stále víc zpomalovaly, až by se při dosažení rychlosti světla zastavily docela.

Chystáte-li se vznést námitku typu: „když ale jedu autem, nepřipadá mi,

že by se jakkoliv smršťovalo“, musíte si uvědomit, že tyto změny se začínají projevovat až tehdy, když se rychlost pohybujícího se předmětu přiblíží rychlosti světla. Takže máte-li nové auto, můžete se s ním klidně prohánět sem a tam bez obav, že se vám jakkoliv zkrátí, protože ať už jedem rychlostí 160 či 200 km v hodině, pořád to ještě je žalostně málo na to, aby se jakkoliv změřitelným způsobem auto zkrátilo. Na druhou stranu to podle Einsteina znamená, že kdyby byla do vesmíru vyslána kosmická loď rychlost jejíhož pohybu by se rychlosti světla přiblížila, že by se smrštila a zmizela.

Umíte si představit, co by to znamenalo, kdyby Einstein měl pravdu. My, kteří ovládáme astrální cestování, však víme, že Einstein se mýlil, stejně jako se mýlili vědci, kteří tvrdili, že člověk nikdy nemůže cestovat rychlostí nadzvukovou. Einstein je na omylu podobně jako ti, kdo kdysi hlásali, že člověk nikdy nepřekročí rychlost pohybu 50 km za hodinu. Proto je na místě se z omylů jiných poučit, a vyvarovat se tak chyb vlastních. Podívejme se tedy, co by se podle Einsteinovy teorie mělo dít. Představme si, že máme kosmickou loď, jejíž posádku tvoří samí chytří lidé, schopní přesných úsudků. Loď letí opravdu rychle a téměř dosahuje rychlosti pohybu světla. Koráb cestuje k planetě vzdálené od Země deset světelných let. Světelný rok představuje vzdálenost, kterou uletí světlo za jeden celičký rok, tudíž deset světelných let představuje vzdálenost, kterou světlo uletí za plných deset let.

Tato kosmická loď poletí přibližně rychlostí světla. (Na chvíli ponechme Einsteina stranou a představme si, že takováto kosmická loď rychlostí světla cestovat může.) Předpokládejme, že tato loď poletí ke vzdálené planetě deset světelných let, a aniž by tam po příletu jakkoliv prodlévala, vydá se opět na zpáteční cestu. Pracujeme-li pouze s předpoklady, možné je všechno. Celá tato výprava potrvá tudíž dvacet let – deset tam a deset nazpátek. Posádka omezená jenom na prostor paluby nejenom že se bude po dobu dvaceti let příšerně nudit, ale bude zároveň potřebovat i spoustu jídla a pití.

Uvěříme-li Einsteinovi, tyto potíže by nastat neměly a posádka by jídlo a pití na dvacet let neměla potřebovat. Přiblíží-li se totiž rychlost letu rychlosti pohybu světla, všechno na palubě by mělo doznat zpomalení. Veškeré organické funkce těchto lidí by se měly zpomalit, a to včetně jejich srdeční činnosti, dechu, veškerých tělesných úkonů, ba i myšlení. Trvá-li nám např. vygenerování nějaké myšlenky desetinu vteřiny, v cestovních podmínkách rychlosti světla by to v souladu s Einsteinem mohlo trvat takových deset týdnů. Avšak cestovat rychlostí světla by podle Einsteina mělo obnášet i jisté velmi podstatné výhody. Např. by uběhlo dvacet

pozemských let, ale pro lidi dlící na této kosmické lodi by to ve skutečnosti znamenalo pouhých pár hodin. Znázorněme si to na následujícím příkladu:

Např. v r. 1970 jsme sestrojili kosmickou loď schopnou letět téměř rychlostí světla. Je vybavena tak, aby přestála cestu až daleko za hranice našeho slunečního systému, tedy ještě dál, než leží Mars, Venuše, Jupiter, Saturn, Pluto a všechny ostatní. Má totiž namířeno do jiné sluneční soustavy, kam cesta tam a zpět potrvá dvacet světelných let. V r. 1970 tedy vyletí, za deset let je tam, planetu obletí, pořídí různé fotografie a pak se dalších deset světelných let vrací zpátky.

Posádku tvoří samí mladí lidé. Jednomu z nich je právě dvacet let, když vzlétají. Je ženatý a jeho manželka je téhož věku, tedy také dvacet let. Mají jednoroční dítě. Když se ten nešťastník za pouhých několik hodin letu rychlostí dosahující téměř rychlosti světla vrátí, čeká ho největší šok života, Zjistí totiž, že jeho žena je nyní o dvacet let starší než on. Zatímco on spolu s ostatními členy posádky zestárl jenom o několik hodin, lidé na Zemi mezitím stárli rychlostí zdejšího času, tedy v tomto případě zestárli o 20 let. Muž, jemuž je stále dvacet let a pár hodin, má nyní 40letou manželku.

Povím vám o nehodě, o níž se USA velice snaží zachovat mlčení, aby se o ní veřejnost nedozvěděla. Tato záležitost je zcela autentická a naprosto pravdivá a ti, kteří se nacházejí na dosti vysokých místech, by o ní možná dokázali i něco „vyhrabat“ v archívech námořního loďstva USA.

V říjnu 1943 byl totiž učiněn pokus o zneviditelnění lodi americké flotily. Výsledky byly katastrofální, protože někteří vědci projevili takovou úzkoprsost, že nedokázali zapojit ani špetku představivosti a dokázali jednat výhradně „podle předpisů“. Jistě si vzpomínáte, že během druhé světové války jak USA, tak i ostatní zúčastněné země sháněly nápady, jak vytvořit ty nejúčinnější velezbraně. Jeden nápad vzešel z dopisu profesora Einsteina adresovaného prezidentu Rooseveltovi, v němž do podrobností rozebíral teorii „sjednoceného pole“. Nemá smysl tu uvádět technické aspekty tohoto „sjednoceného pole“, ale řekněme, že se to týká určitých poznatky o čtvrté dimenzi.

Jeden opravdu bystrý vědec použil části některých teorémů vycházející z teorie sjednoceného pole a ve spolupráci s flotilou USA se mu v říjnu 1943 podařilo vytvořit jakýsi štít – tedy určitý druh paprsků, které dokázaly zcela zahalit torpédoborec. Toto pole se rozprostíralo v okruhu přibližně 90 metrů a cokoliv se uvnitř tohoto okruhu nacházelo, zcela se zneviditelnilo takže pro pozorovatele z vnějšku loď i její posádka jako by zmizely. Naneštěstí, když se loď opět zviditelnila, ukázalo se, že mnoho členů posádky mezitím zešílelo. Zdá se, že lékaři, když později tuto posádku vyšetřovali použili sodné soli penthatolu ve snaze proniknout do jejich

podvědomí a zjistit, co přesně se stalo.

Z našeho pohledu a v souvislosti s tématem čtyřrozměrnosti je zajímavé uvést, že při jedné příležitosti se tato neviditelná loď znovu objevila o několik set kilometrů dále, a sice v zálivu Chesapeake. Škoda že lidé z té oblasti už nemohou zajít do některé veřejné knihovny a dočíst se o této události v dobových místních novinách nebo si o tom přečíst na některých místech knihy, jejíž anglický název zní *M. K. Jessup and the Allende Letters,* jejímž autorem je Riley Crabb. V USA tato kniha vyšla pod názvem *The Strange Case of Dr. Jessup.*

Vláda se dostala do velkých potíží ve snaze umlčet každého, kdo o těchto záležitostech polemizoval, a dokonce se objevily zprávy o lidech záhadně umírajících poté, co se k některým z těchto informací dostali.

Jedna takováto zpráva však přece jen nepozorovaně pronikla na veřejnost a říká se v ní, že neviditelná loď byla náhle znovu spatřena v přístaví a několik zcela zmatených námořníků se vpotácelo do místního hostince, kde je vidělo asi 30 či 40 lidi. Tito námořníci v půli slova, ve chvíli, kdy si objednávali pití, zase zmizeli. Prostě se opět zneviditelnili, vypařili se do vzduchu a byli pryč. Ty, které toto téma zajímá hlouběji, odkazuji na výše zmíněné knížky. Dále pak v letech 1944-1956 se porůznu v tisku objevovaly všelijaké narážky na tyto události a ve dvou případech šlo o skutečné reportáže.

Je jasné, že pokud by někdo dokázal z ničeho nic přenést loď nebo nějakou zbraň do čtvrté dimenze a pak je zas na nějakém přesně určeném místě vrátit zpátky do třetí, bylo by možno porazit Čínu na hlavu a rovněž Rusové by měli o čem přemýšlet! Lidé si z laserových paprsků dělali legraci, ale to červené světýlko prokázalo, že má veškeré vlastnosti, jež mu jsou připisovány, a ještě i pár dalších navíc. Kdyby byl jen výzkum veden s patřičnými bezpečnostními opatřeními, zjistilo by se, že doklady pečlivě zamčené v bytelných bankovních sejfech odtud lze za použití čtvrté dimenze dostat ven. Pokud se nám jeví, že nějaká stavba má čtyři zdi, je tomu tak proto, že my sami se nalézáme ve trojrozměrném světě, zatímco viděno z pohledu světa čtyřrozměrného tam může být otvor, kudy lze vejít. Na závěr našich úvah o neviditelné lodi zbývá ještě podotknout, že pokud by lidé byli uvedeni do obrazu toho, co mají očekávat, nezbláznili by se. Spouštěcím mechanismem zešílení je právě hrozný šok, způsobený vstupem do odlišného prostředí.

Již před mnoha a mnoha lety za časů Platóna se vedly o čtvrtém rozměru dohady, ale ani tehdy vědci nedokázali postřehnout, co jim obrazně řečeno viselo na špičce nosu. Nicméně filozof Platón napsal takzvaný Dialog mezi Platónovým učitelem Sokratem a jistým Glaukonem,

který teď, na závěr této kapitoly uvádíme. Vidíme z něj, jak se jeho prostřednictvím snažil ozřejmit lidem úkaz, který jemu byl zjevný:

Sokrates: „Hle! Lidské bytosti žijí v jakési podzemní jeskyni. Jsou tam už od dětství a za nohy a šíji jsou upoutány v řetězech uzpůsobených tak, že jim nedovolují otočit hlavu. Ve výšce nad nimi, stejně tak jako za jejich zády osvětluje zdálky prostor zář ohně a mezi ohněm a těmito vězni vede vzhůru cesta. A když se dobře podíváme, uvidíme, že se podél této cesty vine nízká zeď podobná zástěně, jakou před sebou mívají loutkáři a přes níž divákům předvádějí loutky. Představ si, že podél zdi procházejí lidé nesoucí nádoby, které se na zdi odrážejí stejně tak jako sochy lidí a zvířat vyrobených ze dřeva, z kamene a různých dalších materiálů. Někteří z těchto kolemjdoucích, jak se dá ostatně očekávat, spolu rozmlouvají, zatímco jiní mlčí.“

Glaukon: „To je podivná scéna a oni jsou podivní vězni.“ Sokrates: „Právě tak jako my. A nemyslíš, že vidí jenom své vlastní stíny a stíny těch, kdož jsou tam s nimi, v podobě, v jaké je zář ohně promítá na protější stěnu jeskyně?“

Glaukon: „Pravdaže. Jak by ostatně mohli vidět cokoliv jiného než stíny, když nikdy nemohou pohnout hlavou?“

Sokrates: „A myslíš, že z věcí, které jsou pronášeny kolem nich, vidí také jen stíny?“

Glaukon: „Zajisté.“

Sokrates: „A kdyby spolu mohli mluvit, nemyslíš, že by se při pojmenovávání stínů, jež vidí, nedomnívali, že pojmenovávají ty přenášené předměty?“

Glaukon: „To určitě!“

Sokrates: „A dále si představ, že tímto vězením se nese ozvěna přicházející z opačné strany. Nemáš pocit, že by si byli zcela jistí, že hlas, které slyší, patří onomu procházejícímu stínu?“

Glaukon: „O tom není pochyb.“

Sokrates: „Opravdu není pochyb o tom, že budou považovat za skutečné pouhé stíny obrazů.“

Glaukon: „Je to tak.“

Sokrates: „A teď si představ, že jsou zbaveni pout a vyvedeni ze své pošetilosti. V první chvíli, když by každý z nich byl osvobozen a vyzván by se postavil, otočil hlavu dozadu, vykročil a pohlédl do světla, zmocnila by se ho ostrá bolest, zář by ho oslepila a nedokázal by správně rozeznat předměty, z nichž ve své dřívější poloze viděl jen stíny. A představ si, že někdo takovému člověku vysvětlí, že to, co viděl doposud, byla jen iluze, ale že nyní se blíží vidění skutečnosti, že vnímá věci přesněji a realističtěji.

Co asi odpoví? A dále si představ, že tento učitel ukazuje na jednotlivé předměty, jak jsou neseny kolem, a žádá po něm, aby je pojmenoval. Neupadne náhodou do nesnází? Nemáš pocit, že bude přesvědčený, že stíny jež viděl předtím, byly skutečnější než předměty, které mu ukazují nyní?“

Glaukon: „To tedy ano.“

Sokrates: „A bude-li přinucen do světla hledět, zdalipak ho oči nebudou bolet a nebude se snažit uniknout a vrátit se zpátky k předmětům svých vizí, na něž se díval až doposud a které bude mylně považovat za zřetelnější než ty, které mu jsou ukazovány nyní?“

Glaukon: „Pravda.“

Sokrates: „A dále si představ, že ho někdo přece jen vyvleče po strmém a neschůdném svahu, násilím přidrží a přinutí ho hledět do slunce. Nemyslíš si, že ho to bude bolet a bude se bránit a že jakmile se ocitne ve světle, bude mít oči tak oslněné, že to, co se mu předkládá za skutečné, uvidět nedokáže?“

Glaukon: „To tedy nedokáže, alespoň ne hned.“

Sokrates: „Bude potřebovat čas, aby si na vnímání tohoto vyššího světa zvykl. Nejdříve začne stále lépe a lépe rozlišovat stíny, poté odrazy lidí a dalších předmětů na vodní hladině a teprve posléze i předměty samé. Poději uzří i měsíční svit a světlo hvězd a pozorovat noční oblohu bude pro něj zpočátku snazší než hledět do světla slunce ve dne.“ Glaukon: „To bez pochyby.“

Sokrates: „Nakonec však přece jen pozvedne oči k samotnému slunci a místo aby se díval jenom na jeho odraz ve vodě, uvidí ho v jeho skutečné podobě a tam, kde skutečně je, a ne někde jinde, a bude rozjímat o jeho povaze.

Glaukon: „Zajisté.“

Sokrates: „A nakonec si uvědomí, že je to právě slunce, které utváří roční období a běh roků, a že je strážcem všeho, co se děje ve viditelném světě, a svým způsobem i příčinou všech věcí, jež byli on i jeho druhové zvyklí vídat.“

Glaukon: „Přesně tak, postupně si to všechno uvědomí.“

Sokrates: „A když si vzpomene na svůj starý příbytek, na míru vědění v jeskyni panující a na svoje tamější spoluvězně, nepředpokládáš, že se bude radovat ze změny, které mu bylo umožněno dosáhnout, a ostatních bude litovat?“

Glaukon: „To určitě.“

Sokrates: „A pokud tam panuje zvyk udělovat pocty těm, kdo jsou rychlejší v pozorování, zapamatovávání si a předpovídání, které stíny se kolem mihly dřív a které potom a které šly pospolu a které ne, máš pocit, že

by o takové pocty a hodnosti stál a jejich držitelům by záviděl? Nebo by spíše prohlásil – jako Homér: Je lepší být chudý a mít chudého pána a všechno to vydržet než uvažovat a žít v omylu jako tito vězni?“

Glaukon: „O tom není pochyb, že raději přetrpí cokoliv, než aby musel žít jako oni.“

Sokrates: „A ještě si představ, že takový člověk, prodlévající ve sluneční záři, by byl náhle zas uvržen zpátky do své původní situace. Zdali by se mu v očích úplně nezatmělo?“

„To tedy ano.“

Sokrates: „A pokud by tam začali závodit ve sledování stínů a on se měl utkat se spoluvězni, kteří nikdy z jeskyně nevykročili ven, jestlipak po tu dobu, co bude mít se zrakem potíže, nežli si znovu uvykne na původní stav (což může trvat i poměrně dlouho), se mu ostatní nebudou posmívat? Asi budou vykládat, že sice nahoru vystoupil, ale že se odtamtud vrátil slepý a tudíž by se o nějakém výstupu nahoru nemělo vůbec uvažovat, a pokud by se kdokoliv opovážil někoho z vězňů osvobozovat z pout a vyvádět je vzhůru ke světlu, snažili by se záškodníka přistihnout při činu a uvalit na něj trest smrti.“

Glaukon: „To je jasné, že by to udělali.“

Sokrates: „A tento jinotaj můžeš nyní použít k vysvětlení předchozího tématu: žalářem je svět zraku, světlo ohně je slunce a výstup vzhůru s následným spatřením věcí nahoře před jeskyní můžeš brát jako pokrok duše, jehož dosahuje v intelektuálním světě.

A proto jistě pochopíš, že ti, kdož dosáhnou tohoto blaženého vidění nechtějí sestupovat zpět do světa lidských vztahů. Jejich duše naopak dychtí stoupat do ještě vyšších světů, kde touží prodlévat. A je na tom něco překvapivého, že ten, kdo se z říše božského rozjímání vrací k lidským záležitostem, se chová nepřiměřeně a směšně?“

Glaukon: „Na tom není nic překvapivého.“

Sokrates: „Každý normální člověk ví, že poruchy vidění jsou dvojího druhu a mají dvě různé příčiny: buď že ze světla vstupujeme do přítmí nebo že do něj naopak z přítmí vcházíme. Naprosto stejně jako u očí tělesných se to děje i u zraku duševního. A kdo si toto uvědomí, když vidí duši kohokoliv, jehož vidění je zmatené a slabé, se už nebude tak bezhlavě posmívat. Nejdřív si položí otázku, jestli taková duše náhodou nepřichází z krajiny světla zářivějšího a nedokáže vidět proto, že dosud nepřivykl temnotě, či jestli naopak přichází z temnoty a je oslněna příliš silným světlem. A pak si uvědomí, jaké má štěstí, že žije v podmínkách, v jakých žije.“

4. KAPITOLA

Kreslení pomocí slov

Starobylé šedivé zdivo bíle svítilo v záři úplňku a vrhalo temný stín na pečlivě uhrabanou štěrkovou pěšinu. Prostředí vyzařovalo harmonii, jaká dýchá jen z věcí prodchnutých láskou. Z oken starobylého domu zářilo světlo a jeho hala jiskřila veselím, jaké s sebou přinášejí jen čerstvě ohlášené zásnuby. Měsíc plul majestátně dál po jasné obloze. Podle toho se otevřeným prostranstvím posouvaly i stíny a stromy, jež cestou potkávaly, měnily na ten nejčernější eben. Z domu náhle zazněla hudba a do tmy zazářilo zlatisté světlo, linoucí se z prosklených dveří, které se otevřely a jimiž prošel ven mladý muž a mladá žena. Ruku v ruce se zahleděli na scenérii přes sebou, z níž vyzařoval hluboký mír. Muž ženu zlehýnka objal kolem pasu a po širokém mramorovém schodišti ji vedl na trávník. Muž byl urostlý a oděný do uniformy, jejíž knoflíky a výložky se v měsíčním svitu leskly. Tmavovlasá žena světlé tváře na sobě měla dlouhé večerní šaty téměř stejného odstínu jako měsíční svit, který je zaléval. Pomalu přešli trávník a co chvíli se zastavili a pohlédli na sebe. Došli až k dřevěnému můstku přes potok, zastavili se na něm, opřeli se o zábradlí a něžně si něco šeptali. Zena s hlavou opřenou o jeho rameno ukázala na sovu, která je bedlivě pozorovala z dubové větve. Sova, která si všimla, že je pozorována, rozpřáhla široká křídla a odlétla pryč. Dvojice vykročila dál kolem udržovaných keřů a květin s kalichy zabalenými ke spánku. Jemné šelesty a občasná zakvičení připomínala, že noční zvířecí lidičky jsou kolem a činí se.

V sametovém stínu vysokého smrku se oba zastavili a dál si povídali tak, jako to milenci dělávají. Plánovali společný život a těšili se na budoucnost. Vzduch voněl a příjemně hřál a měsíc na ně z bezmračné oblohy shlížel. Byla to noc jako stvořená pro milence a básníky. Ostatně není snad poezii esencí snů a života samého?

Pouštní písek žhnul v oslepujícím žáru poledního slunce. Zdálo se, že i řeka Nil, tekoucí podél břehů ztvrdlých suchem, proudí ještě pomaleji než obvykle, jak se z rozpálené hladiny vypařovala voda, ačkoliv pro vyprahlou zem takové ztráty vláhy znamenaly skutečnou pohromu. Nešťastní feláhové, odsouzení se plahočit na polích pod žhnoucí oblohou, se ploužili ztěžka a letargicky. Bylo jim tak strašné vedro a byli tak zemdlení, že už ani neměli sílu ten žhavý den proklínat. Pták ibis sklesle postával u chomáče zvadlého rákosí.

Opodál se tyčily do výšky jasně se rýsující nové hroby velikánů a žár

vysoušel maltu čerstvě nanesenou mezi obrovské kamenné kvádry a balvany sloužící za příklop.

V poměrně chladném prostředí balzamovacího sálu, nacházejícího se hluboko pod žhnoucím pískem, scvrklý stařec a jeho sotva o trochu mladší pomocník pěchovali tělo mrtvé už několik měsíců vonnými bylinami.

„Hádám, že faraón proti kněžím tvrdě zakročí," pronesl starší z mužů.

„Taky si myslím," opáčil ten druhý s pochmurným uspokojením. „Viděl jsem strážce, jak vtrhli do chrámů a některé z kněží zatkli a jiné varovali a jak ven vynášeli celé balíky papyrů. Tvářili se přitom patřičně odhodlaně!

„Já tedy nevím, kam ten svět spěje," ozval se starší. „To by se za mých mladých let stát nemohlo. Svět spěje *ke zkáze*. Tak to je. Svět spěje do záhuby!" Povzdechl si a s mumláním se chopil náčiní, pomocí něhož nacpal do povolné mrtvoly další dávku bylinné směsi.

„Z příkazu faraóna!" zvolal velitel stráže, když v doprovodu svých mužů majestátně vstoupil do přístřešku vysokých kněží. „Jste obviněni z poskytování úkrytu rebelům, kteří zosnovují spiknutí proti Nejvyššímu a pokoušejí se mu ublížit zlomocnými zaklínadly." Poté se obrátil ke svým mužům a rozkázal jim: „Všechno to tady prohledejte a zabavte veškeré papyry."

Vysoký kněz si povzdechl a mírně poznamenal: „Tak tomu bylo odjakživa, že ti, kdo usilují o vyšší vědění, jsou pronásledování tupci, kteří se Pravdy bojí a domnívají se, že nad jejich chytrost není. Když nám moudré spisy zničíš, uhasíš záblesky vědění."

Byl to krušný den. Vojáci všude v pohotovosti, stráže pročesávající příbytky a odvádějící podezřelé – většinou ty, kteří byli zrazeni a udáni sousedy.

Ulicemi rachotily káry tažené otroky a naložené zabavenými papyry. Nakonec se den přece jen nachýlil ke konci, jak už to ostatně dny mají ve zvyku a navěky budou mít, nehledě na to, jak nekonečné mohou obětem útlaku připadat.

Zvedl se chladivý vánek a začal šelestit ostrým pronikavým zvukem v papyrovém rákosí. Ztemnělý Nil čeřily drobné vlnky a odrážely se od břehů spálených sluncem, kde se převozníci usmívali potěšením, že je pleskající plachty, do nichž se opět opíral vítr, zas ženou k domovu. Drobní živočichové kterým se konečně ulevilo od neúprosného denního žáru, se začali vynořovat z děr podél břehů a vyráželi na noční lov za kořistí. Ale po kořisti se pídili i lidé!

Temná klenba nebes byla poházena zářícími klenoty hvězd. Dnes se měl měsíc objevit na obloze později. Z chatrčí uplácaných z bláta blikala drobná světýlka a světla jenom o něco jasnější zářila z příbytků bohatých.

Vzduch byl naplněn zlověstnou předtuchou. Po ulicích se dnes v noci nepotloukal žádný veselý kumpán a ani milenci s propletenými prsty si tu nic neslibovali. Dnešní noci faraónovi muži s hrubým vzezřením a s těžkopádnou chůzí slídili po ulicích, přichystáni si „zasportovat“. Pořádala se čistka proti učencům, kněžím a všem dalším, kteří by mohli faraóna ohrozit věštbami o jeho brzkém odchodu. Nad krajem tento den visela smrt a byla cítit i z kopí pátrajících hlídek.

Ale tmavými zákoutími města se pokradmu plížily tiché postavy a z příšeří ustupovaly do tmy, když faraónovi pochopové hlučně projížděli kolem. Postupně se v těch všech nenápadných pohybech začal projevovat řád. Byli to tišší, odhodlaní muži, kteří se skrývali, jak jen se dalo, aby nepozorováni dosáhli cíle, k němuž směřovali. A tak zatímco stráže hlučně přecházely sem tam a oblohou se valily věčné hvězdy, jedna temná postava za druhou tiše vklouzávala do neoznačených a neosvětlených dveří. Muži se protáhli dovnitř a nejprve byla pečlivě prověřena jejich totožnost. Když vešel poslední z nich a byl identifikován, čekající zatarasili dveře mohutnými kládami, aby se nikterak nedaly otevřít. Potom se ozval stařecky nakřáplý hlas: „Pojďte za mnou v řadě za sebou a nechť každý z vás položí ruku na rameno muže jdoucího před ním. Následujte mě, ale buďte potichu, protože dnes v noci kolem obchází smrt.“

Neslyšným krokem následovala řada mužů svého vůdce sestupujícího dolů po svažité cestě skrz tajné padací dveře a stále hlouběji, až nakonec došli do staré pohřební krypty, kde byl vzduch zatuchlý a páchl plísní. „Tady budeme v bezpečí,“ zašeptal starý vůdce. „Není však radno zbytečně zvyšovat hlas, aby nás faraónovi nohsledi přece jen nezaslechli a nepodali o naší poradě hlášení.“ Muži se nehlučně rozestoupili mezi obřadní náčiní. Stařec krátkozrakýma očima zamžoural po shromáždění a zaváhal. Nakonec přece jen promluvil: „Už dlouho přihlížíme tomu, jak je nám naše největší bohatství bráno a páleno. Jsme svědky nemilosrdného řádění tupců, povzbuzovaných tyranem posedlým mocí, pronásledují naše vzdělance a ničí nahromaděnou moudrost předků. Scházíme se tu dnes proto abychom si pohovořili o tom, jak naše dědictví psaného vědění může být zachráněno. Někteří z nás se vystavili nebezpečí krutého mučení a zaměnili bezcenné papyry tak, aby ty hodnotné zachránili. Prozatím jsme je uložili… *do bezpečí.* Má kdokoli z vás nějaký návrh, který můžeme zvážit?“

Na chvilku se přidušeným hlasem rozproudila debata, kdy spolu muži probírali proveditelnost toho či onoho. Nakonec se zvedl mladý kněz z chrámu Horního Egypta a promluvil: „Velectění pánové, prosím vás o shovívavost za odvahu, se kterou se na vás obracím.“ Muži pokývli na

povzbuzení, mladík tedy pokračoval: „Dnes v noci, když jsem konal službu v chrámu, jsem měl sen. Zdálo se mi, že mě navštívil bůh Bubastes a předal mi věrohodné pokyny o tom, že tresť starobylého učení může být ukrytá vzdělanými písaři do strof obezřetně složených básní. Bůh Bubastes pravil, že takto bude moudrost znepřístupněna nevzdělancům, ale že osvícenci ji snadno pochopí. Příští generace by neměly být ochuzeny o naše vědění ani o to, které mu předcházelo.“ Poté si mladík zas sedl a v nastalém tichu se muži postupně znovu pouštěli do hovoru.

Nakonec stařec dospěl k rozhodnutí: „Nechť se tak stane,“ prohlásil. „Uschováme naše vědění do veršů. Přichystáme též zvláštní ilustrace knihy tarotů a vynasnažíme se, aby se tyto obrázky mohly stát podkladem pro karetní hru. Až se čas naplní, vědění znovu povstane a zazáří v plné kráse.

A tak se podle tohoto rozhodnutí v následujících letech ušlechtilí a stateční muži ze všech sil snažili zachránit vše, co za to stálo, a ukládali to do obrazů a veršů. A bohové se na ně usmívali a byli spokojeni.

Lidstvo si za dobu svého vývoje vytvořilo zvláštní postupy, pomocí nichž lze zahalit do slov určité významy a zároveň je i sdělit. K poučení čtenáře, jakož i k mystifikaci vetřelce se dá použít například veršů. Vhodně zvoleným rytmem, metrikou, jakož i rýmem a dalšími jazykovými prostředky lze proniknout do podvědomí čtenáře a vnést tam informace potřebné k tomu, aby se sladil s autorovou psychickou entitou.

Když čteme báseň, měli bychom posoudit i to, zda si básník se slovy jenom tak pohrává, nebo se snaží nám sdělit i nějaké zvláštní poselství. To, co by v běžné prozaické podobě vyznělo zcela nepřijatelně, může být zahaleno tak, že skutečné sdělení pochopí jenom zasvěcenci. Mnoho „vidoucích“ zaznamenávalo svá poselství a proroctví ve verších proto, aby v básni ukrytý hlubší smysl sdělení dokázali vyčíst jen zasvěcenci. V dnešní době se leckterý nevzdělaný autor, a to byste se divili, kolik jich je, s pohrdáním vysmívá slavným veršům obsahujícím proroctví. Avšak právě ti, kdo sami nic pořádného napsat nesvedou, na sebe strhávají pozornost tím, že v lidech přiživují ty nejnižší pudy. Jelikož žijeme ve věku Kálí, snaží se kdekdo zredukovat, co se dá, na společného jmenovatele. Je to věc cynického přehlížení základní pravdy, a sice že lidé si nejsou navzájem rovni. Mohou si klidně být rovni v očích božích, ale tady, na Zemi, si rozhodně rovni nejsou. Přesto však u dnešních lidí převládá jakési snobství naruby, které je vede k přesvědčení: Přece nejsem o nic horší než on! Často tak nějaký *malý a ničemný pan nikdo* uvrhne do bláta něčí jméno a pověst jenom ze zlomyslného potěšení ublížit schopnějším, než je on sám. Podívejme se na jednu báseň, kterou posléze rozebereme. Jedná se o velmi známou tibetskou báseň, má název Nebojím se.

NEBOJÍM SE

Ve strachu ze smrti postavil jsem si dům.
A můj dům je domem, kde pravdě je dán prostor.
Nyní se smrti už nebojím.
Ve strachu ze zimy zakoupil jsem si plášť.
A můj plášť je pláštěm vnitřního žáru
Nyní se zimy už nebojím.
Ve strachu z nouze usiloval jsem o bohatství.
A moje bohatství je slavné, nekonečné a sedminásobné.
Teď už se nouze nebojím.
Ve strachu z hladu hledal jsem potravu.
A mojí stravou je meditace o pravdě.
Teď už se hladu nebojím.
Ve strachu z žízně hledal jsem pití.
A mým nápojem je nektar pravého vědění.
Nyní se žízně už nebojím.
Ve strachu z únavy hledal jsem společnost.
A mým druhem je neutuchající blaženost.
Teď už se únavy nebojím.
Ve strachu z omylu hledal jsem cestu.
A mojí cestou je transcendentální jednota.
Teď už se žádného omylu nebojím.

Jsem mudrc, jemuž náleží hojnost, mnohonásobné poklady touhy, a kdekoliv dlím, jsem šťasten.

Podívejme se nyní blíže na tuto báseň Nebojím se od význačného autor; Milarepy.

Ve strachu ze smrti postavil jsem si dům.
A můj dům je domem, kde pravdě je dán prostor.
Nyní se smrti už nebojím.

Výklad:

Je stále třeba mít na paměti, že až ze života na tomto světě odejdeme, po takzvané smrti se narodíme do jiné existenční roviny. Až dovršíme cyklu pozemských životů, přejdeme na jinou úroveň bytí, kde panují úplně jiné zákonitosti a kde budeme vybaveni schopnostmi dočista jinými. Až do vyšší existenční úrovně přejdeme, budeme mít ještě víc smyslů a více schopnosti. Postupujeme stále kupředu, ne zpátky, s výjimkou případů, kdy do své evoluce nevložíme potřebné množství energie.

Takže ve strachu ze smrti v astrální rovině jsem si zbudoval tělo, ale toto tělo postrádalo pravdu. Když pravdu znám, smrti se už nebojím. Jinými slovy, víme, že když ukončíme jeden druh života, přejdeme do

dalšího. Nic takového jako trvalá smrt neexistuje. Smrt = znovuzrození, a to prohlašuji se vší rozhodností. Díky zcela výjimečnému výcviku mi bylo umožněno navštívit jiné roviny bytí, lidem běžně zcela nedostupné, a pobývat tam. Ti, kteří člověka tímto procesem vedou, musí ovšem učinit zvláštní opatření, aby vibrace takového jedince – ostatně my jsme pouhými vibracemi – se samostatně dokázaly zrychlit natolik, aby těchto vyšších úrovní existence dosáhly. Tento zážitek je velice bolestivý, jako by mě zasáhlo oslepující světlo, jako bych procházel plameny rozžhavenými do běla. Byl jsem však pod ochranou a v bezpečí.

Zjistil jsem, že na vyšší rovině bytí jsem přibližně na stejné úrovni, jako je na tomto světě slimák ve srovnání s vysokou inteligencí lidí. A obávám se, že k témuž poznání o sobě samých by dospěli i ti nejlepší vědci tohoto světa. Stále však spějeme výš a výš, a když na konci každého života takzvaně zemřeme, učiníme opět další evoluční pokrok. Lze to přirovnat k housence.

Je to tvor, který se plazí po zemi, pak u ní dojde k přerodu podobnému smrti načež se z ní stane motýl, pohybující se místo po zemi v jiném elementu, když létá vzduchem.

Klasickým příkladem může být vážka. Z nějaké stojaté vody kdovíjakého rybníčku se ze dna namáhavě vyhrabe nějaký červ, nějaká larva. Pomalinku se škrábe vzhůru po stéble nebo trčící větvičce. Zoufale šplhá a drží se ze všech sil. Poté se přestane hýbat, vypadá jako mrtvá, a dokonce v rozkladu.

Posléze se ale z mrtvé schránky ozve malé žbluňknutí a skořápka se rozlomí.

Z ní se začne ven soukat vážka zářící novotou a ještě celá mokrá.

Roztáhne křídla, začne se pohybovat s jistotou a zazáří barvami. Když se pak ohřeje na slunci, vylétne do výšky a odfrčí. Není to stejné jako u lidí? Tělo lidského červa zemře. Z mrtvé schránky se cosi vynoří a zamíří vzhůru do nového života. A to mám na vážkách ze všeho nejraději, že jsou příslibem života věčného, příslibem toho, že existuje něco víc než pouhé ubohé hmotné tělo. Pokračujme však v rozboru naší básně:

Ve strachu z hladu hledal jsem potravu. A mojí stravou je meditace o pravdě. Teď už se hladu nebojím.

Má se tím pochopitelně na mysli hlad duchovní, a ne tělesný. Je-li člověk zmítán pochybami, je bezradný a neví, kam se v hledání pravdy obrátit. Cítí se frustrovaný a nešťastný. Takže: „ve strachu z duchovního hladu jsem hledal vědění a meditoval o pravdě. Teď, když už ji znám, hladu se nebojím.“ Mějte na paměti, že i z těchto drobných kapitol můžete vyzískat semínka vědění a zasadit je v sobě. I z malého semínka může

vyrůst mohutný strom.

Před staletími lidstvo mělo vědění tohoto druhu, ale někteří tyto znalosti zneužili a přivodili tak období Temna, kdy byly svíce vědění po celém světě postupně zhasínány. Pálili moudré knihy a propadali se do propasti nevědomosti a pověrčivosti. Nyní však vstupujeme do nové epochy, kdy lidstvo zvláštní schopnosti znovu získá.

V minulých staletích lidstvo opravdu zplanělo. Chceme-li získat například tele či jiné zvíře prvotřídní kvality, nedovolíme zvířatům pářit se mezi sebou, jak je to napadne, a vytvářet tak nevhodné zděděné rysy. Jsou naopak pečlivě vybírána a chována na kvalitu, většinou s cílem zlepšit u nich některou konkrétní vlastnost. I v případě ovocných stromů je žádoucí je pečlivě ošetřovat a prořezávat, abychom dosáhli ovoce většího, lepšího a nebo ovoce určité žádoucí chuti. Zkuste však tato zvířata začít zanedbávat, nechte je zdivočet, přestaňte o ovocný sad pečovat, nechte ho vrátit se do původního přírodního stavu a uvidíte, jak veškerý vštípený výcvik a poskytnutá péče přijdou vniveč a začněte sklízet ovoce podřadné a vlastnit zvířata méněcenná. I to nejkrásnější jablko se může zvrhnout zpět do pláněte. A lidstvo už opravdu degeneruje do kvality pláňat, množí se hlava nehlava, a právě lidé nejhorších rysů mají potomstva obvykle nejvíc, zatímco ti, kteří by kvalitu lidské rasy touto cestou dokázali zušlechtit, děti nemívají vůbec.

A tak se může stát, že prastará matka Příroda by mohla přijít na nějaký jiný způsob, jak hodnotu lidské rasy zvýšit. Nástrojem jí může být například záření, a to i atomové, které vyvolá mutace. Ne všechny mutace musejí totiž být nutně škodlivé. Vezměme si například mikroby. Použijeme proti nim penicilin a spoustu jich zabijeme, ale ostatní se změní a začnou být vůči penicilinu odolní, až po něm začnou dokonce prospívat. Jak můžeme vědět, že lidstvo neprojde něčím podobným? Vždyť stále musíme stoupat vzhůru.

Ve strachu z omylu hledal jsem cestu.

A mojí cestou je transcendentální jednota.

Teď už se žádného omylu nebojím.

Jinými slovy: nevěděl jsem kudy kam, kudy vede má cesta, a tak jsem hledal vědění pocházející z vyšších světů. To vědění jsem získal, a proto se nyní už nebojím, že prožívám život v omylu.

Jsem mudrc, jemuž náleží hojnost, mnohonásobné poklady touhy, a kdekoliv dlím, jsem šťasten.

Opět: jsem moudrý, protože jsem se z jiných zdrojů dobral vědění o tom co přijde, a vím, co člověk vědět má, a sice, že pozemský život v nekonečnosti lidského duchovního života je pouhým mžiknutím oka. Proto

mohu být spokojený, ať jsem kde kdekoliv. Proto nepodléhám strachu.

Milarepa byl velký mudrc, který se uchýlil do jeskyně v horách a tam žil. Lidé se s ním přicházeli poradit a učit se od něj. Chtěl bych zdůraznit že ti, kdo jeho pomoc takto vyhledávali, mu na oplátku pečovali o jeskyni, starali o mu o šatstvo, opatřovali mu potraviny a vařili jídlo, doručovali vzkazy a pečovali o jeho další potřeby. Rada lidí na Západě se naopak domnívá, že veškeré vědění by mělo být zdarma a za vyučování by se nemělo nic požadovat. To je pochopitelně nesmysl a projev tuposti. Tvrdí to lidé omezení a málo chytří, a omezenost je nebezpečná. Všechno, co za získání stojí, stojí i za to, abychom se o to přičinili a vynaložili pro to úsilí. Milarepa dále učil, že tělo se dá přirovnat ke klášteru a mnichy tohoto kláštera že představují různé tělesné a duševní síly a schopnosti.

Neboť tělesná podstata je božím palácem.

Tělo je příbytkem nadvědomí neboli duše, která na tomto světě působí, aby získala vědění o světských náležitostech. Na vyšších existenčních stupních se například nelze potkat s nikým, koho ze srdce nenávidíme. Když se nad tím nezaujatě zamyslíte, zjistíte, že nemáte rádi ohromné množství lidí a jste si jisti, že ještě větší počet jich nemá rádo vás. Stačí si uvědomit, že když si najdete zaměstnání, bezpochyby se tam objeví někdo, kdo vás o tu práci bude chtít připravit, bude vám chtít zabránit v povýšení, bude na vás vysazený. Milarepa pokračuje:

Běsnící nepřátelé, buďte rádi, když se jeden druhému vyhnete, protože nepřátelství je poutník po špatných cestách.

Myslí se tím, že nemáme cítit nenávist vůči nikomu, protože nás to svádí na scestí. I na duchovní cestě jsme ovšem jako chodci na provaze, tedy nemůžeme se nehybně zastavit, nýbrž musíme jít buď kupředu nebo případně zpět. V náboženstvích se ale vyskytují hrozby věčného zatracení a nekonečného utrpení. Nevěřte tomu! Opravdu ničemu takovému nevěřte! Přišli s tím kněží ve starých dobách, a je to totéž, jako když matka straší dítě: „Koukej konečně zmlknout, nebo to na tebe povím tátovi a ten tě přetáhne!“

Lidé v dřívějších dobách byli opravdu dětinští a postrádali schopnost logicky uvažovat, která se vyvinula teprve postupně. Často bylo třeba jim v jejich vlastním zájmu i pohrozit. Můžete zjistit, že Pepíček se nimrá v jídle, a jste-li dost pošetilí, pohrozíte mu: „Okamžitě to dojíš, nebo na tebe zavolám policajta!“ Kolikrát jsem jen něčeho takového byl svědkem. Pepíček tak může dospět k závěru, že všichni policisté jsou zloduši, že stále číhají, jak po člověku skočit, odvléci ho do vězení a působit mu tam spoustu nevyslovitelných příkoří až na věky a ještě o chvilku déle. Proto ostatně kněží v dřívějších dobách lidem tak rádi hrozili. „Zmocní se vás

ďábel a bude vás šťouchat do různých nepojmenovatelných částí těla.“

Nevěřte tomu! Bůh existuje a absolutně nesejde na tom, jak ho nazýváte a tento Bůh je hodný. Břemena, jež nám nakládá, jsou vyměřena tak, abychom je unesli.

Někteří lidé jsou povoláni vytrpět toho víc, než by bylo nutné, a jsou to ti, kteří se minulými životními lekcemi stále ještě nepoučili. Jak bylo již řečeno, během vezdejšího života jsme při vědomí pouhou desetinou své kapacity. Když se však člověk na některé lidi podívá, zapochybuje o tom a zmocní se ho pocit, že i ta desetina je v jejich případě nepravděpodobná a příliš optimistická.

Zaměřme se teď krátce na další zásady součinnosti nadvědomí a jeho *loutek.*

Někteří lidé sestupují na tento svět jako členové týmu, jako když se třeba mladé děvče neobejde bez svých sourozenců a rodičů. V případě smrti zanechá strašlivé prázdno, zatímco když takový člen rodiny uzavře sňatek stále u něj bude přetrvávat tendence do původní rodiny se vracet. U takových rodinných týmů se právě může jednat o loutky ovládané společným nadvědomím.

Rovněž tak dvojčata nebo vícerčata bývají často řízena společným nadvědomím. Někdy jako by vůdci jiných rovin bytí věděli, že tento existenční cyklus se už chýlí ke konci, a tak sem na tento svět přivádějí bytosti, aby tu pracovaly ve skupině pod vedením jednoho nadvědomí.

Každý z nás zná pohled na hejno ptáků letících v takovém souladu, jakoby pod jednotným velením. Jsou řízena jediným nadvědomím, stejní jako kolonie mravenců nebo včel.

Existuje mnoho dalších světů, jako je náš. Lépe jejich soustavu pochopíme na příkladu z hudby, a sice na harmonických kmitech. Můžeme mít základní hudební notu, prostě tón a k němu existující harmonické kmity. Tímtéž způsobem můžeme nazvat planetu Zemi například D, přičemž víme, že existuje i země C, B, A a také E, F a G. Jsou naší planetě podobné a nazýváme je světy paralelními.

Nadvědomí, které je už vyvinuté a uvědomuje si, že ovládat jen jedno maličkaté lidské tělo na planetě Zemi je časově nehospodárné a málo poučné, může mít *loutku* na každém z dotyčných světů. Takže na planetě A může mít například Béďu, který je génius, ale malý Frantík na planetě F může být trouba. Tak může nadvědomí zároveň sbírat zkušenosti zcela opačné, jako by z obou stran mince.

Nadvědomí skutečně zkušené může mít porůznu rozmístěno loutek až devět, což je totéž, jako by si naráz odžívalo devět různých životů, a to evoluci opravdu urychluje.

Poezie, její verše jejich přesný rytmický vzorec se často používá k tomu, aby se nám do podvědomí obsah básně lépe vryl. Uvedeme si zde ještě ukázku jedné egyptské básně. Básně však překladem do jiného jazyka ztrácejí mnoho své síly. V původní egyptské verzi slova rytmicky klouzala a jejich prostřednictvím se dosahovalo žádoucího účinku. Překladem se ale ztrácí zvukomalba i celková harmonie uměleckého díla, a tudíž taková báseň už nemá ten správný účinek. Některé básně jsou do cizího jazyka nepřeložitelné, a proto ani egyptská báseň Přiznání Maatovi nevyznívá tak dobře jako v egyptštině.

Je to chrámové vyznání, které se recitovalo v Maatově síni, v egyptském chrámu zasvěcení, obsažené v Egyptské knize mrtvých. Slovo Maat znamená Pravda.

Měli byste ji recitovat každý večer, než půjdete spát. Když si ji člověk opakuje, jako to dělali staří Egypťané, vede ho to k mnohem čistšímu životu. Zkuste to a uvidíte.

ZPOVĚĎ MAATOVI

Sláva Tobě, ó velký Bože, Pane veškeré pravdy. Přicházím k Tobě, ó můj Bože a předstupuji před Tebe, abych si uvědomil Tvá přikázání. Znám Tě a jsem s Tebou v harmonii, jakož i s Tvými zákony Maatovy komnaty.

V pravdě přicházím a podrobuji se Maatovi, jehož si nesu v mysli i v duši.

Zničil jsem v sobě špatnost.

Žádnému člověku jsem neublížil.

Neutlačoval jsem členy své rodiny.

Nijak jsem se nesbližoval s nehodnotnými lidmi.

Nedomáhal jsem se, abych byl někde upřednostněn.

Nedožadoval jsem se, aby pro mě bylo vynaloženo příliš práce.

Neprosazoval jsem své jméno, abych se dočkal poct.

Neobral jsem chudáky o majetek.

Nikdo kvůli mně netrpí hlady.

Nikdo kvůli mně nepláče.

Nezpůsobil jsem žádnou bolest člověku ani zvířeti.

Neobral jsem chrám o žádné dary.

Neuzmul jsem ze společné mísy.

Neukradl jsem žádnou půdu.

Nikomu jsem neoprávněně nezabral pole.

Nepřidal jsem závaží na misku vah, abych podvedl prodavače, ani jsem spatně nenavážil, abych okradl kupujícího.

Neodebral jsem mléko od úst dětem.

Nehnal jsem vodu proti proudu ve chvíli, kdy měla téci vpřed.

Neuhasil jsem oheň ve chvíli, kdy měl hořet.

Neodmítl jsem Boha v jeho Zjevení.

Přísaha

Jsem čistý! Jsem čistý! Jsem čistý!

Moje čistota je božskou čistotou svatého chrámu.

PROTO SE MI NA TOMTO SVĚTĚ NIC ZLÉHO NESTANE, NEBOŤ JÁ, DOKONCE I JÁ, ZNÁM POSVÁTNÝ ZÁKON, JÍMŽ JE BŮH.

Při některých příležitostech se užívá i zvláštního druhu prózy, aby se nám její pomocí vrylo do paměti určité poselství. Toto je modlitba, kterou jsem složil sám a kterou byste si měli každé ráno třikrát zopakovat:

MODLÍM SE KE SVÉMU NADVĚDOMÍ

Ať tento den, kdy žiji den za dnem předepsaným způsobem, dokážu řídit a ovládat svoji představivost.

Ať tento den, kdy žiji den za dnem předepsaným způsobem, dokážu ovládat svoje touhy a myšlenky tak, abych se očistil.

Ať tento den a všechny další dny dokážu udržet pozornost i myšlení pevni zaměřené na úkol, který mám splnit, abych dosáhl úspěchu.

Budu vždy žít život den za dnem a řídit přitom svou představivost a myšleni

Měli byste mít rovněž modlitbu, která se přednáší večer, třikrát za sebou před spaním. Toto je zvláštní modlitba, kterou jsem složil a která vám v noci do podvědomí vnese kázeň:

MODLITBA

Zbav mě zlých myšlenek. Chraň mě i před tmou zoufalství. V těžkých dobách mi sviť světlem do tmy, která mě obklopuje.

Ať každá má myšlenka je dobrá a čistá. Ať každý můj skutek přináší druhým dobro. Ať vytvářím kladné myšlenky a ať se tím má mysl posílí.

Jsem pánem svého osudu. Jak dneska uvažuji, takový zítra budu. Pomoz mi tedy proto vyhnout se všem zlým myšlenkám. Nechť se vyhnu všem myšlenkám způsobujícím ostatním újmu. Ať se ve mně duch povznese a snadno splním úkol ležící přede mnou.

Jsem pánem svého osudu. Tak se staň.

5. KAPITOLA

Svět, který musíme navštívit všichni

Laskavý déšť se tichounce snášel k zemi a jemnými dotyky omýval začazené břidlicové střechy starého města, známého svými tržišti. Jako slzy čerstvých vdov padal z šedé oblohy a muzikálními prstíky rozeznával popelnice. Prolínal se s tichými povzdechy podvečerního větru, houpavě tančil po silnici, pleskal do okenních tabulek a skrápěl suché listí neduživých stromů s kořeny zaživa zazděnými do betonových chodníků, které se stále ještě vyskytují. Světla projíždějících aut se odrážela od lesklé vozovky a pneumatiky jim za jízdy svištěly, jak prorážely tenoučkou vodní vrstvu, která postupně narůstala, protože déšť neměl kam odtékat. „Tuk, ťuk, ťuk“, ozývaly se dešťové kapky, jak rozpustile pádily po staré šedivé střeše a odtud rozbitým okapovým žlabem padaly dolů na omšelé schody.

Kolemjdoucí spěchali sem tam a za chůze nadávali na počasí, zdvihali si límce a rozevírali deštníky. Ti, které déšť zaskočil nepřipravené, se rychle pokoušeli ochránit před ním v improvizovaném úkrytu z rozložených novin. Obezřetná kočka se sunula od domu k domu těsně podél zdi, přičemž přeskakovala louže a stále se snažila objevit to nejsušší místo. Unavená z deště či možná spíše konečně na prahu domova se kočka konečně kotem sebe dlouze a pozorně rozhlédla, načež se přivřeným oknem protáhla dovnitř.

Zpoza rohu se vynořila drobná postava oděná v tmavé pláštěnce, s malým černým deštníkem nad hlavou. Na okamžik se zastavila pod pouliční lampou a zahleděla se do pomuchlaného kousku papíru, který držela v ruce. V nevýrazném světle si znovu zkontrolovala adresu a číslo domu, načež spěchala dál. Čas od času znovu zvolnila krok, aby si na domovních dveřích přečetla číslo. Nakonec se u jednoho rohového domku s úlevným vydechnutím zastavila. Váhavě se na něj podívala. Byl to takový skromný domeček a lak na dveřích měl celý popraskaný od slunce. Okenní rámy rovněž volaly po novém nátěru. I kamenné zdivo domu pamatovalo mnohem lepší časy. Přesto však vycítila, že v tomto domě vládne ŠTĚSTÍ.

Dále už neváhala, vyšla po třech malých kamenných schůdcích a nesměle zaklepala. Vzápětí se z domu ozvaly zvuky kroků a dveře se s lehounkým zaskřípěním otevřely.

„Vy jste paní Ryanová?“ otázala se žena stojící na schodech.

„Ano, to jsem já, přejete si?“ odpověděla obyvatelka domu. „Pojďte raději dovnitř, ať nestojíte na dešti.“

Drobná žena vděčně zavřela deštník a vešla do domu. Zatímco paní

Ryanová od ní brala mokrý kabát, drobná žena se rozhlédla. Před sebou měla postarší vyhublou ženu s laskavou tváří a upracovanýma rukama. Ženu, která podobně jako její dům pamatovala lepší časy, ale která se z těžkých životních lekcí hluboce poučila. Nábytek měla čistý, ač hodně opotřebovaný, a linoleum na podlaze už začínalo být prošlapané. Vtom sebou drobná žena trhla: „Ach, promiňte, z roztržitosti jsem se vám zapomněla představit. Jmenuji se Harveyová a pověděla mi o vás paní Ellisová. ZOUFALE od vás potřebuji pomoc!“

Paní Ryanová se na ni zahleděla s vážným výrazem a odpověděla. „Pojďme si sednout vedle, paní Harveyová. Povíte mi, v čem vězí problém.“ Odvedla návštěvnici do útulného pokojíku s okny do ulice. Tam ji pokynula na křeslo, aby se posadila.

Drobná žena se vděčně vnořila do pohodlného fotelu. „Jde o Freda,“ zlomil se jí hlas, „zemřel před pěti týdny a strašně mi schází.“ Vzpomínka na muže ji zmohla a ona se usedavě rozplakala. Potom z kabelky vytáhli kapesník a marně se jím pokusila přival slz zastavit.

Paní Ryanová se dotkla jejího ramene: „Jen klidně seďte a v klidu se vyplačte. Uvařím vám šálek čaje a uvidíte, že vám hned bude o trochu líp.“ Odešla do kuchyně a za chvilku se už odtud začal ozývat cinkot porcelánu.

„Prožila jsem něco příšerného!“ povzdychla si paní Harveyová později, když už zas obě seděly proti sobě a mezi nimi stál podnos s čajem. „Fred – můj manžel – a já jsme se měli opravdu rádi. Před pěti týdny ale došlo u něj v práci k výbuchu a on byl na místě mrtev. Bylo to šokující a teď mám každou noc naprosto zřetelný pocit, že se mnou chce navázat spojení a něco mi sdělit.“ Zarazila se, ale kapesník dál neklidně kroutila v rukou, kousala se do spodního rtu a nohama šoupala po koberci. „A pak mi paní Ellisová pověděla, že byste mohla vstoupit s Fredem do kontaktu. Nevím, kolik si účtujete, ale strašně moc bych od něj chtěla něco slyšet!“ „Má milá,“ odpověděla postarší žena rozechvělé mladé vdově. „Můžeme to jen zkusit a doufat v Boha. Někdy se mi opravdu daří od těch, kteří z tohoto života odešli, vzkazy zachycovat, jindy ne. Pouze ti nejvyšší Mistři jsou schopni telepatii i jasnovidectví používat neomezeně. Podaří-li se mi vám pomoci, pak je to vůle boží. Jestli ne, potom i to je vůle boží. Co se placení týče,“ a ukázala rukou po místnosti, „vypadám snad jako někdo, kdo žádá příliš a žije v přepychu?“ Potom si vzdychla a dodala: „Dal by se vyrobit stroj, pomocí něhož by tento svět se světem neviditelným mohl vstoupit do spojení, podobně jako my nyní telefonujeme do zahraničí. Ale průmysl něco takového nezajímá. Povězte mi raději něco o svém muži a jestli s sebou máte nějaký jeho osobní předmět, abych se mohla pokusit kontakt s ním navázat.“

Mnohem později, už na odchodu, paní Harveyová, jíž se dostalo útěchy a povzbuzení, s úsměvem prohlásila: „Teď už vím, že existují média a média. Někteří jsou podvodníci, jak jsem na vlastní oči zažila. Vzbuzují falešné naděje, aniž by měli vůbec jakékoliv schopnosti. Vy jste však ÚPLNĚ jiná, a proto tisíceré díky, paní Ryanová.“

Když pohublá stařena, jinak médium, za odcházející paní Harveyovou měkce dovřela dveře, sama si pro sebe posteskla: „Bože, bože, kéž by se dalo zabránit v činnosti všem těm šarlatánům a zahájit skutečný výzkum. Jak snadná by potom taková komunikace byla.“ Vrátila se zpátky do pokojíku, posbírala nádobí, které tu zbylo po čaji, a ve vzpomínkách se vrátila k seanci, kterou sama kdysi navštívila.

Obchody už zavíraly a z velkoměsta odjížděli úředníci, účetní, písařky i prodavačky. Do metra proudila ohromná lidská řeka a jako rozbouřená horská bystřina se valila po pojízdných schodech dolů. Silnější se probíjeli kupředu, zatímco slabší byli nemilosrdně odstrkováni stranou. Jakmile souprava metra ve stanici zastavila, dav se pohnul kupředu a mizel ve vagónech. Když se pak ze stanice rozjela dál, postupně nabírajíc rychlost, na nástupiště se vlila další vlna lidí vracejících se z práce a na právě uprázdněném nástupišti přešlapovali jako stádo ovcí.

Konečně strkající se zástupy lidí začaly řídnout, až z nich zbyl pouhý pramínek, zatímco na vzdálených předměstích lidé už pomalu vstávali od večeře. Někteří se oblékali k návštěvě divadla, zatímco jiní teprve uvažovali, jak stráví večer. Jiní se chystali do různých shromáždění.

Po jedné ulici přicházely skupinky lidí po dvojicích či trojicích k velkému starému domu stojícímu poněkud stranou, podobnému starým lidem, kteří se rovněž snaží zůstávat opodál a pohlížet na lidské stádo zpovzdálí. Keře zakrývající fasádu byly neudržované, nesestříhané a připomínaly zanedbaného vlasatce. Z horního okna na okamžik vykoukla tvář, pohledem odhadla, kolik tak přichází lidí, načež hned zase zmizela za roletou rychle staženou škubavým pohybem.

Brzy se dav lidí shromáždil v podloubí před vchodem. Ti, kdož se už znali, se navzájem zdravili, zatímco po nových tvářích pokukovali s nepřátelsky podezíravým výrazem. Záhy se však domovní dveře otevřely a objevila se v nich podsaditá, velmi dobře živená žena, vyšňořená několika řadami falešných perel. Na skupinu shromážděných se žoviálně zazubila a zamnula si ruce, jako by si je umývala neviditelnou vodou a mýdlem, načež s prohnaným výrazem zvolala: „No vida! Vždyť mi také duchové ohlásili, že bychom tu dnes měli mít rekordní počet účastníků. Takže, račte dál.“ Odstoupila stranou a lidé začali vcházet do ponuré haly. „Příspěvky laskavě vkládejte, prosím, sem,“ a ukázala na hluboký talíř umístěný ve výklenku.

Bankovka zatížená čtyřmi mincemi už na dně velkého talíře ležela, a nehlasně tak dávala pokyn o tom, jak vysoký „příspěvek“ se „laskavě“ očekává. Pod bdělým zrakem rozložité matrony se shromáždění začali hrabat po kapsách a v peněženkách a peníze vkládali do rychle se plnícího talíře. „To je moc pěkné,“ pochvalovala si ženština. „Přece nedopustíme, aby si přátelé z říše duchů mysleli, že jejich úsilí u nás nenachází ocenění, že? Čím více dáme, tím více se nám toho dostane,“ dodala blazeované.

Skupina se postupně přemístila do velké haly s jakýmsi jevištěm v její zadní části. Bez ladu tu byly rozestavěny tvrdé dřevěné židle, a ty lidé kvapem obsadili, takže na nové příchozí zbyla už jenom místa vzadu.

Poté statná žena s vervou zaujala místo vprostřed jeviště a netrpělivě si *začala* pohrávat s náramky. Objevila se vysoká hubená žena, zasedla před polozakryté harmonium a zahrála pár taktů jakési nábožné písně. „Nejprve trochu duchovní hudby, abychom utvořili tu správnou atmosféru, a pak se do toho pustíme,“ pravila statná žena. Varhany hrály ještě několik minut a lidé zpívali, načež statná žena důrazně zamávala rukama a prohlásila. „Takže konec, protože duchové už čekají!“ Poslední noty varhan rychle dozněly a ozvalo se šustění a šoupání židlemi, jak se lidé uvelebovali co nejpohodlněji. Světla postupně slábla, až zhasla docela a místo nich halu ozářilo přízračné světlo červené barvy.

Uprostřed jeviště civěla statná žena do prázdna. „Ale no tak!“ zvolala koketně „Musíte mluvit jeden po druhém! Dneska jich tu je spousta, kdo čekají, aby mohli promluvit,“ sdělila publiku jenom tak mimochodem, „a jsou velice nedočkaví. Mnoho z vás dostane dneska nějaký vzkaz.“ Nějakou chvíli sebou pak na jevišti všelijak škubala a drbala se na hlavě. „Už je to tady!“ zvolala konečně. Rozhlédla se a zhurta se zeptala: „Marie – jedná se o jméno Marie. Je tu mezi přítomnými nějaká Marie, které nedávno někdo zemřel?“

Jedna ruka se nejistě zvedla. „Mně zemřel před půl rokem tchán,“ nervózně promluvila jedna mladá žena. „Velice trpěl. Jsem přesvědčená, že úmrtí mu bylo velikou úlevou.“

Statná žena přikývla a poznamenala: „Tak, tak, a žádá mě, abych vám vyřídila, že už je šťastný a je mu líto, že vám přidělal tolik práce.“ Nervózní mladá žena přikývla a něco pošeptala svému druhu.

„Smith!“ zvolala statná žena. „Mám tady vzkaz pro pana Smithe. Mám vám vyřídit, že si nemáte dělat starosti, že se to všechno vyřeší. Určitě víte, co tím mám na mysli, že? Před tak početným shromážděním o tom sotva mohu promluvit veřejně, ale rozumíme si, viďte?“ Mladík v přední řadě souhlasně pokýval.

Hned v úvodu je třeba předeslat, že za určitých podmínek je příjem

zpráv od těch, kdož *přešli na druhou stranu*, rozhodně možný. Se stejným důrazem je ale třeba připomenout, že tito lidé se na druhé straně opravdu nenudí a rozhodně jenom tak ve skupinkách neposedávají jako bandy mladistvých výrostků, kteří se potulují po ulicích, aby si s někým poklábosili. Spousta zdánlivých vzkazů zesnulých jsou stejně podvrhy přicházející buď od elementálů, nebo od falešných „médií“.

Nejprve ale obraťme pozornost k několika druhům nebezpečí, jimž jsou okultismus, metafyzika a veškeré tyto další obory vystaveny. Tomu, kdo se jim věnuje s čistými úmysly, nehrozí nic. Jedno z největších nebezpečí ale spočívá v tom, že se v nich pohybuje množství potřeštěnců, lidí oklamaných, osob, které se domnívají, že v minulém vtělení byly Kleopatrou či někým podobným. Počet takových Kleopater by pravděpodobně stačil na osídlení celého New Yorku a ještě by vystačilo i na zbytek Spojených států. Je to jako naschvál, že právě emočně nestabilní jedinci se vrhají na okultismus jako vosy na bonbón, a čím je někdo vyšinutější, tím více ohrožuje ty, kteří se snaží odvést solidní práci.

Dovolte, abych zcela jednoznačně prohlásil, že okultismus je záležitost úplně přirozená a není na něm nic záhadného. Jedná se jenom o použití sil, které v sobě má téměř každý, až na to, že téměř všichni zapomněli, jak s nimi zacházet. Vysvětleme si to takto: představte si normální průměrnou osobu, která pro náš příklad bude představovat měřítko, bude takovým naším ukazatelem. Osoba s horší intelektuální výbavou bude pod průměrem, takže takový pacient ústavu pro duševně choré bude zřejmě mít velice podprůměrný inteligenční kvocient. Ti nadprůměrní, kteří se průměru hodně vzdalují opačným směrem, nás v této souvislosti nezajímají. Naopak ti, kteří se vyznačují schopnostmi, které náš průměrný jedinec nemá, a jsou tedy abnormální právě v tomto smyslu, se nazývají paranormální. Vyznačují se tedy schopnostmi, jež u průměrného člověka nejsou rozvinuté. Divoch má velmi vyvinutý čich a velice často i ostříží zrak, a je tudíž schopen zachytit vjemy zcela přesahující vjemový práh tzv. civilizovaných lidí. Civilizovaný člověk má tentýž potenciál pro zvýšení prahu vnímání čichem či zrakem, ale v podmínkách našeho takzvaně civilizovaného světa k nácviku zachycování pachů, ostrosti zraku či použití fyzické síly chybějí příležitosti. Představte si třeba, že jdete v našich podmínkách do nějaké restaurace a máte fenomenální čich. To by vás potom zápach úplně položil.

Proto osoby vyznačující se okultní mocí nejsou v žádném případě nějací kouzelníci, nýbrž jen ti, kdo v sobě dokázali rozvinout určité smysly, kterým však v určité míře disponuje každý. Všichni například máme svaly, ale vzpěrač je má mnohem rozvinutější než třeba stařenka, která si celý den

hoví v křesle. A takový politik má zas třeba rozvinutější hlasivky než ten, kdo sedí pořád doma a mlčí. Oba mají svalstvo a hlasivky, ale stupeň rozvoji těchto orgánů je zcela rozdílný.

Jedním z nejdůležitějších okultních zákonů je to, že člověk by se neměl uchylovat k exhibicionismu a neměl by svoji okultní sílu strhávat ke dnu tím, že ji bude předvádět jako při cirkusovém čísle. V dnešní době se docela často stává, že člověk třeba slyší nějakou ženu takto popisovat své setkání: „Tak jsem se vám právě seznámila s úžasným člověkem. Zaklepal mu u dveří, je to totiž španělský prodavač cibule, ale dělá to jenom dopoledne. Odpoledne prodává dámské oděvy, zatímco večer pořádá okultní představení. Je tak skvělý, že umí balancovat vzhůru nohama na jedné ruce a ještě přitom pít čaj."

Nebo jak často slyšíme o nějakém bezvýznamném nebožákovi, tak opuštěném, tak celým světem zapomenutém, že nakonec třeba prohlásí: „Přečetl jsem si knihu o okultismu a teď se vypracuji na velkého učitele nebo Mistra." A tak přes den normálně pracuje jako podomní obchodník nebo se třeba celý den hrbí před dominantním zaměstnavatelem, zatímco večer se doma usadí do pokojíku, nasadí záhadný výraz, svraští obočí a zafuní, vypustí pár vzdechů a stenů a možná se taky naučí předvádět na jevišti sem tam nějaký ten trik a vykládat, jak dobře mu jdou astrální cesty. Zatím se jenom pořádně přejedl či snědl nějaký zkažený sýr či něco podobného, a proto na něj sedly noční můry. Takovýhle mužík představuje skutečného škůdce a nebezpečí pro okultismus i pro sebe samého. Buďte si jisti, že všichni tito blázni, kteří uvádějí na jevišti všelijaká představení, která nazývají okultismem, to mnohonásobně splatí, pokud se nepoučí. Budou se na tuto planetu muset rodit znovu a znovu, a to už samo o sobě by mělo odstrašit každého. V Indii existuje sekta zvaná fakíři, kteří se vydávají za svaté muže, cestují po Indii sem tam, žádná přitažlivá žena před nimi není v bezpečí, ale to, co divákům předvádějí, je jenom takové divadlo, pouhé triky. Budu-li mít chuť zhlédnout kejklířskou podívanou, zajdu si raději na pěkné varieté. Nechce se mi dívat na nějakého nepoctivce, jak sedí na bobku a snaží se všechny přihlížející zhypnotizovat. To pro mě není žádný důkaz duchovnosti. Naopak to ukazuje, že dotyčný člověk nemá ani tu nejzákladnější koncepci duchovna. Známý indický trik s provazem je pouhou otázkou hypnózy. A věřte, že skuteční Mistři, ti, kteří nikdy nic nedokazují jen proto, aby uspokojili zahálčivou zvědavost diváků, skutečně tento takzvaný indický provazový trik ovládají, ale raději užívají přirozených sil, a ne hypnotismu. Skutečný okultista totiž své dovednosti nikdy nepředvádí, pokud k tomu nemá skutečně velice pádný důvod.

Věřte, že já i mnoho dalších jsme viděli levitaci, která je jevem skutečně existujícím a není na ní nic záhadného. Jedná se v ní o změnu magnetických proudů. Když do každé ruky uchopíte magnet, nejlepší jsou dvě magnetické tyčinky, a přiblížíte je k sobě, může se stát, že k sobě tak rychle přiskočí, až zařinčí, a někdy vám i trochu přiskřípnou prst. Pokud však ale obrátíte polohu třeba jen jednoho z nich, zjistíte, že se oba přiblížení usilovně brání, že chtějí od sebe, místo vzájemné magnetické přitažlivosti jsme vyvolali odpudivost.

Levitace je tedy metodou založenou na změně vlastní magnetické přitažlivosti, takže přestáváme tolik vážit. V Anglii asi tak před šedesáti lety žil mladý muž jménem Home a ten skutečnou levitaci předvedl za přítomnosti nejpřednějších vědců té doby. Jelikož tím však vyvrátil platnost zákonů, které tito vědci sami zformulovali, nepodali o ní nezaujaté svědectví. V Tibetu, Číně i Japonsku bývala dříve k vidění jak levitace, tak i další podobné projevy. Nikdy však nebyly předváděny jako cirkusová atrakce nýbrž jen za účelem vzestupu Kundalini u ryzích žáků.

Do této kategorie bychom měli zahrnout i paní Týnu Hnedlesuchou představující kategorii pokoutních jasnovidek. Taková nešťastnice může klidně být někde zaměstnána jako uklízečka, která denně několik hodin drhne podlahy a honí se sem tam s kbelíkem a smetákem. Po skončení pracovní doby peláší domů a nastrojí se do nějakých cizokrajně vyhlížejících šatů.

Může to vypadat tak, že si na sebe navleče nějaký barevný hadřík a okolo hlavy omotá křiklavý šátek, o němž se domnívá, že vypadá jako turban Pokoj bude mít osvětlený jen spoře, aby si zákazník nevšiml, jak tam ve skutečnosti má špinavo, a bude přichystána pustit se do toho. Často vlastní i nějakou skleněnou kouli, k níž přišla bůhvíjak, a nejčastěji ji má vystavenou tak, že na ni dopadá slunce. Jde jí však v podstatě jedině o to, aby si toho lidé všimli a pomysleli si, jaká to je úžasná žena, když zrovna nedrhne podlahy. Přitom nic nedokáže zničit sílu křišťálové koule spolehlivěji nežli sluneční paprsky, které ji doslova *zabíjejí.*

Paní Týně Hnedlesuché se tedy nějakým způsobem podařilo pošetilého zákazníka nalákat do své komůrky. Většinou se posadí naproti němu, prohlíží si ho ze všech stran a nechá ho trochu se vypovídat. Spousta lidí se poslouchá tak ráda, že na sebe poví úplně všechno a ještě i o trochu víc. Poté se Týna Hnedlesuchá zahledí do skleněné koule, kde mimo svého vlastního odrazu nevidí zhola nic, a ponurým tónem hlasu znovu odříká něco z toho, co jí zákazník právě pověděl. A tak si získá pověst věhlasné jasnovidky. Zákazník si často ani pořádně nepamatuje, co jí vybrebentil a se svými penězi se rozloučí, aniž by řekl popel. Týna Hnedlesuchá totiž ani

jasnovidkou být nemůže, vykonává-li tuto činnost pro peníze, protože to ji připraví o sílu, kdyby nějakou byla měla.

Žádný průměrný jasnovidec jím není vždy a bez přestání po celých dvacet čtyři hodin. Člověk může být vysoce jasnovidný za těch nejnepříhodnějších okolností, ale ve chvíli, kdy je jeho jasnovidnosti třeba, mu to najednou nejde, a pokud to děláte pro peníze, nemůžete dost dobře prohlásit: „Ach jo, tak zrovna dnes mi to nefunguje. Dneska vám asi nic skutečně pravdivého povědět nedokážu.“ Lidé jako Týna Hnedlesuchá si potřebují vydělat svou denní částku, a pokud v křišťálové kouli nic nevidí – což se jim ovšem děje bez přestání, něco si zkrátka musejí vymyslet.

I vy si jistě uvědomujete, že nejste dennodenně v té nejlepší formě. Někdy si člověk prostě posteskne: „Já nevím, co se to se mnou děje, ale dneska se vůbec nedokážu soustředit.“ U jasnovidectví je to totéž až na to, že tam se nejedná o soustředění, nýbrž o proces opačný. Je-li tedy člověk příliš napjatý či rozčilený, nedokáže se uvolnit a za takovýchto okolností mu jasnovidectví selhává. Druhé pravidlo je důležité pro spásu vaší peněženky, a sice: zásadně nikdy nic za předpovídání budoucnosti jasnovidcům neplaťte. Oni to pro peníze dělat nemohou a začnou-li to pojímat komerčně, tak občas musí malinko zašvindlovat, a čím více se toho dopouštějí, tím rychleji jasnovidecké schopnosti ztrácejí, navzdory tomu, že zpočátku je mohli opravdu mít.

Dále bychom si měli vyjasnit jednou provždy, že nikomu není dovoleno ovládnout astrální složku jiného člověka. Občas se vyskytne taková praštěná ženština, která je schopna zaskřehotat: „Já nad tebou mám moc! Dneska v noci jsem tě potkala v astrálu a mám tu moc tě mít astrálně v područí.“ Pokud se s někým takovým v životě setkáte, pak je nejlepší zavolat na něj ty bíle oděné pány, kteří takovou duševně chorou osobu převedou do útulně vycpané cely.

V astrálu také nikdo nemůže doznat jakékoliv újmy. Nikdo nikoho nedokáže astrálně ovládat. Jediné, čeho je třeba se bát, je strach jako takový. Ten je jako žíravá kyselina. Představte si, že bychom ji vlili do mechanismu, jako jsou třeba hodinky. A právě tak nás strach rozleptává a rozkládá. Dokud mu nepodlehneme, nic zlého se nám stát nemůže.

S výjimkou určitých zvláštních okolností a podmínek nelze člověka zhypnotizovat proti jeho vůli. Pouze ti, kdo prošli výcvikem v tibetském Chrámu skrytých záhad, by něco takového dokázali, pokud by jejich díl byl dobrý. Kdo touto školou prošel, byl sám hypnoticky podmíněn, aby touto cestou nikdy nikomu neublížil, může jen pomoci, a to ještě pouze za velmi výjimečných okolností.

Pokud se vám stane, že se na vás někdo začne upřeně dívat ve snaze

uvést vás do hypnózy, tak mu ten pohled oplaťte a soustřeďte se mu na kořen nosu, rovnou mezi oči, a pokud neví, jak na to, upadne na chvilku do hypnózy on místo vás. Skutečně nemáte čeho se bát mimo vlastního strachu. Okultismus je něco docela přirozeného, jako je dýchání, chůze či jako je přirozené zvednout knížku, když spadne. I chůze je naprosto bezpečná, nejste-li neohrabaní či neopatrní. V tom případě můžete třeba uklouznout na banánové slupce, což ovšem bude vaše vina. Nebude to rozhodně tím, že chůze jako taková by byla nebezpečná. Okultismus je ještě bezpečnější, protože se v něm žádné banánové slupky nevyskytují, pouze náš vlastní strach.

Lidem je ovšem velice těžké něco vysvětlovat a snažit se je přivést k rozumu, protože platí, že při jakémkoliv střetu emoce a rozumu zvítězí vždycky emoce, a to bez ohledu na to, jak je kdo inteligentní čí jakou má kdo přesvědčovací sílu. Když se člověk do něčeho opravdu citově zaangažuje, či se ho zmocní hněv, emoce rozum přebije.

Představte si, že někdo žije v devátém poschodí výškového domu s balkóny, které mají chatrné kovové zábradlí. Kdyby se člověk do něj pořádně opřel, tak by se pravděpodobně zřítilo, ale emočně nás přítomnost záhradky uklidňuje, a tak nějaký zvláštní strach nemáme. Kdyby ovšem odstranilo toto zábradlí, asi bychom ze vstupu na takový balkón strach měli, a to i v případě, že bychom stáli na témže místě, jako jsme stáli předtím, když tam to vetché zábradlí ještě bylo.

A právě proto, že emoce za všech okolností nad rozumem vítězí, bychom se neměli příliš rozčilovat, nýbrž bychom se měli snažit dostat alespoň o krůček blíž k nirváně, která obnáší ovládání emocí tak, aby už dále neblokovaly racionální uvažování.

Mějme tedy na paměti, že tito pokoutní okultisté nemusejí být zrovna těmi nejlepšími učiteli. Vyučovat okultismus by měl smět jedině ten, kdo mu hluboce rozumí a prodělal výcvik v nějakém opravdu uznávaném místě. Já sám například mohu předložit doklady o tom, že jsem řádně vystudoval vysokou školu v Cchunkingu a že jsem lámou potalského kláštera ve Lhase. Takové doklady ale nepředkládám, abych ukojil zvědavost lidí nebo rozřešil *sázky*, jak bývám často žádán. Mí vydavatelé však tyto doklady viděli a dokládají to svým svědectvím v předmluvě nejedná z mých knížek.

Člověk by neměl chodit k felčarům, kteří by nás zbavili bolesti tím, že nám dají ránu do hlavy paličkou, až omdlíme, nýbrž jen ke skutečným odborně způsobilým lékařům. Stejně tak bychom se měli vyhýbat šarlatánům mezi okultisty, kteří žádné skutečné znalosti nemají, nýbrž jen slyší jakési imaginární hlasy. Slyšení hlasů, jak víme, může být často i příznakem duševní choroby. Okultistu bychom si tedy měli vybírat stejně

pečlivě jako svého ošetřujícího lékaře.

Když člověk tuto planetu opustí jako pokročilá bytost, postoupí do vyšších úrovní bytí. Takové případy si vyžadují média se skutečně velikou silou aby se kontakt vůbec zdařilo navázat. Abychom to vyjádřili srozumitelně použijme běžnou fyzikální koncepci a řekněme, že takoví lidé mimo jiné přejdou i do odlišného „časového pásma“. I vám, když telefonujete třeba z Austrálie do Anglie, se může stát, že se nedovoláte, protože v cílové zemi je zrovna hluboká noc. A tak v případě takovéhoto média se třeba můžeme pokoušet navázat spojení s někým, kdo už je několik tisíc světelných let daleko! Ve většině případů pak takové nezkušené médium padne za oběť oněm věrohodně vystupujícím bytostem, kterým se rovněž říká elementálové a o nichž mají lidé ty nejroztodivnější představy. Občas je zaměňují za duše zemřelých, s nimiž ovšem nemají vůbec co do činění. Elementálové lidi napodobují stejně tak, jako to dělají opice, a průměrné médium, které astrál uvidět nedokáže, je elementály, kteří se za lidi vydávají, snadno svedeno z cesty.

Elernentálové dokonce nejsou ani zlí duchové, nýbrž jen myšlenkové formy vytvořené neustálým opakováním. Když se někdo například soustavně opíjí, pak bude mít myšlení úplně zmatené a jeho přebytečná energie, která se takto vymkne kontrole, zdivočí a vykouzlí například představy růžových slonů, skvrnitých ještěrek či nějaké jiné podobné. Tak to jsou elementálové.

Každý vývojový cyklus se skládá z těch, kteří z něj odcházejí, a z těch, kdo do něj vstupují. Takto se prolínají živoucí vlny bytostí neboli různých nadvědomí, přičemž každá taková vlna vnáší do vývoje vlastní příspěvek, zanechává svůj vlastní evoluční vzorec. Takže i poté, co takováto živoucí vlna upadne v zapomnění, trvá v podobě jakési statické síly, a vzhledem k tomu, že se na ní podílelo takové množství lidí, zhmotní se na astrální úrovni do prostorově vnímatelné bytosti.

A tyto entity stvořené a nechané napospas po sobě jdoucím lidským vývojovým cyklům, jsou skutečné bytosti, kterým nicméně chybí „boží jiskra“, tedy postrádají inteligenci a místo toho umějí jenom napodobovat a reprodukovat to, co jim někdy v minulosti vstoupilo do vědomí. Můžete například při trošce námahy naučit papouška opakovat po vás pár slov. Neznamená to, že papoušek bude významu všech těchto slov rozumět, bude však opakovat dané zvukové schéma. Tímtéž způsobem elementálové jakoby opakují kybernetický vzorec.

Dělí se na mnoho různých druhů, podobně jako se dělí lidé na bělochy, rudochy, černochy atd. Existují čtyři hlavní druhy elementálů, vycházející ze základní pozemské astrální roviny a odpovídající čtyřem základním

astrologickým prvkům: tedy jsou to duchové vzduchu, ohně, vody a země. Mágové a alchymisté nazývají jejich první skupinu gnómy, druhou skupinu sylfy neboli vzdušnými bytostmi, třetí skupinu označují jako salamandry a poslední skupinu undiny.

Chceme-li jít v této úvaze ještě dál, za hranici pole působnosti čarodějů a astrologů, můžeme toto schéma pojmout z hlediska chemie a konstatovat, že kategorii země tu představuje pevná hmota, v níž molekuly drží pevně u sebe. Následuje kategorie prvků tekutých (voda), v níž se molekuly pohybují volně. Další v pořadí máme vzduch, kam patří i různé druhy plynů, a v tomto případě jde o situaci, kdy se molekuly vzájemně odpuzují. Poslední skupinu představuje oheň, v němž se molekuly mění, tedy přetvářejí se na hmotu odlišnou.

Zatímco výraz elementál se téměř vždy vztahuje na bytosti spadající do některé z výše uvedených čtyř kategorií, existují ještě další podobné skupiny, jako jsou například duchové přírody. Ti řídí růst stromů a rostlin a napomáhají v proměně organických látek k obohacení a pohnojení rostlin. Všechny tyto skupiny mají i nadvědomí – jako by měly hlavu, můžeme to nazvat i duší, a jsou známy pod jménem Manu. Lidstvo jaké takové má svého Manua, má ho i každá jednotlivá země a mají ho taktéž i duchové přírody. Existuje Manu, který řídí duchy stromů, stejně tak jako jiný, který dohlíží na duchy skal a kamenů. Ve starém Egyptě před mnoha a mnoha staletími vysocí kněží s těmito Manuy uměli vstoupit do kontaktu. Příkladem může být Bubastes – bůh koček, tedy Manu všech koček na světě.

Abychom mohli mít kladnou stranu, musí existovat i záporná, a proto vedle hodných duchů existují i zlí neboli démoni. Jsou zlí v našem pojetí, zatímco na jiné úrovni bytí mohou být hodní. Pokud trochu rozumíte principu elektřiny, může vám k lepšímu pochopení pomoci tento příměr: představte si, že máte dvanáctivoltovou baterii do auta. Na jednom konci má pól kladný a na druhém záporný. Připojíme-li k ní sériově baterii další, ať už šesti nebo dvanáctivoltovou, pak původní záporný pól první baterie bude jakoby kladný pól baterie druhé, zatímco záporný pól této druhé baterie bude mít funkci ještě větší záporností nežli záporný pól baterie první. Z toho vyplývá, jak je všechno relativní, a je třeba věci mezi sebou porovnávat. Teď tady třeba prožíváme nějaké zlo, ale pokud bychom vypátrali nějakou planetu ještě horší než naši, pak by se ve srovnání s ní naše zlo jevilo jako dobro. To, co nám naopak připadá na tomto světě jako dobré, by už vůbec tak nemuselo být chápáno na planetě řádu vyššího, nežli je náš.

Jak jsem už zmínil, lidstvo se vyvíjí v postupných evolučních vlnách.

První byla civilizace Lemurie, která jednala převážně podle instinktu a vášně a teprve postupně se učila vytvářet i emoce vyššího řádu. Po ní přišla epocha Atlantidy, která na tomto základu vyšších emocí vybudovala strukturu logického myšlení. Poté nastoupila rasa árijská, kde byl položen základ uvažování abstraktního. Nyní jsme tady my a od schopnosti abstrakce se vyvíjíme dále s cílem uchopit vnímání duchovní, a rasa, která přijde po nás, dosáhne jednou vědomí kosmického.

Pro ty, které zajímá i vývoj naší planety z hlediska geologického, můžeme připomenout původní celistvý světadíl zvaný Pangea, jenž se vlivem odstředivého otáčení rozlomil nejprve na dva obrovské světadíly zvané

Leurasie a Gondvanalana, odpovídající severu a jihu. Ty se pak postupem času rozpadaly dál a dál na jednotlivé světadíly a země menších rozměrů. Médium je tedy člověk, který z důvodů nějaké odchylky v mozkové struktuře dokáže zachytit zprávy z jiné existenční roviny, stejně jako dokáže zachytit zprávy rozhlasový přijímač, zatímco člověk sám o sobě ne.

Média obvykle upadají do jakéhosi druhu transu, který může být lehký i hluboký, to už záleží na každém jednotlivci, a během něj je vědomí tohoto média potlačeno, takže se „řízení“ může ujmout bytost jiná a dát průchod určitým myšlenkám, které jsou pak slovy sděleny.

Většině médií se dostává určitého vedení ze strany duchů, kteří jsou ponecháváni v nižším astrálu z nějakého určitého důvodu. Toto řízení vůdčím duchem je něco jako policejní dohled a v některých případech tento duch médium rovněž chrání před škodolibými elementály.

Nadvědomí takovéhoto média ustoupí do pozadí, aby tomuto vůdčímu duchu ponechalo volné pole působnosti, přičemž toto médium, ať už sedí v křesle nebo leží na pohovce, nebude nic z okolního prostředí vnímat. Pokud se setkáte s médiem, které by se dívalo kolem sebe nebo se staralo, co se kde děje, pak si můžete být naprosto jisti, že s ryzím médiem v tomto případě nemáte tu čest. Jde o to, že skutečné médium by v takovéto situaci mělo vlastní osobnost odložit úplně stranou a fungovat vlastně jen jako takový telefon. Koneckonců, máte-li dostat zprávu z druhé strany smrti, nepotřebujete od média žádné vyhodnocení, nýbrž očekáváte jasné, ničím nepodbarvené prohlášení, a jediný způsob, jak takový jasný a ničím nezkreslený vzkaz můžete dostat, je umožnit duchovnímu mluvčímu z druhé strany komunikovat bez jakékoliv interference ze strany média.

Rovněž bychom měli mít na paměti, že když vstoupíme do spojení s energií, kterou můžeme nazvat duchy zemřelých, a oni nám vyprávějí o svých zážitcích, tak pouze naslouchámé líčením jejich snů, protože

skutečně vyvinuté duše se odebírají do dimenze, kam se průměrné médium nedostane. Jen když někdo pracuje pod skutečným mistrem, dokáže i cestovat časem vpřed a přinést si z té cesty poselství některé duše, která se odstěhovala opravdu daleko. Proto je tak velice těžké získávat od zemřelých opravdu hodnotné vzkazy.

Představme si, jak asi pracuje běžné médium. Může to být například zena, která je coby médium celkem talentovaná a dokáže přijmout vzkiz od zemřelých, ale mějme na paměti, že ti, kdož zemřeli teprve nedávno, se stále ještě nacházejí v nižším astrálu – v místech, která můžeme nazvat „očistcem“, tedy v přechodném stavu, v jakési čekárně, kde čekají na další pokyny, co mají dělat a kam se mají dál odebrat.

Svým způsobem tito lidé připomínají pacienty v nemocnici, protože řada těchto lidí skutečně musí podstoupit jakousi duchovní léčbu, aby se zotavili z šoků způsobených jim pozemským životem. Takže si představme, že se dostaneme do kontaktu s některým z těchto lidí, kteří jsou takovýmito nemocničními pacienty. Takový pacient leží v posteli, a tudíž veškerá jeho znalost okolního prostředí se omezuje na ten malý úsek viditelný z postele, ale nedokáže už vidět dění v celé nemocnici, takže pokud přece jen nějakou scenérii popsat dokáže, bude to nejspíš obraz toho, kam dohlédne z okna Dokonce ani kdybyste vstoupili do kontaktu s některým z vůdčích duchů nebo duchem pověřeným péčí o ty, kdo se chystají na druhou stranu přejít nebo už přešli, jejich výpověď by se příliš nelišila od svědectví nezkušené a anonymní zdravotní sestry či nemocničního zřízence; vždyť ani kdybyste v nemocnici podstoupili školení, nevěděli byste o všem, jak to tam vypadá a co se tam děje. To byste mohli posoudit jenom tehdy, pokud byste z nemocnice odešli a prošli se po tomto, řekněme, městě.

Když tedy někdo zemře, přechází do nižšího astrálu, jenž bible označuji jako očistec a který můžeme, jak už jsme zmínili, považovat za jakousi nemocnici pro bolavé duše, aby se tady vyléčily ze všech otřesů, jimž byly vystaveny a které musely na této surové planetě vydržet.

Vhodným příměrem pro nižší astrál je bohužel psychiatrická léčebna, kam jsou pacienti přijímáni a kde se zvažuje jejich případ, tak jako psychiatr často diskutuje problém s pacientem samým, aby si mohl on sám uvědomil svá pochybení a své choroby. Takže v nižším astrálu vidí nově příchozí všechno, co během vezdejšího života zkazil, a co má dělat, aby to odčinil. Pak duše chvíli odpočívá a zotavuje se, a třeba se během té doby prochází v nádherných parcích, přičemž se jí po celou tu dobu dostává ošetření a léčby, aby mohla nastoupit do další evoluční fáze.

Asi vás potěší sdělení, že lidé se i v astrálu navzájem vnímají jako pevné a hutné bytosti. Vy na tomto světě můžete klidně vrazit do zdi, ale duch

skrze ni projde, zatímco v astrálním světě má opět všechno pevnou strukturu. Z toho všeho vyplývá i to, že když ve snaze vstoupit do kontaktu s naším drahým zemřelým budeme běhat od média k médiu a ze seance na seanci, budeme tím tomuto člověku velice ubližovat. Vysvětleme si to příkladem. Váš blízký se roznemohl a převezli ho do ústavu pro duševně choré nebo do jiného druhu nemocnice. Vy tam teď v jednom kuse voláte a bez přestání obtěžujete. Takovýmto přístupem se však stáváte překážkou uzdravení tohoto člověka. Lékaři nejsou schopni se na svoji činnost plně soustředit, protože se jim pletete do práce, narušujete léčebný režim a způsobujete potíže.

Pokoušíte-li se vstoupit do spojení s člověkem, jenž už z nižšího astrálu postoupil dále, rušíte ho v činnosti, kterou se právě zabývá. Nemyslete si, že ti, kteří z tohoto světa odešli, se jenom tak nečinně povalují po obláčcích, břinkají na harfy a pějí nábožné písně. Mají naopak ještě víc práce, než měli tady! A stanou-li se obětí neustálého rozptylování, nemohou se na to, co dělají, vůbec soustředit.

Představte si, že stále voláte nějakému velice zaneprázdněnému řediteli, vědci zabývajícímu se výzkumem nebo chirurgovi provádějícímu právě náročnou operaci. Představte si, že ho stále taháte za šosy a dovoláváte se jeho pozornosti. Pochopitelně ho rušíte do té míry, že nebude schopen se na to, co zrovna dělá, pořádně soustředit.

Média by proto nikdy neměla usilovat o navázání kontaktu se zemřelými, pokud to neospravedlňují zcela výjimečné okolnosti, a i tehdy pouze při dodržení zvláštních bezpečnostních opatření. Naštěstí jedno přirozené bezpečnostní opatření máme v sobě už zabudované: spousta ctihodných médií, naprosto upřímně přesvědčených, že vešla do spojení s duchy zemřelých, se napojí pouze na elementály, kteří z toho ovšem mají náramnou legraci! To by bylo v pořádku za předpokladu, že byste věděli, s kým máte tu čest. Pokud však vaše pochopení dosáhlo takového stupně, tak proč si hrát s bandou nejapných vtipálků?

6. KAPITOLA

Konec kapitoly

S ušima žalostně svěšenýma pes zoufale kňučel a kňučel a ocas měl přitom apaticky stažený mezi nohama. Potom mu náhle tělem projel další záchvěv zlé předtuchy a pes, působící už tak pochmurným dojmem, ještě krátce a ostře zaštěkal. Když se pak přikrčil u dveří, listí na stromě zašustilo jakoby soustrastí. Na okamžik zpozorněl, zachvěl se potlačenou energií, zaposlouchal se do nějakého vzdáleného zvuku, načež znovu upadl do stavu bezútěšného smutku. Poté z náhlého popudu vyskočil na nohy a začal škrábat na dveře, až se začaly ze dřeva uvolňovat veliké třísky. Pes zvrátil hlavu a začal kvílet a výt jako vlk.

Za rohem domu se ozvaly měkké a tlumené kroky a stařecký hlas nařídil: „Bruno, Bruno, buď zticha! Dovnitř jít nemůžeš, paniček je vážně nemocný.“ Pak jako by promlouvající dodatečně dostal nápad, psovi nařídil: „Víš co? Půjdeš se mnou a já tě támhle uvážu v kůlně na nářadí. Tam budeš stranou.“ Starý zahradník zaštrachal v kapse, vytáhl odtamtud kus provázku, prostrčil ho psovi pod obojek a vedl ho k opodál stojící skupině stromů. Pes ho sklíčeně následoval. Hlavu měl svěšenou a kňučel.

„Co se děje, Jirko,“ zeptal se ženský hlas v kuchyňském okně.

„Ale, děje se to, že pes ví, co nadchází,“ odvětil stroze zahradník. Žena se obrátila na někoho, kdo s ní byl uvnitř, a poznamenala: „Vida, jak ta hloupá zvířata nakonec přece jen dobře rozumějí tomu, co se kolem nich děje.“

V rozlehlém, starém domě vládlo úplné ticho. Žádné třískání nádobí, žádné zvuky domácích prací. Ticho. Hrobové ticho, když vtom se jako výbuch rozdrnčel někde zastrčený telefon, který žena kvapně zvedla a volajícímu začala odpovídat vážným, hlubokým hlasem. „Ne, pane, obávám se že ne. Už není naděje. Teď právě je u něj lékař. Ano, pane, vaše vyjádření soustrasti vyřídím, jak jen to bude možné. Na shledanou.“ Od vzdálených dveří se ozvalo jemné a krátké, jakoby ohleduplné zazvonění. Ozval se zvuk spěchajících kroků a dveře se tichounce otevřely. Pojďte dál, otče,“ pravila postarší žena. „Už na vás čekají. Vezmu vás nahoru.“ Stará hospodyně a kněz přešli tiše chodbu vystlanou kobercem a zamířili k širokému schodišti. To nejtišší zaťukání na dveře ložnice a pár slůvek šeptnutých knězi. Dveře se potichu otevřely a vyšla z nich mladá žena. „Jeho stav se rychle horší,“ sdělila knězi, „a chce s vámi mluvit o samotě. Jakmile vejdete, lékař se vzdálí. Půjdeme?“ Otočila se a uvedla kněze dovnitř.

Pokoj byl opravdu rozlehlý a připomínal zašlé časy. Vysoká okna byla zatažena těžkými závěsy, které dovnitř nepropouštěly hluk ani světlo. Stěny byly ozdobeny starodávnými obrazy, představujícími portréty téměř zapomenutých předků. Vedle široké, staré postele vrhala kolem sebe nezřetelné a pochmurné světlo lampička se zeleným stínítkem. Na této rozměrné manželské posteli ležela bez hnutí drobná, schoulená postava. Byl to muž s pokožkou jako svraštělý pergamen, seschlý a vetchý. U lůžka mu seděl lékař, který vstal, aby se s knězem přivítal. „Hodně mu záleží na tom, aby s vámi mohl mluvit," podotkl lékař. „Počkám venku, je velmi zesláblý, zavolejte mě, bude-li třeba." Kněz přikývl, obešel lůžko a vyprovodil mladého lékaře z pokoje.

Pak se kněz okamžik rozhlížel kolem sebe, načež si na stůl stojící poblíž postavil kufřík, aby měl po ruce různé obřadní předměty. „Ne, TO není zapotřebí," zašeptal hlas suchý jako prach. „Raději mluvte," otče.

Kněz opět obešel postel, sklonil se a umírajícímu starci sepjal ruce. „Je tvá duše připravena, milý synu?" optal se starce. „Na to se vás právě chci zeptat," zasípal stařec. „Co se teď se mnou bude dít? Co mě na druhé straně čeká? Existuje po smrti nějaký další život?"

Kněz se tiše rozhovořil a mluvil jen o tom, co mu vlastní náboženství dovolovalo nebo co věděl. Dech trpícího se začal postupně změlčovat a slábnout. Kněz rychle vyšel ven, kývl na lékaře a zeptal se: „Mám učinit poslední pomazání?"

Lékař přistoupil k lůžku a zdvihl starcovu vyzáblou paži. Když už žádný puls nenahmatal, nasadil si stetoskop a poslechl si mužovo choré srdce. Pak smutně potřásl hlavou, přetáhl muži přes tvář prostěradlo a zamumlal: „Sám bych rád věděl, otče, co na té odvrácené straně života je."

Z důvodů jim vlastních toho západní náboženství o smrti příliš nesdělují. Smrt je ostatně velmi závažný proces, stejně jako narození, a toto téma by mělo logicky na kapitolu o médiích navázat, protože pokud by nikdo nezemřel, média by se neměla s kým pokoušet vstupovat do kontaktu Promluvme si tedy o smrti, protože smrt totiž ve skutečnosti narozením je. Ukažme si, jak k tomu dochází.

Dítě pobývající v matčině lůně odchází z teplého a pohodlného života uvnitř a váhavě se vynořuje do chladného a obtížného světa kolem. Porodní bolesti jsou vlastně bolestí agónie předchozího stavu. Když člověk naopak zemře tady, je bolest umírání vlastně porodní bolestí zrození do jiného druhu existence. Jinak je ve většině případů smrt jako taková procesem naprosto bezbolestným. Když už se totiž přibližuje, příroda cestou různých metabolických změn umírajícímu sama přivodí jakýsi druh tělesného znecitlivění, které běžné vnímání odpojí, zatímco tělesné reflexy ještě

vyvolávají určité pohyby, jež lidé mylně považují za projevy bolesti umírání. Lidé spojují smrt s bolestí, ale protože většinou umírají lidé vážně nemocní, je zakoušená bolest vyvolána nemocí jako takovou, a ne umíráním. Člověk může například trpět rakovinou, kdy jsou nemocí zasaženy tělesné orgány a nervová zakončení něco dráždí nebo je užírá. Tato bolest je však dána nemocí samotnou, nejde o bolest z umírání.

Smrt – tedy vlastní přechod z tohoto světa do světa jiného a odchod z hmotného těla – je bezbolestná právě díky výše uvedenému tělesnému znecitlivění. Někteří z nás možná vědí, jak umírání vypadá, zapamatovali si ho a pamatují si to, i když byli do života vráceni.

Není-li tedy umírání zapříčiněno nehodou, znamená to, že tělo už nedokáže dále fungovat a dospělo ke konci svého trvání, protože jeho mechanismus se rozpadá a už dál nedokáže vyvíjet obnovovací metabolické procesy. Nakonec se srdce zastaví, stejně tak jako dech. Klinicky je člověk mrtvý, když se zrcátko, které mu podržíme u úst, nezamží jeho dechem. Z hlediska klinického a právního je člověk mrtvý tehdy, když už u něj nelze prokázat žádný puls ani srdeční činnost.

Lidé však neumírají naráz. Poté, co přestane pracovat srdce a po něm i plíce, přichází na řadu mozek, který během několika minut odumírá, jakmile přestane být zásoben kyslíkem. Proto se také staly skutečně doložené případy, kdy lidem sťali hlavu a když ji vystavili na odiv publiku, tak se rty ještě pohybovaly, a ten, kdo dokáže odezírat ze rtů jako neslyšící, by takto vyřčená slova mohl odečíst. Při odseknutí hlavy do ní už pochopitelně neproudí žádný vzduch z plic, a tudíž nemůže rozechvět hlasivky, aby hlas mohl vzniknout.

Po odumření mozku postupně odumírá i zbytek těla, což jednotlivým orgánům trvá asi tak jeden den. Třetí den je tělo už jenom rozkládající se protoplazma. O tělo ale nejde, protože jediné, na čem záleží, je nesmrtelné nadvědomí. Vraťme se ale k okamžiku klinické smrti. Tělo spočívá na lůžku a dech se už zastavil. Pokud by byl přítomen jasnovidec, spatřil by oblak podobný jemnému oparu, který se nad tělem začíná vytvářet. Vychází z těla, obvykle z pupeční oblasti, ačkoliv lidé mají i všelijaká jiná místa napojení stříbrné šňůry na tělo. Tento obláček mlhy postupně houstne a nabývá čím dál víc tvaru těla, až nakonec nabude přesného tvaru těla, z něhož vyšel a nad nímž se vznáší.

Šňůra, které říkáme stříbrná, hmotné tělo spojuje s astrálním, protože výše zmíněný oblak je právě astrálním tělem. Tato šňůra se postupně ztenčuje, ale teprve když se rozpadne a oddělí, je člověk mrtvý definitivně a dotyčná bytost odplouvá na onen svět, kde ve svém vývojovém procesu bude pokračovat. Poté, co se tato mlžná postava rozplyne, už vůbec

nezáleží na tom, co se s prázdnou tělesnou schránkou stane. Může být předána ke kremaci nebo pohřbena. Je to úplně jedno.

Mnoho lidí však pokračování života čerstvě „zemřelým“ velice ztěžuje. Když totiž člověk zemře, dva až tři dny by se jeho těla pokud možno neměl nikdo dotýkat. Je mu ke škodě, když je jeho mrtvé tělo vystaveno v rakvi v nějakém pohřebním ústavu a potom se kolem něj motá celý zástup lidí, kteří v dobré víře mumlají všechna ta překrásná slova na uctění jeho památky, která však často vlastně ani nemyslí vážně.

Dokud není stříbrná šňůra přeťata a zlatý pohár roztříštěn, astrální tvar vznášející se v prostoru dokáže vnímat myšlenky i komentáře těch, kdo se pohybují kolem. Stane-li se, že kremace těla proběhne dříve, než od úmrtí uplynou tři dny, astrální formě tohoto člověka to velice často působí palčivou bolest, i když je zajímavé, že ji nevnímá jako žár ohně, nýbrž jako nesnesitelný pocit chladu.

Takže pokud si toho, kdo nás ve smrti předešel, vážíme a chceme dodržet přikázání chovat se k bližnímu tak, jak bychom chtěli, aby se zacházelo i s námi, zajistíme, aby zemřelý dostal tři plné dny, během nichž se definitivně a úplně od hmotného těla oddělí.

Poté, co duch neboli astrální podoba člověka opustí hmotné tělo, odchází tam, kde na něj čekají další duchové, a mezi sebou navzájem jsou stejně hmotní, jako jsou vůči sobě normální lidé z masa a kostí.

V případě lidí z jiných dimenzí se však může stát, že budou lidské bytosti vnímat jen jako duchy, protože si musíme uvědomit, že dvojrozměrný Předmět vrhá jednorozměrný stín, trojrozměrný předmět vrhá stín dvojrozměrný a čtyřrozměrný předmět vrhá stín trojrozměrný. Jak tedy máte vědět, zda osobě pohybující se ve čtvrté dimenzi se nejevíte jako pouhý poloprůsvitný stín?

Takže duch opustí tělo a jde dál svou cestou. Je-li to duch člověka duchovně pokročilého, který si je existence posmrtného života vědom. může mu být poskytnuta asistence a může se odebrat do Síně paměti, kde zhlédne celý běh svého právě uplynulého života a kde uzří všechny omyly, kterých se dopustil, pochopí je a vyhodnotí. Některá náboženství to *nazývají* soudným dnem, ale podle naší víry se člověk soudí sám, a věřte, že není přísnějšího soudce nad sebe samého.

Naneštěstí se často stává, že zemřelý člověk v posmrtný život nevěří. V takovém případě je nějakou dobu jenom unášen tmou, jako kdyby se ocitl v jakémsi obrovském vše zahlcujícím oblaku mlhy. Vznáší se v něm a cítí se stále hůř, až mu nakonec přece jen dojde, že v nějaké formě existence přežívá. Možná že mu v tu chvíli přijde na pomoc vzpomínka z dřívějška na nějaké duchovní učení, ať už je to třeba vzpomínka na nedělní církevní

školu, je-li křesťan, či něco jiného, je-li to například mohamedán, což není vůbec důležité. Jde o to, aby měl o těchto věcech alespoň základní představu, nějaké ponětí, aby mu bylo možno pomoci.

Představme si tedy, že byl vychován jako křesťan. Pak v sobě zřejmě ponese myšlenkové formy nebes, andělů a tak podobně, zatímco byl-li vychován v jiné oblasti, bude mít o nebi představu odlišnou, a sice tu, že veškeré tělesné tužby, jež nemohl dosyta uspokojovat během života, lépe řečeno během života ve hmotném těle, mu budou nyní splněny dle přání,

Takže tento náš člověk, který má o náboženství jenom vzdálené povědomí, prodlévá ještě nějaký čas v tomto imaginárním světě, oživeném myšlenkovými formami, které si stvořil on sám, tedy postavami andělů nebo švarných děvčat. V jejich zajetí setrvá blíže neurčenou dobu, až si konečně začne postupně klamnost svých představ přece jen uvědomovat. Začne si všímat všelijakých nesrovnalostí. Například zjistí, že andělům křídla poněkud pelichají, nebo se nakonec přece jenom dovtípí, že holky nejsou zas tak úplné fešandy, jaké si představoval! Křesťan může dojít k závěru, že tohle se zas až tak moc nebi nepodobá *a že ty* svatozáře světců vypadají spíše, jako by byly měděné, a že není možné, aby se lidé bez přestání povalovali na obláčcích a do nekonečna brnkali na harfy, navlečení při tom do svých nejlepších nočních košil. A tak se jim konečně do duše vplíží pochyby, že to, co vidí, nemůže přece být skutečnost.

Nebo si vezměme za příklad člověka, který si v životě příliš dobře nepočínal. Očekává proto, že se dostane do pekla, a tak ho začne opravdu porůznu všechno bolet, neboť předpokládá, že ho satan už už začíná vidlemi píchat do různých choulostivých částí těla. Očekává oheň a blesky, pekelnou síru a veškeré tyto rekvizity, které by se hodily spíše do nějaké výzkumné farmaceutické laboratoře. I v tomto případě člověka nakonec přepadnou pochyby, k čemu je taková bolest dobrá a jak může takové píchání probíhat, aniž by krvácel. Jak je to možné, aby mu čert lámal kosti každých pět minut!

Postupně v něm tedy pochyby sílí a jeho duchovní vědomí se čím dál víc otvírá bytostem, které bychom mohli nazvat „sociálními pracovníky“ duchovního světa. Když už nakonec začne být takové pomoci přístupný, vezmou ho za ruku, odstraní všechny ty divadelní kulisy vytvořené jeho představivostí, vyjeví mu skutečnou pravdu a předvedou mu, že odvrácená strana života (smrt) je mnohem a mnohem lepší místo k žití než život pozemský.

Představme si teď muže v rozhlasovém studiu, stojícího před mikrofonem. Vydá určitý zvuk, dejme tomu, že si nahlas povzdechne „ach“. Tento zvuk „postoupí“ do mikrofonu v podobě vibrace, je v něm

převeden do elektrického proudu a po velmi složité cestě se vydá dál. Projde další soustavou přístrojů a nakonec se z něj stane „ach“, které má kmitočet mnohem vyšší. Tímtéž způsobem je to s člověkem na tomto světě, kde představuje tu nižší hlasovou vibraci, zatímco duch, duše, nadvědomí či Atman, nebo jakkoliv to chceme nazvat, můžeme přirovnat k onomu výslednému zvýšenému kmitočtu „ach“, které nakonec z rozhlasu slyšíme.

Smrtí procházíme stále dokola, dokud se nakonec od bolestí a strázní stálého rození a umírání na tomto světě neosvobodíme. Avšak mějme na paměti, že i když přestoupíme do vyšší úrovně existence, i nadále budeme muset podstupovat určitou formu „narození“ a „úmrtí“, avšak čím postoupíme výše, tím budou tyto procesy bezbolestnější a příjemnější.

Vraťme se ale k našemu nešťastníkovi, jehož jsme prozatím nechali v astrálu představujícím jakýsi mezistupeň. Náš člověk tedy zatím prodlévá v duchovním světě, kde jeho úkolem bude i ohlédnutí se za tím, jak se svým životem naložil. Nenechal náhodou nedokončené věci, které vykonat měl, či snad naopak napáchal něco, co dělat neměl? Jedná-li se o běžného člověka, odpověď určitě bude znít v obou případech „ano“. V sále paměti posléze uvidí i to, jak si počínal v životech minulých, a zdali neselhal a naučil se, co se v nich naučit měl. Poté, co zhlédne své neúspěchy i úspěchy, probere svoji situaci se zvláštními poradci podobného osobnostního založení a základního způsobu myšlení. Tito lidé chápou problémy, s nimiž je konfrontován, a rozumějí tomu, co cítí, protože jsou si vědomi toho, jak oni sami se za podobných okolností zachovali. Jsou na vývojovém stupni o něco vyšším než on a uvědomují si, co se tento člověk potřebuje dál naučit. Lze je přirovnat k poradcům pro volbu povolání, kteří člověku opravdu poradí, jak získat určitou kvalifikaci, aby se později mohl ucházet o nějaké specifické místo.

Po tomto zhodnocení jsou stanoveny podmínky a okolnosti návratu tohoto člověka zpátky do pozemského života v těle novorozeněte. Narodí-li se jako chlapec či děvče, záleží jen na tom, co je příhodnější pro druh životní lekce, kterou v tom kterém životě má dotyčný projít. I když jste v tomto životě třeba velice mužní či naopak jste ztělesněné ženství, vůbec to neznamená, že budete mít totéž pohlaví i v příštím životě nebo v tom přespříštím. Může se naopak stát, že si budete chtít zkusit změnu postojů a zjistit, s čím se musí druhé pohlaví vypořádávat.

Poté, co se člověk na této planetě narodí mnohokrát po sobě, dospěje na úroveň, kdy už není dál zapotřebí, aby se tu rodil dál. Člověk, který tu prožívá svůj úplně poslední život, ho téměř bez výjimky mívá velice těžký. Je to čas bídy, utrpení, chudoby a nepochopení. Avšak právě bída, nepochopení a všechny další druhy utrpení jsou tím kváskem, který

nakonec člověka pozvedá, aby se z něj stal vznešený duch, místo aby zůstal lhostejným člověkem.

Člověk prožívající svůj poslední pozemský život je často okolím považován za jednoho z největších chudáků, jaké si vůbec lze představit, a ne za šťastlivce, jímž ve skutečnosti je, vzhledem k tomu, že už si tady odžívá svůj poslední život. Všechny ty strázně, kterým je vystaven, jsou jakýmsi úklidem. Chystá se totiž ke stěhování, a tudíž splácí dluhy. V příštím životě se v těle z masa a kostí už sotva může co naučit, takže si toho všeho vrchovatou měrou užije v životě současném. Když tedy zemře a ohlédne se nazpátek, většinou z toho má náramnou radost.

Když se pak takoví lidé ocitnou zpátky v duchovním světě, nejdřív si pořádně oddychnou, protože hluboký odpočinek si určitě zaslouží. A takovýto spánek se může protáhnout i na několik let, měřeno pozemským časem. Pak projdou jakousi rehabilitací, dá se říci jakoby duchovní obnovou a vyladěním, načež začnou zas od začátku a postupují po strmé vývojové cestě dál. A tudíž ten, kdo se na jednom vývojovém stupni naučil vše, co bylo třeba, postupuje do vyššího, kde se vyskytují všelijaké jiné schopnosti a jiné talenty, které bude mít za úkol si osvojit. Je to, jako když se chlapec učí jezdit na kole. Když už to umí a nepadá, může se pokusit o jízdu na motorce, což už je těžší, protože ovládání je složitější. Z motorky vede cesta dál k autu a odsud k helikoptéře a letadlu. Od jednoho k druhému se člověk učí věci stále složitější a náročnější.

Když usneme, téměř všichni, přesněji řečeno přibližně 90 procent z nás, se vydáváme na astrální cesty do duchovního světa. Jak řekl Kristus: „V domě otce mého je mnoho příbytků, jdu vám přichystat cestu.“ V duchovním světě je tudíž mnoho existenčních úrovní, „příbytků“. Nejblíže k pozemské rovině se nachází rovina astrální, nad níž pak stojí svět duchovní. Lidé, kteří na této planetě zemřeli, do něj odcházejí, ale chtějí-li, mohou sestoupit na astrální úroveň a setkat se s těmi, kdo žijí tady. Podobá se to návštěvě trestanců ve vězení, ale to pomyšlení je útěšné, protože z něj vyplývá, že až se v duchovním světě ocitnete i vy, budete se občas moci vidět s těmi, které jste na tomto světě znali.

Přestup do vyšší existenční úrovně je utěšující i tím, že v duchovním světě (čímž se nemyslí úroveň astrální) se můžete setkat pouze s těmi, kdo jsou s vámi slučitelní. Nepotkáte tam tudíž nikoho, koho nenávidíte, ani nikoho, kdo by neměl rád vás. Budete obklopeni výhradně takovými lidmi, kteří k vám budou cítit přitažlivost, jedině takovými, s nimiž i vy sami budete cítit souznění, laskavost, ohleduplnost či lásku.

Na astrální úrovni se naproti tomu často naopak potkáváme s lidmi, keři se nám zvlášť nezamlouvají. Někdo vám může být v běžném životě

vysloveně odporný a poté, co během noci oba svá těla opustíte a přemístíte se do světa astrálního, se tam můžete sejít a astrálním jazykem nebo třeba i jazykem pozemským se dohodnout na tom, že se pokusíte rozpory mezi vámi nějak urovnat. Můžete si uvědomit, že třenice mezi vámi trvaly už zbytečně dlouho. Situaci proto se svým soupeřem v astrální říši proberete a dospějete k závěru pokusit se o to.

Lidé pobývající v astrálu tam rovněž často probírají, jak si dále ve hmotném světě počínat. Tak tam můžete potkat třeba tetičku Fanynku, která žije kdovíkde, a ta vám ohlásí, že vám před tolika a tolika dny napsala dopis a že už by vám zítra měl dojít. Když se pak ráno probudíte, vzpomenete na tetičku Fanynku, přičemž na půl oka hlídáte listonoše, zda už k vám nekluše s dopisem. Když se vám ten dopis ve schránce skutečně objeví, ani vás to moc nepřekvapí, protože jste ho tak nějak čekali.

Když se člověk ocitne v astrálu, často tam přichází do styku s obyvateli duchovního světa, kteří mají přístup k určitému vědění. Takový člověk nám třeba ohlásí: „Teď, když už jsi na světě vykonal všechno, co se dalo, příští nebo přespříští týden se popereš s autobusem a on bude silnější. Nebude tudíž od věci, pokud si své pozemské záležitosti dáš do pořádku. Tvůj pozemský úkol je pro tento život už téměř dovršen.“ Dokud je takový člověk v astrálu, je při pomyšlení, že život na tomto světě mu už končí, radostí celý bez sebe. Když se však vrátí zpátky do těla, propadne poněkud chmurám a ustaraně manželce ohlásí, že se mu zdála taková a taková noční můra, během níž spatřil, že bude brzy vdovou. Manželka potlačí radost a až při cestě na nákup nebo na úřad si zaběhne zkontrolovat, zda ta manželova tučná životni pojistka je v pořádku a všechny platby byly náležitě provedeny.

Další způsob, jak může duchovně vyspělá osoba postupovat, chce-li se dopídit budoucnosti, je povznést se nad astrální svět ještě výše, a sice do oblasti, kterou lze nazvat prvotní duchovní svět. Tam je možné nahlédnout do akašické kroniky a do kroniky pravděpodobností, protože není vůbec obtížné zjistit pravděpodobnost toho, co se stane určitému člověku nebo i národu. Nelze vše pokaždé přesně určit na minutu či hodinu, ale lze téměř s určitostí stanovit, co se přihodí určité zemi či celé planetě.

Nyní se pojďme podívat, jak se lze na smrt připravit, podobně jako se člověk chystá třeba na svatbu. Všechno jde snáze, když člověk ví, co očekávat.

V Tibetu na toto téma existuje celá řada knih. Jedním z nejdůležitějších klasických děl Východu je *Tibetská kniha mrtvých.* Popisuje velice podrobně, minutu po minutě, co se děje duší vystupující z těla a vydávající se na cestu k dalšímu životu. V Tibetu si za takovýchto okolností k

umírajícímu přisedá jasnovidný a zvlášť k tomu vyškolený láma a naváže s ním telepatické spojení, takže i poté, co astrální tělo ze hmotného už vystoupilo, rozhovor může pokračovat. Bez ohledu na to, co si o tom myslí skeptičtí obyvatelé Západu, tvrdím, že u nás na Východě VÍME, že zprávy od takzvaných zemřelých dostávat lze, a existují o tom přesné záznamy, v nichž je dopodrobna rozvedeno, co se děje a co při tom člověk cítí.

Knihu mrtvých měli i Egypťané, avšak tehdy se kněží snažili ponechat si pro sebe co nejvíce moci, a tak si vymysleli spoustu všelijakých symbolických jinotajů o bozích Horovi a Osiridovi a o vyvažování duše proti pírku. To je velice pěkný příběh, ale neodpovídá skutečnosti. Egypťané, kterým takové věci vykládali, pak umírali s hlavou plnou těchto předsudků a opravdu pak tyto bohy i Soudnou komnatu viděli. Jejich mysl skutečné vytvářela tyto kuriozity, kdy duše na sebe brala podobu ptáka, a zjevoval se jim bůh koček Bubastes a jiní. Pamatujte si ale, že se jedná jenom o pěkné obrázky, které je třeba odložit stranou, chceme-li vstoupit do Skutečnosti. V opačném případě jednáme, jako bychom se pokoušeli žít ve světě Walta Disneye.

Mnoho lidí má předpojaté názory, které možná vyrostly z nějaké konkrétní víry anebo z absence jakékoli víry vůbec, a nevědí, co mají v hodině smrti očekávat, takže jsou lapeni do sítí svých vlastních bizarních fantazií, nebo dokonce zabřednou do tmy, která vyjadřuje nedostatek jejich pochopení.

Proto vás zvu, abyste moje slova posuzovali s otevřenou myslí. Nejde tu o to, jestli mi uvěříte či ne. Hlavně si uchovejte přístupnost a naslouchejte tomu, co vám teď povím. Přijde den, kdy vám to pomůže.

Bude dobré, když se na hodinku či dvě pohroužíte do rozjímání o smrti (meditaci je věnována jedna z následujících kapitol) a budete pracovat na tom, že přijmete přesvědčení, že až nastane váš čas tuto planetu opustit, vystoupíte z nevábné, chladnoucí a nepohodlné tělesné schránky bezbolestně, načež se nad tělem bezvládně ležícím ztvarujete do podoby oblaku. Až *v* této oblačné podobě budete, vyšlete v duchu zvolání o pomoc ke svým milovaným, kteří odešli před vámi. I když nebudete nijak zvlášť znalí telepatie, vadit to nebude, neboť až tento život vyměníte za ten větší, získáte telepatické schopnosti samovolně. Zkuste si zapamatovat, že až budete umírat, máte si vybavit toho, koho z lidí *na druhé straně* milujete nejvíc, a skutečně si tuto osobu vizuálně představte a snažte se k ní vyslat myšlenku, aby k vám ten člověk přišel a pomohl vám. Dá se to přirovnat k situaci, když jste na cestách a pošlete někomu telegram typu: „Přijď k tomu a tomu vlaku.“ Dále už jenom v klidu odpočívejte. Ucítíte lehkost a pocit, že jste unikli z těsné svěrací kazajky.

Udržujte si tedy otevřenou mysl, ničemu se planě nevysmívejte, ale na druhé straně ani ničemu slepě nevěřte, nýbrž o všem rozumně uvažujte a nanečisto si zkoušejte, jak si budete počínat, až budete umírat. Zkoušejte si, jak se z umírajícího těla soukáte ven do života. Uvědomte si, jak velice se umírání ve skutečnosti podobá porodu, a připomínejte si, že máte na pomoc zavolat toho, koho jste milovali nejvíc. Až ten čas nastane, na druhou stranu přejdete bezbolestně a cokoliv se hmotnému tělu stane, nevyvede vás ani trochu z míry.

Budete se vznášet nad svým tělem připoutáni k němu stříbrnou šňůrou, která se bude stále víc tenčit, až se nakonec rozplyne jako závan kouře, zatímco vy odvanete vzhůru do náručí svých drahých, kteří tam na vás budou čekat. Dokud stříbrná šňůra nebude rozvázána, nebudou schopni toho pro vás moc udělat, stejně jako ani vy si ještě nemůžete s přáteli potřást rukama, dokud vlak teprve vjíždí do stanice.

Jedna věc týkající se smrti mate spoustu lidí, a sice proč je strach ze smrti u všech tak hluboce zakořeněný, když smrt s sebou přináší jen mír a další vývoj? Odpověď je prostá. Pokud by lidé žijící pozemský život věděli, jak báječné je s tímto světem se rozžehnat, nebyli by tu a páchali by sebevraždy, což nemá být. Proto sem lidé přicházejí se strachem ze smrti v sobě už zakódovaným, což je jakási přírodní pojistka.

Když se nicméně smrt začne už opravdu blížit, veškerý strach z ní postupně opadává. Je proto úplně přirozené, že máte ze smrti strach, dokud ještě normálně žijete a jste v pořádku, protože tady jsme drženi jako děti ve škole, a záškoláci u učitelů nebývají dvakrát oblíbení.

Dále si pamatujte, že neexistuje žádné peklo, věčné zatracení ba ani pomstychtivý Bůh, bažící jenom po zkáze. Nevěříme, že člověk by měl být „bohabojný“, jsme naopak přesvědčeni, že Bůh je hodný a že bychom ho měli mít rádi, a ne se ho bát. Dobrá je i smrt a měli bychom ji mít rádi a s otevřenou náručí ji vítat, když přijde. Dokud však její čas nenastane, měli bychom žít podle zásady: „Chovej se k druhým tak, jak bys chtěl, aby se oni chovali k tobě.“

Skutečné bádání o smrti obnáší i určité oběti. Nemůžete například řádit na večírcích, chodit po biografech či se prolévat alkoholem. Je naopak žádoucí žít stylem poustevníků. Já se tak opravdu chovám a vyhovuje mi to, protože mám veškeré schopnosti, o nichž jsem psal. Radu z nich si můžete osvojit i vy, pokud se budete dost snažit a mít dost víry. Já astrální cestování ovládám, kroniku Akaši vidím rovněž a později se ještě budu zabývat věštěním.

Hodně toho lze dosáhnout rozjímáním a soustředěním, a právě proto je účelné, aby člověk žil jako poustevník. Poustevníci, mniši, lámové, ať už je

nazveme jakkoliv, žijí osaměle. Dobrovolně odešli do ústraní, mimo vir běžného společenského života, aby se mohli soustředit, rozjímat a astrálně cestovat. Vždyť v astrálu lze i nahlédnout do Akaši, pokud má člověk to štěstí a dostane se mu, dá-li se to tak nazvat, zvláštního povolení. Ale spousta těch, kteří o sobě prohlašují, že umějí proniknout do astrálního světa a nahlédnout tam do kroniky Akaši, jsou podvodníci. Nevidí zhola nic, ale přesto vás pořádně „zkasírují“. V takových případech si raději važte svých peněz. Ještě štěstí, že do Akaši smí nahlédnout jen povolaný, protože v rukou vyděračů a zločinců by se stala strašlivou zbraní a její živelné používání by způsobilo nedozírné škody. Proto k ní mají přístup jen ti, kdo chovají čisté úmysly.

Jakou má vlastně kronika Akaši podstatu? Je to vlastně takový film. Na stříbrném plátně například existuje nějaký filmový příběh, a víte-li, jak na to, dokážete se podívat na kteroukoliv jednotlivost tohoto filmu. Tímtéž způsobem je zaznamenáno všechno, co se kdy stalo. Jak to funguje? Představte si, že jako lidé žijící v hmotném těle byste se mohli vydat k planetě vzdálené desítky světelných roků a že byste zároveň měli přístroj umožňující vám pozorovat, co se tady na Zemi děje. Neviděli byste však, co se tu děje nyní, nýbrž co se tu dělo dříve, protože světlo má rychlost, a tedy všechno; co byste takto viděli, by bylo to, co se už stalo. Světelná rychlost je ovšem velice vysoká.

Jak to vypadá v případě zvuku? Vidíte toho člověka asi kilometr odsud? Drží v ruce sekyru a s vervou štípe dříví. V tomto okamžiku vidíte, jak se ostří sekyry zatíná do dřeva, ale teprve až za okamžik k vám dolehne zvuk tohoto tnutí. Když se díváte, jak po nebi letí nadzvukové letadlo, pohlédnete tam, odkud slyšíte zvuk přicházet, ale v tom okamžiku je už letadlo o takových 10 kilometrů vpředu před zvukem, který slyšíte. Rychlost zvuku je oproti rychlosti světla mnohem pomalejší a světlo souvisí s viděním.

Pokud byste se dokázali dostat do vesmíru, zastavit se tam na určitém místě v daném okamžiku a zhlédnout obraz přicházející sem z naší planety, který je vzdálen už pěkných pár světelných let, uvidíte například Napoleona táhnoucího na Moskvu a nebo generála Eisenhowera, jak hraje golf. Ještě dál by bylo vidět Spojené státy celé porostlé lesy a v nich vigvamy s Indiány a kolem možná pár oplachtovaných vozů.

Kdybychom takto zalistovali stránkami dějin, zjistili bychom, že pravda je poněkud jiná, než v učebnicích dějepisu stojí, že se dějiny tvoří podle politiků své doby, podle způsobů a přesvědčení lidí té které země. Cesta kronikou Akaši by vám však odhalila pravdu. Například byl Francis Drake slavný anglický hrdina, nebo spíš pirát, bukanýr a muž, který usiloval o

zničení španělského obchodu? A co španělská inkvizice? Jakou pravdu v sobě skrývá? Byli inkvizitoři světci, nebo se jejich působení podobalo spíš mučení v německých koncentrácích? Akaši vám to ukáže.

Akašická kronika se však neomezuje jen na to, co se přihodilo v minulosti, nýbrž skýtá možnost nahlédnout, co se s vysokou pravděpodobností přihodí v budoucnu. V daném čase, v němž žijeme, se podobáme osamělému cyklistovi jedoucímu po klikaté silnici plné překážek, přes které nevidí. Posaďte však téhož muže do vrtulníku a uvidí dál, uvidí prostor za překážkami, uvidí silnici před sebou. Tímtéž způsobem může akašický záznam ukázat, co nás čeká.

Neznamená to však, že všechno v lidském osudu je předurčeno. Hlavní události ano. Můžete například prohlásit, že nějaký autobus pojede odsud do nějakého vzdáleného místa, z jízdního řádu se dozvíme, že odjezd má stanovený na tu a tu dobu, že jednotlivými stanicemi na trati projede tehdy a tehdy a do cílové stanice přijede v tolik a tolik hodin. Nemáte obavy, že by daný autobus nebo vlak do cíle nedojel, takže jinými slovy předpovídáte, co nastane, a vlastně tedy předpovídáte budoucnost daného autobusu.

Takto jsem například viděl, že v Itálii a po Evropě se rozšíří komunismus, křesťanství zanikne a Vatikán bude jednoho dne zavřen a kardinálové a biskupové pobiti. Nebude to však komunismus takový, jaký známe v dnešní době, nýbrž poněkud pozměněný. Ten původní ruský byl totiž mnohem hrubšího zrna. Anglie a Spojené státy americké se nakonec spojí, aby si zajistily vzájemnou ochranu, přičemž Anglie bude podřízena velení Spojených států. Je to docela zábavné pomyšlení, že kdysi lidé odcházeli z Anglie objevovat Ameriku, zatímco nyní se Američané vracejí, *znovu objevovat* Anglii.

Jednoho dne se rovněž vytvoří trhliny v povrchu zemském. Jak známo pod oceány existují rozlehlé oblasti napětí v zemské kůře, která prochází změnami. Dna oceánů se místy zvedají. Zmizelé světadíly, z nichž jsou dnes mořská dna, vystoupí znovu na povrch a místo nich se zase zatopí oblasti jiné, což svět na nějaký čas uvede do zmatku a vřavy. New York bude srovnán se zemí a nakonec ho pohltí vody Atlantského oceánu, stejně tak jako Los Angeles, San Francisco, Seattle a Vancouver, které zmizí pod zvedající se hladinou Tichého oceánu. Většina pobřežních oblastí bude zatopena a změní se vzhled celé země. Přes Aljašku přeletí rakety nesoucí ruské bomby a Spojené státy americké i Kanada budou zpustošeny. Jak už to mezi těmito zeměmi chodí, v rámci odvetných opatření bude silně zdevastováno i Rusko, ale v Severní Americe ve Skalnatých horách přežije dostatečný počet lidí, aby dokázal později zajistit nové osídlení celého

tohoto světadílu.

V důsledku posunu zemské osy obrátí směr toku velká kanadská jezera, která jsou nyní zásobárnou čerstvé vody, takže voda poteče směrem od Quebecu do Montrealu, odtud dál do Buffala a Detroitu, až se pak posléze rozlije po Chicagu, zatopí město i okolní oblasti, a vytvoří si tak slanou vodní cestu až do Mississippi.

V Evropě se zvedne dno Středozemního moře a vystoupí do výšky, přičemž budou znovu vyneseny na světlo významné hroby potopené části starého Egypta.

Celý světadíl Jižní Ameriky bude zmítán zemětřeseními. Falklandské ostrovy již nebudou ostrovy a spojí se ve spodní třetině svého území s Argentinou. Tamtéž se objeví veliká průrva umožňující přístup z Tichého oceánu do Atlantského, která nebude o nic užší než současná středomořská soutěska Gibraltaru. Pod tíhou změn v rozložení váhy se Země nakloní ještě víc, což změní roční období, na pólech roztaje sníh, což v těchto oblastech zpřístupní rozlehlé plochy nové země s drahými kovy a mnoha novými zdroji nerostného bohatství.

Pod hladinou zmizí i Japonsko, Korea a část Číny, zatímco jinde se zas z moře jiná souš vynoří. Rusové vynesou na oběžnou dráhu výkonné satelity a záhy do vesmíru vstoupí i Číňané, kteří využijí zkušeností amerických vědců na útěku před záplavami a zkázou. Mezi formami komunismu ruského a čínského nastane soupeření, které vyústí ve vesmírný válečný střet, zatímco lidé na Zemi se budou krčit v hlubokých úkrytech a spousta se jich zachrání. Do vln se propadnou další oblasti a jiné zas vystoupí nad hladinu. Nakonec Rusové a Číňané vzájemnou zášť odloží stranou. Podnětem k tomu bude něco mnohem významnějšího. Ze vzdálené oblasti vesmíru, nacházející se mimo naši sluneční soustavu, sem přiletí lidé, kteří se tu budou chtít usadit. Lidem tady už žijícím se to bude velice příčit a na nezvané hosty budou pohlížet se záští. Nějakou dobu to bude působit značné pozdvižení, ale nakonec zdravý rozum a smířlivost převládnou.

Mimozemšťané totiž projeví mírumilovné úmysly, které jsou na této planetě tak žalostně vzácné. Mezitím se lidé z vesmíru s námi začnou sbližovat a začnou se mezi sebou více mísit i různé rasy pozemšťanů, takže postupně splynou v jednu, jakousi světlehnědou. Promíchávání ras přinese výsledný odstín pokožky jakoby příjemně opálené.

V této fázi na naší planetě nastane Zlatý věk, čas míru, klidu a hlubokého okultního vědění. Bude to období, kdy pozemšťané i mimozemšťané budou harmonicky žít pospolu.

Pokud se k této mé předpovědi stavíte skepticky, nevadí. Máte na svůj

názor právo, tak jako já mám právo na svoje vědění. Je smutnou pravdou, že lidé odsuzují to, čemu nerozumějí. Je smutnou pravdou i to, že lidé, pokud něco nesvedou, tíhnou k tomu tvrdit, že je to úplně nemožné. Je to však holý nesmysl. V tomto konkrétním případě ten, kdo dokáže nahlédnout do kroniky Akaši a vidět v ní všechno, co se kdy stalo, může současně nahlédnout i do záznamu budoucích pravděpodobností.

Pokud vás kronika pravděpodobností zajímá, dovolte, abych vám ji přiblížil jednoduchým příkladem. Pravděpodobnost je vlastně soubor toho, co očekáváme, že se stane zítra, pozítří a za další roky, tedy například že lodě budou dál brázdit moře, letadla létat po obloze a auta budou dál otravovat zem jedovatými zplodinami. Skutečně očekáváte, že to tak bude, protože to je nanejvýš pravděpodobné. V rámci toho všeho však dochází i k drobným náhodným jevům udávajícím směr událostí.

V budoucnu se Anglie bude čím dál tím více chovat jako jeden ze států USA, podobně jako je tomu u Havaje či Aljašky. Dojde to tak daleko, že bude Anglie Spojenými státy americkými dokonce řízena a nakonec přijme i federální zákonodárství USA.

Zeměmi, které povedou svět v dalších staletích, se stanou Kanada a Brazílie. V současnosti je Brazílie v úpadku, pozvedne se však a mohla by se stát i druhou nejvýznamnější zemí světa. V budoucnosti se rovněž spojí Francie a Rusko proti Německu, kterým se budou cítit ohrožovány, a proto proti tomuto nebezpečí spojí síly. Němci budou nakonec rozdrobeni mezi jiné národy, podobně jako je tomu dnes u Židů.

Dále se spojí Spojené státy americké s Ruskem proti novodobé Číně, ohrožující veškerou civilizaci. Proto se společně Medvěd a Orel vydají proti Draku, a dokud ten nebude poražen, žádný trvalý mír nenastane. S nástupem věku Vodnáře po r. 2000 se lidstvo postupně znovu s nadějí začne otevírat duchovním hodnotám nového věku.

V budoucích letech však planetu postihne i řada zemětřesení a zemský povrch se bude zvedat i propadat a velká část souše zmizí pod vodou, V hlubinách Tichého oceánu se rozkládá rozsáhlý geologický zlom, který se táhne do délky tisíců kilometrů. Je to vlastně taková vráska na tváři Země, a pokud si národy nepřestanou pohrávat s atomovými bombami, tato prasklina se rozestoupí a posune, což vyvolá celou řadu zemětřesení a záplav.

Po celá staletí bylo možné počasí více či méně předpovídat. Stačilo zpětně projít meteorologické záznamy a vysledovat z nich, že například teploty v Kanadě se běžně v určitém období pohybují v takových a takových rozmezích, zatímco například v Buenos Aires jsou hodnoty jiné, a tudíž jaké. Ze zpětného průzkumu záznamů starých mnoho let se dalo

vyčíst i to, zda bude horké léto, k jakým přibližným hodnotám teplota vystoupí a tak podobně. To všechno se ale nyní rychle mění a postupně přestává platit. Je to zapříčiněno celým souborem faktorů v drtivé většině ovlivněných lidmi.

Všimli jste si, že se nedávno začaly stále častěji objevovat předpovědi bláznivých výkyvů v počasí? Po nevídaných mrazech najednou, třeba jen o týden později, udeří horká vlna. Zrovna v těchto dnech jsem si všiml *zprávy* o počasí v oblasti Niagarských vodopádů, kde vládlo výjimečné horko, načež se prudce ochladilo. Sucho, které bylo letos zaznamenáno v severovýchodní oblasti USA, je vůbec největší, o jakém byl kdy v této zemi pořízen meteorologický záznam. Na zavlažování nakonec nezbyla už ani kapka vody a rostliny v rozpraskané půdě hynuly suchem. V USA, ve státě Montana, nedaleko od kanadských hranic, se rozkládá národní park s několika ledovci, z nichž některé však už roztály a další se podstatné zmenšily. V USA i v Kanadě už zkrachovala i řada zimních sportovních středisek závislých na dostatku sněhu a ledu. Středozápad zase pro změnu sužují strašlivá tornáda a jejich četnost i úderná síla stále rostou.

Absurdní počasí se porůznu objevuje i jinde ve světě. Anglii nedávno postihla nejhorší sněhová vánice, jakou kdo pamatuje. Zastavila se doprava, lidem došly zásoby potravin a mrzli. V důsledku hladovění i strádání zimou pošlo i mnoho dobytka.

Lepší to není ani ve Středomoří, kde například na Sicílii, spojované s přívlastkem slunná, napadne třeba i více než metr sněhu, a led a mráz nešetří ani Řím, kde se po 500 letech objevil na řece Tibeře led. Podnebí celého světa se zkrátka mění. Taktéž v Japonsku prožili nedávno nejkrutější zimu své historie a k tomu i bouřky, opakovanou neúrodu a všelijaké další nepříznivé jevy.

Oproti tomu v Rusku to vypadá, že se podnebí mírně otepluje. Od všech těchto změn podnebních podmínek se zákonitě odvíjejí další a další změny, jež zdejší život postupné zasahují a zasahovat budou čím dál tím víc. Pokud roztaje všechen led pólů, hladina světových oceánů se zvedne nejméně o 200 metrů. Výsledná záplava vžene vodu do ulic měst jako je New York či Montevideo. Ani na zaplavení celé Uruguaye není třeba tak mnoho vody. Dříve než ale obyvatelé Uruguaye začnou shánět plavky a plovací vesty, měli by vědět, že podle proroctví se právě tato část území zdvihne, takže místo aby zmizela pod vodou, ocitne se naopak ve výšce nad ní. Do vln se ale ponoří New York a na jihu Argentiny vznikne proláklina, která její dolní cíp oddělí od pevniny, čímž vlastně vznikne nový ostrov a vytvoří se kratší průplav do Tichého oceánu. To samo o sobě způsobí potíže už proto, že Tichý oceán je slanější než Atlantský. Dojde totiž k jakémusi paradoxu,

že vody Tichého oceánu budou teplejší ale těžší, a proto budou klesat ke dnu chladnějších vod oceánu Atlantského, který je méně slaný, a tudíž lehčí. Za zmínku stojí i ruské ovlivňování toku Golfského proudu k vlastnímu prospěchu tak, aby teplá voda směřující do Evropy tekla podél Sibiře, která by tím pádem rozmrzla, a stala se tak výspou Ruska. V důsledku toho by mohla nová doba ledová stihnout Anglii a další rozsáhlé oblasti Evropy.

Celá planeta je za běžných okolností obklopena vrstvami vzduchu, přičemž některé se pohybují sem tam v podobě vzdušných proudů, stejně jako se vodou pohybují proudy vodní. Množství kosmických paprsků vstupujících do atmosféry a dopadajících na Zemi je rovnoměrné. Nyní, když je ale vyšší atmosféra stále rozvířována prolétávajícími kosmickými loděmi, o zkouškách atomových bomb ani nemluvě, dochází k narušování a promíchávání těchto proudů a v důsledku toho k prudkým teplotním výkyvům. Nastává například to, že horký vzduch nemůže volně stoupat vzhůru a přílišným vedrem celá oblast vyschne. Teplotní pásma se na celé planetě mění, většinou k horšímu. Pokud tedy lidstvo nezjedná nápravu, bude se ještě potýkat s velkými nesnázemi, než mu nastanou lepší časy. Jsme stále ještě ve věku Kálí, a tedy v čase bolesti, utrpení a zoufalství. Brzy však už nastane úsvit, kdy člověk bude zase smět doufat s vědomím, že postupuje k většímu štěstí, oduševnělosti a víře v bližní.

7. KAPITOLA

Meditace

Košatý strom se tyčil k nebi s větvemi poslepu sahajícími vzhůru po zdroji světla, zatímco po zemi se rozkládal jeho černý a dlouhý stín, který se postupně protahoval stále víc do délky, jak slunce plulo k západu při svojí nekonečné pouti. Pod dotykem životodárných paprsků strom pookříval a spokojeně se v nich slunil. Ve větvích se mu prohánělí ptáci schovaní za clonou listí. Cvrlikali a občas také rychle přelétli na stromy v okolí. Z hloubky úkrytu v listí se náhle ozvalo ostré zaskřehotání rozhořčeného ptáka, protestujícího proti opici, která mu vpadla do soukromí. Křik pokračoval, ba ještě sílil, jak se po větvích začala opic přibližovat hned celá skupina. Náhle jako by někdo otočil vypínačem, všichni človíčkové na stromě ztichli. Blížili se sem *lidští tvorové!*

Po úzké pěšince vedoucí mezi keři klopýtal ohnutý stařec a prodíral se kupředu. V kloubovité ruce svíral mohutnou hůl a odhodlaně se plahočil křovím. Za ním šli dva mladíci s malými uzlíky. Vtom stařec zastavil, ukázal na strom a pravil: „Zastavíme se TAM! Chvíli se odpočineme a já budu přes noc rozjímat.“ Vykročili tedy směrem k maličké mýtince, kde ohromné kořeny stromu, vyčnívající místy ze země, tvořily hluboké brázdy a vyvýšeniny. Společně mohutný kmen obešli ve snaze najít to nejpříhodnější místo a vybrali si rozlehlý plochý balvan, vyčnívající ze země na straně kmene zalité sluncem. Ve výšce nad nimi se do té chvíle rozvalovala opice a líně se protahovala. Když je však spatřila, zavřískla leknutím, vyskočila a zmizela v úkrytu listnatých větví.

Mladší z pomocníků opatrně natrhal pár ohebných prutů z opodál stojícího keře. Pevně je k sobě svázal pružným stéblem popínavé rostliny a v mžiku tak získal provozuschopné košťátko, jímž začal balvan zametat. Druhý pomocník s láskyplnou péčí uchopil ostrý kámen a přistoupil s ním k místu zarostlému briliantově se lesknoucím zeleným mechem. V podřepu zajel ostrým kamenem do hloubi mechového polštáře a vyřízl z něj přibližný tvar plochého balvanu. Jemně tu mechovou vrstvu oddělil od hlíny a sroloval jako koberec. Spolu s druhým mladíkem ji přenesli na balvan a rozprostřeli po něm. Starým kostem tak tímto mechovým polštářem vytvořili ochranu proti drsnému kameni. Stařec si přitáhl potrhané roucho, překvapivě hbitě vylezl na svěže zelenou mechovou podušku a usadil se na ní.

Třpytivé paprsky rychle zapadajícího slunce oblékly lesnatou krajinu do pestrobarevných odstínů: tu pozlatily korunu stromu, tam zase vetkly

krvavě červené tóny do spodních větví. Starší z obou průvodců přichystal prosté jídlo: trochu opraženého ječmene, špetku rýže, jedno malé, zralé mango a křišťálovou vodu z blízkého potoka. Skromné občerstvení bylo brzy snědeno a jídelní náčiní očištěno a vráceno do ranečků.

„Teď se dám do rozjímání," pronesl stařec a se zkříženýma nohama se usadil poté, co si urovnal roucho. „Nerušte mě. Až budu hotov, povím vám." Oba pomocníci se uklonili na znamení zdvořilé úcty a stáhli se daleko od skály, kde se pořádně zabalili do rouch a uložili se ke spánku. Slunce najednou zapadlo za obzor a vůkol se rozhostila jemná, voňavá, nachová zář indické noci, do níž vládce temnoty postupně budil drobné noční živočichy, aby se ujali svých životních rolí. Někde ještě ospalý pták zastřeně něco pípl ke svému druhu, dříve než upadl do spánku, v němž se mu možná zdálo o tučných červech a šťavnatém ovoci.

Zvolna se nachové zbarvení noci měnilo v lesklé stříbro, jak na oblohu postupně vystupovala luna – bohyně milenců a rozlévala světlo na spící svět. Laskavý noční větřík odvanul pachy dne, jemně počechral zavřené kalichy spících lesních květin a spěchal s čerstvými nočními vůněmi k těm, kteří ještě bděli. Čas se pozvolna vlekl a Měsíc se pomalu klonil ke vzdálenému obzoru. Na nebe postupně a v poklidu vplouvalí bílí oblační beránci.

Stařec stále vzpřímeně seděl bez hnutí, ponořen do sebe a do rozjímání. Drobní živočichové vylézali z děr a z podzemních chodeb, zvědavě se upřeným pohledem rozhlédli kolem a když neshledali žádné nebezpečí, pokračovali dál v cestě za svým cílem.

A stařec stále ještě vzpřímeně a bez pohnutí seděl pohroužen do meditace, když se oblohy dotkly první paprsky světla. Seděl i poté, co se rozšířily a přešly do šedé ponurosti časného úsvitu. Kdesi zavřískla opice vyrušená ze spánku. Teď už se světlo zjasňovalo rychle a po zemi zchladlé nocí se nesl první záchvěv tepla. Začínali se probouzet další a další ptáci a větve stromů ožívaly jejich štěbetáním a pokřikem. Malinká opička, ještě nezkušená, vykřikla hrůzou, protože ztratila rovnováhu a letěla dolů korunou stromu, než se její údy ochrnuté leknutím dokázaly zas napřáhnout a zachytit větve, aby zas mohla vklouznout do bezpečí. Když se oba starcovi pomocníci zas postavili na nohy a setřeli spánek z očí, on ještě bez hnutí seděl.

Mnohem později, když už se den rozhořel naplno sluncem polévajícím zem horkými vlnami, starý mnich domeditoval a střídmě posnídal. „Je čas, aby ses i TY naučil umění meditace, synu," obrátil se na staršího pomocníka, „protože jsem tě bedlivě pozoroval a vidím, že nastává čas, abys dosáhl vzdělání."

„Je rozjímání opravdu tolik těžké, pane? Cožpak to nesvede kdokoliv?“ otázal se ten mladší. „Ne, synu,“ odpověděl mu stařec. „Někteří lidé nerozjímají nikdy, protože toho nejsou hodni, a jiní, kteří k tomu dost ušlechtilí jsou, zase nemeditují, protože nevědí, jak na to. Meditace je umění, kterému je třeba se učit a které dokáže povznést ego do výsostných výšek.“ Na okamžik se pohroužil do myšlenek, načež pokynul mladšímu z obou: „Dneska se vydáš hledat jídlo ty sám. Tvého staršího druha budu dnes učit. Časem, prokážeš-li k tomu způsobilost, dostaneš příležitost i ty.“

A tak kolem sebe velice často od lidí slýcháme, že „meditují“, ale většina jich nemá ani nejmenší ponětí, co vlastně skutečné rozjímání znamená. Myslí si, že jde o nějakou mystickou záležitost, zatímco tak jako u většiny metafyzických záležitostí je meditace jednoduše řečeno jen metodou k dosažení určitých výsledků.

Jeden z největších problémů, s nimiž se musí běžný žák metafyzických disciplín konfrontovat, je ten, že většina původního učení a bádání v těchto oborech probíhala v Tibetu a v Indii, kde civilizace vzkvétala už staletí před tím, než se v západním světě vůbec nějaká vyvinula.

Je sice pravda, že existovala i velká civilizace staré Číny, ale navzdory chvalozpěvům o jejím náboženském významu se dnes její hlavní zájmy upínají spíš k umění válečnickému. Čínská civilizace nám dala i další pochybné výdobytky, jako jsou výbušniny či vysoko létající draci vypouštějící k zemi sprškyotrávených šípů, a před mnoha staletími Číňané jako první použili rakety ve válce. Jejich tehdejší „bomby“ byly utvořeny z velkého množství zápalného materiálu, umístěného do jakýchsi hlavic vrhaných do nepřátelských pozic, kde se po dopadu vzňaly a ničily vše neživé i živé Přínos Číny sice spočíval i v umění a řemeslné výrobě, ale co se náboženství týče, většinou je přebírala z Indie a přizpůsobovala vlastní mentalitě.

V tom smyslu nestojí za zmínku ani Japonsko, protože donedávna bylo izolovaným ostrovem nepřístupným vlivu jiných zemí, a jak ze skutečných dějin Japonska víme, náboženství i kulturu přejímali převážně z Číny Z čeho pramení krutost, jakou Japonci projevovali za druhé světové války se lze jen dohadovat.

Velkou nesnáz co se i nauky o rozjímání týče, představuje i nesnadný překlad sanskrtských a dalších jazyků Dálného východu do jazyků západních, jako je například angličtina. Západní jazyky se totiž mnohem víc věnují konkrétním záležitostem, zatímco jazyky východní koncepcím abstraktním. V mnoha případech je pro správnost překladu nutné přesné pochopení a přeložení ustálených spojení, jež třeba v cílovém jazyce nenacházejí obdoby, což překladatele vede k omylům a vytváří vážná

nedorozumění.

V tomto konkrétním evolučním cyklu to byla právě Indie, jež se stala kolébkou skutečného náboženství a kde se vyvinula významná civilizace k duchovním hodnotám přirozeně tíhnoucí.

V dřívějších dobách staré Číny, kdy duchovnost a úcta k předkům vážila víc než vůdce Mao či válčení, náboženství vzkvétala, ale někteří Číňané a Indové začali chápat víru příliš doslovným způsobem, zatímco by náboženství mělo být spíše těžištěm, vedením a návodem, jak si v životě počínat. Často se také stávalo, že Číňané a Indové raději trávili život posedáváním ve stínu stromů v zahálčivém rozjímání, při němž si v duchu říkali: „V tomhle životě si s ničím nebudu dělat starosti, však to v dalším zas dohoním.“ Ještě donedávna se v Číně rovněž docela běžně stávalo, že někdo nadělal dluhy a obě strany byly srozuměny, že dluh bude i s úroky vrácen až v příštím životě. Umíte si představit, jak by vám nějaký západní lichvář (dnes se nechávají nazývat finančními společnostmi) dnes půjčil peníze s tím, že bude dluh vyrovnán až v příštím vtělení? Určitě by to obnášelo přinejmenším zábavné účetnictví!

Jak jsem už zmínil, východní jazyky jsou bohatší v oblasti abstraktních a duchovních výrazů, kdežto jazyky západní v konkrétních oborech, jako je letectví, peníze (či jejich nedostatek) a v dalších světských záležitostech. V nedávných dobách se Japonci museli například vypořádat se skutečností, že v japonštině chybí technické výrazivo v oboru rozhlasového vysílání, strojírenství atd. Řešili to používáním termínů anglických, podobně jako se lékaři různých zemí, i když si ve svých mateřštinách vzájemně nerozumí ani slovo, vždycky spolu domluví latinsky.

Skutečný význam slova nirvána obyvatelé Západu většinou nechápou. Často se domnívají, že nirvánou se rozumí nicota, v níž neexistuje nic, ani žádná paměť či dění, vůbec nic, příklad dokonalého vakua. To je však naprostá mýlka. Nirvána neznamená nebe či jeho opak, ba ani žádné prázdné místo a vlastně místo vůbec žádné. Ve stavu nicoty se nedá existovat, avšak navzdory tomu se průměrný obyvatel Západu domnívá, že takový guru či osvícenec usiluje o to, dospět do stavu, v němž zapomene všechno, co se tak těžce naučil, do stavu, v němž si už na nic nepamatuje, nic necítí a přestává vlastně neexistovat. Vždyť je to směšné a naprosto absurdní. Zdravý rozum přece napoví, že nelze existovat někde, kde nemůže existovat nic. Mistři, guruové, osvícenci či jak jinak je nazveme o nirvánu usilují. Není to ale popření všeho, jak se obvykle myslí, nýbrž odstranění všech nežádoucích tužeb, tedy odstranění skandálů, křivopřísežnictví, chtivosti, chlípnosti či jiných projevů nedokonalosti. Osvícenci tudíž bojují o to, aby se dokázali oprostit od prázdných či zlých

emocí tak, aby se duševně povznesli a dokázali tělo opouštět dle vlastní vůle.

Dřív než se člověku podaří vědomě podnikat astrální cesty, musí si očistit myšlení a nabýt jistoty, že po něm netouží jenom ze zahálčivé zvědavosti a nebo proto, aby mohl slídit po soukromí jiných. Je tedy zcela zásadní, aby ten, kdo chce vědomě astrálně cestovat a mít tento proces plně pod kontrolou, se nejdříve zbavil hrubých chtíčů a tužeb.

Na Dálném východě mnoho lidí vědomě cestovat v astrálu dokáže, tedy mnoho těch, kdož se vydali na duchovní cestu. Tam je ovšem život pojímán jinak než na Západě, kde je to vzácné a kde hříšný životní styl drží duše v poutech. Jedním z nejobvyklejších způsobů, jak duši udržet v otroctví, je nevhodný způsob pohlavního života. Podmínkou sexuálního života by měla být skutečná láska muže a ženy. Pokud se opravdu mají rádi, pak jim oběma běžný sexuální život naopak posiluje proudění v auře a dodává jí zářivost a jasnost barev, jak ostatně každý jasnozřivec může potvrdit.

Pokud spolu muž a žena začnou pohlavně žít pro pouhé živočišné potěšení, aurické barvy jim potemní a proudění aury zeslábne. Mnoho okultních východních škol opakovaně varuje, že ten, kdo usiluje o duchovní pokrok, měl by se špatného druhu sexuálního vyžití vyvarovat. Naneštěstí špatné překlady těchto děl do západních jazyků naznačují, že obyvatelé Východu nežijí sexuálně vůbec. Milování je ale správné, pokud ho oba potřebují a pokud se mají opravdu hluboce rádi.

V indických i tibetských chrámech jsou výjevy, jež lidé ze Západu v zaslepenosti považují za erotické, obscénní nebo dokonce pornografické. Není to tak, a obyvatele Dálného východu takový pohled nijak nepohoršuje.

V těchto obrazech vidí to, co tam skutečně je, a že jsou připomínkou toho, co by být mohlo. Pohlavní styk je tvůrčí akt života, je to tvorba silnějších aurických proudů a obrazy, které stěny těchto chrámů pokrývají, ukazují správný i chybný sexuální život tak, aby zasvěcenci mohli obojí srovnat. Ostatně jak máte poznat, co je špatné, když vám to nikdo neukáže, a jak máte něco dělat správně, pokud vám to nikdo nepředvede? Spatný styl pohlavního života vede k nepříjemným důsledkům, jako je frigidita, nervové problémy a u ženy i muže vede k potlačení vznešenějších instinktů, zatímco správná forma sexuálního života těch, kdo jej potřebují, vede k růstu duchovních schopností obou.

Postupem času, kdy se ze zasvěcence stává osvícenec, se stále lépe obejde bez sdružování s ostatními, a obejde se i bez pohlavního života. Vůbec nic tím však neztrácí, na rozdíl od toho, co se domnívá spousta lidí. Sex na tomto světě je velmi hmotná záležitost, ale jak člověk duchovně

postupuje výše a výše, prožitky jsou čím dál tím silnější a lepší. Mohlo by vás překvapit, že když člověk z tohoto života odejde a přestoupí na onen svět, vyvstane naprostá nutnost a potřeba se s opačným pohlavím seznámit k získání vyváženosti.

Při té příležitosti si připomeňme, že bychom se neměli nechat vyvést z míry všemi těmi velkými odborníky a Mistry, kteří na dané téma přečetli sotva pár knih. Člověk může být i sečtělý, a přesto nic nevědět. Je to až k nevíře, jak jsou někteří lidé schopní se veřejně vydávat za kdovíjak osvícené adepty, a přitom jsou hotoví prosťáčci. Zrovna nedávno mi napsal jeden takový negramota z Austrálie, který o sobě cosi takového tvrdil. Ubezpečil mě, že je avatár. Řekla mu to totiž jeho žena.

Skutečným měřítkem je, jakou zkušenost člověk získá. Svěřili byste například svůj život pilotovi, který si o létání jen přečetl nějakou knížku? Nastoupili byste na loď plavící se na jiný světadíl řízenou kapitánem a lodními důstojníky, kteří absolvovali pouze korespondenční kurs o lodní navigaci? Jistěže ne.

Je čas vrátit se zpátky k tématu meditace, která je zvláštním druhem soustředění čili myšlení vedeného určitým směrem, což naší mysli vštěpuje kázeň a vytváří v ní zvláštní naladění. Umožňuje nám vnímat podvědomím, stejně jako někdo může vlastnit rozsáhlou knihovnu a vyhledávat v ní všelijaké informace. Dokud ten člověk ve své knihovně nezíská takový přehled, aby přesně věděl, kde která kniha leží, jsou mu knihy platné leda jako papír do sběru.

Kázeň je u meditace zásadní, pokud má člověk v duchovním růstu dosáhnout skutečného pokroku. Stejně by byla nefunkční armáda, pokud by postrádala kázeň a výcvik. A stejně tak se i člověk bez ukázněnosti a správného nácviku rozjímání psychicky začleňuje do lidského stáda. Spousta okultních knih je navíc bohužel pouhým nestravitelným slepencem špatně pochopených podobenství pocházejících z Dálného východu, jejichž autory jsou lidé, kteří sami o rozjímání nevědí ani to základní.

O to jsou pochopitelně nezpůsobilejší k tomu, aby o meditaci poučovali jiné.

V mnoha nekřesťanských zemích je zvykem, že chrámoví služebníci dříve, než vkročí dovnitř, rozjímají sami, aby si vyčistili mysl a připravili ji k přijetí božího poučení a vnuknutí.

Je například úplně zbytečné se modlit, pokud k Bohu jen brebentíme výčet pokynů. Je nemístné se modlit za vítězství v soutěži o královnu krásy nebo abychom vyhráli ve sportce. Modlitbě by rovněž mělo předcházet rozjímání, jež mysl vyčistí od myšlenkového haraburdí a člověka otevře k zachycení podnětů z vyšších sfér.

Příliš mnoho lidí se totiž modlí tak, že sebou praští na kolena a začnou Bohu diktovat objednávku zboží, které má dodat. A pak se diví, že „modlení vůbec nefunguje“. Bylo by naopak dobré, kdyby začali od meditace, která se skládá ze čtyř fází:

1. První fáze meditační praxe je ta, jež napomáhá rozvoji ryzí osobnosti rozjímajícího, vedoucí ke šťastnějšímu a úspěšnějšímu životu, a to jak v soukromém životě, tak i v pracovním prostředí. Dochází i k rozšíření duševních schopností.

2. Druhá meditační fáze z úspěšného zvládnutí stupně prvního v podstatě vyplývá. Hmotné tělo vstupuje do kontaktu s nadvědomím a toto nadvědomí pak do kontaktu s manuem národa *(Pozn. překl.: s duchovním „patronem, ochráncem“).* K tomu, abychom se dokázali promeditovat do tohoto stupně a do stupňů vyšších, je však nezbytné vést čistý a od neřestí oproštěný život.

3. Další meditační stupeň v sobě zahrnuje veškerý přínos fáze 1 a 2, ale umožňuje navíc i plné okultní porozumění, kdy člověk chápe i vnímá. Ovšem pozor! Není vnímání jako vnímání. V tomto případě jím rozumíme to, že mysl vnímá sebe samu (a všechno, co nadvědomí umožňuje, aby duchovně rostlo).

4. Posledním stupněm je rozjímání duchovní, jež se tak nazývá proto, že je koncepcím tohoto světa vzdáleno natolik, že prostě přesahuje míru pochopení těch, kdož tohoto stupně nedosahují. Čtvrtý meditační stupeň nás vede po stříbrné šňůře až přímo k nadvědomí a odtud dále po zlaté šňůře našeho nadvědomí až před onu nejvyšší bytost, kterou pro lepší názornost tady dole u nás nazýváme Bůh. První dva meditační stupně jsou nicméně zásadní a na ně je třeba se zaměřit nejdříve.

Než se do meditace vůbec pustíme, je třeba si stanovit řád a ukázněně ho dodržovat, protože pokud s meditací jen tak koketujete, pohráváte si s ohněm. Stejně tak byste asi nedovolili děcku se posadit na sud se střelným prachem a hrát si se sirkami, případně byste mu to mohli dovolit jen jednou jedinkrát. Proto zvláště při provozování vyšších meditačních stupňů musíte zachovávat vysoký stupeň sebeovládání.

Představte si droboučkého člověka, takovou sušinku, který se z ničeho nic rozhodne, že chce být urostlý jako pan Svalovec. Rozhodně musí začít odpovídajícím způsobem cvičit, a ne popadnout vzpěračskou činku a začít trénovat od rána do noci. To by se zakrátko zhroutil. Tímtéž způsobem je třeba na rozjímání pohlížet jako na cvičení duse. Vrhnete-li se do něj tak, jak berou Vatikán útokem američtí turisté, jen aby mohli prohlásit, že tam byli, začnete pozorovat, jak z vás nadšení postupně vyprchává. Musíte se meditaci věnovat podle předem stanoveného plánu, ukázněně a po

důkladné přípravě. Pokud to bude náš mužíček třasořitka přehánět a hned od samého začátku cvičit příliš, svalstvo mu úplně ztuhne a nedokáže se ani hnout. Stejně tak při nesprávně vedené meditaci můžete ztuhnout duševně, a to je stav opravdu nadmíru nepříjemný.

Chcete se tedy do meditace pustit navzdory tomu všemu? Opravdu si na to troufáte? Povím vám tedy ještě i další předpoklad: musíte si v denním programu zajistit opravdu nerušenou chvíli, a mělo by to být pokud možno časně zrána. To je i důvod, proč například kněží rozjímají ještě před snídaní. Před meditací byste totiž neměli jíst vůbec a rovněž byste se neměli pokoušet meditovat v posteli, protože při tom usnete. Zařiďte se tedy tak, aby vám budík zazvonil o hodinu dřív nežli obvykle, přičemž hned vstaňte, umyjte se a oblečte. To vás definitivně probudí natolik, že odoláte pokušení skácet se zpátky do postele a spát dál.

Budete-li chtít opravdu postupovat seriózně, zřídíte si v jednom koutě svého pokoje jakousi vnitřní svatyni. Budete ji mít patřičně uspořádanou tak, aby vám toto místo usnadňovalo soustředit pozornost patřičným směrem.

Postup pro vážné zájemce:

Zřiďte si tedy svatyni v nějakém pokoji, stačí k tomu i komůrka. Když nejste uvnitř, mějte ji zamčenou na klíč. Mějte tam v rohu stolek s bílým ubrusem a na něm nějaký symbol, například vyobrazení Ho Taj – symbol dobrého života, přičemž si budete vědomi toho, že nezbožňujete nějaká vytesaná božstva, že Ho Taj je pouhým symbolem. Mějte tam rovněž pořádnou vonnou tyčinku nebo kadidlo s odkladačem. Zapálíte je a ihned sfouknete, aby dál hořely jenom zvolna a příjemně voněly. Bylo by příhodné dobu tohoto hoření načasovat, dejme tomu na půl hodiny, aby když dohoří, uplynula i doba, kterou rozjímání vyhrazujete.

Meditátor, který to myslí vážně, si rovněž opatří k tomu určené meditační roucho, jehož účelem je zaštítit vás před vlivy z vnějšku. Musí být hodně zřasené, s dlouhými volnými rukávy a s kapuci přes hlavu. Nejlepší látkou je černé hedvábí. Připadá-li vám ale příliš drahé, stačí i tenká černá bavlna. Když meditační oděv zrovna nemáte na sobě, měl by být uložen v černém hedvábném obalu, aby se nedotýkal ostatního šatstva. Takováto opatření nám mohou připadat poněkud teatrální, ale nejsou. Věřte mi. Je to jen nejsnazší způsob, jak dosáhnout požadovaných výsledků, a stojíte-li o ně, je třeba daná pravidla dodržovat. V místnosti se pak potichu usadíte tak, abyste se cítili pohodlně. Se zkříženýma nohama to být nemusí. Hlavně ať vás do nich nechytají křeče či vás v nich nepíchá, protože pokud je v raných obdobích meditační praxe člověk v nepohodlí, rozjímání se nedaří. Poté, co jste chvilenku prodleli v tichém spočinutí, opakujte tuto

modlitbu:

Ať se mi daří dnes, kdy žiji den za dnem předepsaným způsobem, řídit a směrovat vlastní představivost.

Ať se mi daří dnes, kdy žiji den za dnem předepsaným způsobem, řídit své touhy a své myšlení, abych tím dosáhl očisty.

Ať se mi daří dnes a po všechny další dny uchovat představivost a myšlení pevně soustředěné na úkol, který mám splnit, abych dosáhl úspěchu.

Budu žít stále svůj život den za dnem tak, abych dokázal ovládat představivost a myšlení.

Postarali jste se i o to, aby pokoj nebyl zalitý světlem, nýbrž aby v něm vládlo příšeří. Zjistíte brzy, jaký stupeň zastínění vám vyhovuje nejlépe.

Uchopíte-li sklenici vody oběma rukama tak, aby dlaně a prsty sklo objímaly, ale nepřečnívaly přes okraj, budete ve správné poloze pro další nácvik. Nyní vložte prsty jedné ruky do mezer mezi prsty ruky druhé tak, abyste sklo rukama objímali co největší plochou.

Seďte v klidu a dýchejte zhluboka. Zkuste provádět dechová cvičení uvedená v této a v dalších mých knížkách *(Wisdom of the Ancients),* ale soustřeďte se přitom na dýchání zhluboka a výdech doprovoďte velice dlouhým zvukem. Zní asi jako: „Rrrrrrrrr Aaaaaaaa“ a musíte ho ze sebe vydat nahlas. Nejde o to, abyste křičeli. Zvuk máte vyslovit měkce, leč velmi zřetelně, a musíte tento cvik brát vážně, protože o vážnou záležitost se jedná. Tento zvuk zopakujte 3krát za sebou, načež se stále vsedě několik minut dívejte, jak zmagnetizovaná voda soustřeďuje étherické tělo do oblaku kolem sklenice. Toto étherické tělo se kondenzuje, takže ho snadno uvidíte v podobě poměrně výrazné mlhy, připomínající oblak namodralého cigaretového kouře.

Když tento cvik budete provádět týden či dva, ale možná třeba i měsíc či dva – záleží na vašem odhodlání, začnete část své životní energie ve vodě opravdu spatřovat. Když se tato životní energie do vody dostane, změní ji jakoby na sodovku s tím rozdílem, že výboje a jiskření vaší životní síly, které uvidíte proudit, budou mít podobu pestrobarevných záblesků, jisker, čar a víření. Nic neuspěchávejte, času je dost. Koneckonců ani dub nevyroste přes noc. Čím zodpovědnější přístup zaujmete, tím bude vaše počínání úspěšnější, a to až do té míry, že se vám sklenka vody změní v miniaturní pohyblivý a jiskřivý vesmír hýřící barvami.

Meditaci byste si měli napevno včlenit do denního programu. Užitečné je rovněž mít růženec a podle něj si udržovat přehled o meditačních fázích. Můžete si obstarat růženec buddhistický, nebo si z korálků různých velikostí vyrobit růženec vlastní, ale ať zvolíte postup jakýkoliv, velice

pečlivě byste měli dodržovat meditační řád: vždy tatáž místnost, tentýž čas a totéž meditační roucho. Začněte tím, že si zvolíte jednu myšlenku či jeden pojem, Budete tiše sedět před oltáříčkem. Pokuste se oprostit od všech vnějších myšlenek, obraťte pozornost do nitra a tam na zvolené téma rozjímejte. Až se do sebe ponoříte, všimnete si, že se začínáte jemňoučce vnitřně chvět. Je to úplně běžné a toto jemné vibrování jen potvrzuje, že meditační systém funguje správně. Tipy:

1. Zaměřte první meditaci na lásku. Láskyplně myslete na všechny živé bytosti. Kdyby takové láskyplné myšlenky vytvářelo dostatečné množství lidí, nakonec by jejich odlesk přece jen spočinul i na dalších a spousta lidí uvažujících přívětivě, místo nenávistně, by z tohoto světa učinila úplně jiné místo k žití.

2. Po této první meditaci věnované lásce se zaměřte na ty, kteří jsou na tom zle. Když na ty, kdo žijí nešťastně, budete myslet, skutečně v sobě jejich žal a trápení ucítíte a z nitra svého soucitu budete vysílat myšlenky – paprsky pochopení a účasti.

3. Třetím meditačním námětem může být štěstí jiných. Těšte se z toho, že konečně dosáhli hojnosti a všeho, po čem toužili. Radujte se z toho s nimi a do vnějšího světa vysílejte myšlenky radosti.

4. Čtvrtým meditačním tématem nechť je pojem zla. Obraťte pozornost k tématu hříchu a nemoci a pomyslete na to, jak tenká je dělicí čára mezi duševním zdravím a duševní chorobou a mezi zdravím a nemocí vůbec. Pomyslete na prchavost okamžiků štěstí, na to, jak je zlo vše pronikající, když nás vhání do pomíjivého potěšení, trvajícího jenom pár chvil. Pak pomyslete i na žal, který tíhnutí ke zlu způsobuje.

5 Tématem páté meditace je načerpání klidu a pohody. Při meditaci o vyrovnanosti se pozdvihnete nad pozemskou úroveň, nad pocity nenávisti, a dokonce i nad úroveň pozemské lásky, protože ta je vlastně jen pouhou náhražkou lásky skutečné. Při meditaci zaměřené na získání klidu se přestáváte trápit a cítit smutek, strach a samoúčelnou touhu po bohatství, nýbrž ho začnete pojímat jenom z pohledu dobra, které jeho prostřednictvím můžete učinit druhým. V meditaci klidu můžete pohlížet na svoji budoucnost vyrovnaně, s vědomím, že za všech okolností učiníte, co bude ve vašich silách, abyste prožili život v souladu s vývojovým stupněm, jehož jste dosáhli. Ti, kteří do takovéhoto stavu dospějí, jsou v rámci evoluce na dobré cestě, a ti, kdo se mohou na svoje niterné znalosti spolehnout, jsou na dobré cestě vymanit se z koloběhu narození a smrti.

Možná že by vás zajímalo dozvědět se, co nastává po meditaci. Meditace následovně přechází v trans. Lépe řečeno musíme použít výrazu „trans“, protože lepší se nenabízí. Trans je ve skutečnosti meditační stav,

při němž vaše skutečné „já“ z těla vystoupí jako řidič z vozu.

Jak mnozí z nás na vlastní kůži poznali, občas se stává, že když řidič z vozu vystoupí, zloději aut mu ho ukradnou. Tímtéž způsobem se může stát, že pokud se lidé promeditují dostatečně hluboko, aby se dostali do transu, ale přitom si mysl nevyčistí od nízkých pudů, jako je chlípnost a podobně, navozují tím stav „zcizitelnosti“ ze strany jiných entit. Pokud tedy člověk nejprve neprojde výcvikem schopného učitele, je trans stav velice nebezpečný. Bez přestání totiž kolem slídí různé druhy elementálů a odhmotněných bytostí ve snaze provést nějakou škodolibost. Podaří-li se jim zmocnit se něčího těla a napáchat nějakou zlomyslnost, jsou celí šťastni, že bude nějaká legrace. Dají se přirovnat k výrostkům, kteří občas ukradnou auto jen tak, aby se projeli. Zajisté mají v úmyslu auto zas nepoškozené vrátit, ale po divoké jízdě, kterou s ním podniknou, vůz velice často dozná újmy. Stejně tak i na vráceném organismu je poškozeni časté.

Připomínám, že máte-li myšlenky čisté i čisté úmysly a nebojíte se, posedlosti nepropadnete. Opravdu není čeho se bát, s výjimkou strachu samotného. Nebojíte-li se, vyzařujete auru, která vám tělo ochrání, stejně jako může být dům chráněn před bytovými zloději poplašným zařízením. Takže máte-li myšlení čisté a od nízkých pudů oproštěné, pokud by se stalo, že se k vám nějaká taková entita přiblíží, okamžitě vám to ve vědomí „zazvoní“. Otočíte se dolů ke stříbrné šňůře a hned se podíváte, co se děje stejně jako si sadař hlídá sad, aby úrodu ovoce uchránil. Pokud se takových věcí bojíte, tak si pro klid duše i těla se stavy hluboké meditace nezahrávejte

Jsem velkým odpůrcem hypnózy, pokud není skutečně bezpečně jištěna Jste-li totiž uvedeni do hypnotického transu někým nezkušeným, i jemu to může způsobit celou řadu obav: budete-li pak v pořádku, jestli se mu vůbec podaří z transu vás opět probrat a tak podobně. Hypnotický trans je trans pasivní, tedy takový, který je vyvolán řadou důrazných sugescí. S hypnózou je to podobné, jako když člověk zašilhá dovnitř, což nám éterické tělo poněkud posouvá z vyvážené polohy, to znamená, že hmotné a éterické tělo už na sebe úplně nepřiléhají.

Trefíte-li na hypnotizéra podřadného, může vám velice ublížit a ze škody, jíž na vás napáchá, se pak můžete vzpamatovávat celé roky. Určitě byste si nevybrali chirurga, který medicínu vystudoval dálkově, protože jste pochopitelně ochotni svěřit se do péče jen operatérovi způsobilému, který své „řemeslo“ dobře ovládá. A proto ve jménu svého zdraví a duševní rovnováhy nedovolte, aby si s vámi pohrávali amatéři. Pokud hypnózu skutečně chcete či potřebujete podstoupit, obraťte se na nějaké lékařské sdružení působící ve vaší oblasti, kde vám dají spojení na nějakého lékaře-

hypnotizéra, který se chová eticky a byl pečlivě vyškolen skutečnými odborníky. Možná že máte pocit, že to s nebezpečností hypnózy přeháním, ale měli byste nahlédnout do některých dopisů, které mi přicházejí a v nichž lidé popisují škody, jež na nich napáchali hloupí a trestuhodně nedbalí improvizátoři hypnózy. Uvědomte si, že když jste v hypnóze, duše se vám z center vědomi poněkud vychýlí.

U médií to probíhá tak, že se tito lidé často dostávají do snového transu, tedy se ať už vědomě, anebo bezděčně uvedou do lehké hypnózy, tedy do stavu zvýšené sugestibility, kdy mohou být použiti jako telefon. Ale jak už jsme si řekli, když jsme pojednávali o odhmotněných bytostech, ti lidé, kteří přešli na druhou stranu, tam mají přespříliš mnoho práce, než aby vysílali zprávy na seance.

Existují i takoví mistři, kteří umějí své hmotné tělo uvést do transu a současně zůstat bdělí v astrálu, takže jsou schopni dohlédnout na toho, kdo dole účastníkům seance zprávy předává. Je ale naprosto nezbytné, aby proces nebyl přerušen nečekaným příchodem dalších lidí.

Existuje rovněž i velice zvláštní druh okultního transu zvaného „chrámový spánek“, o němž jsme doposud nemluvili. Zasvěcenec, který se tuto techniku v chrámových podmínkách naučil, ví, jak si počínat, aby se, kdykoliv chce, okamžitě dokázal do transu *vrhnout,* stejně jako řidič dokáže skočit za volant a odjet. Celý proces má plně pod kontrolou a nemůže se stát obětí posedlosti. Vyžaduje to ale roky a roky nácviku, a dokud adept tuto školu nepodstoupí, musí být stále pod bedlivým dohledem zkušeného praktika.

Když si nepoučený člověk začne s hypnózou pohrávat, zapojí se velice užitečný ochranný systém, a on usne. To ho ochrání, aby ho nehmotné entity neposedly. Dalším kritickým okamžikem je ten, kdy z bdělého stavu vstoupíte do transu, načež usnete. Právě v období přechodu mezi bdělým stavem a spánkem jste posedlostí zranitelní, stejně jako když za těchto zvláštních podmínek usnete. Rozumí se tím však jenom situace, kdy si lidé s transem zahrávají. V žádném případě se to nevztahuje na probuzení či usínání v běžném životě.

V některých chrámech dohlížejí na akolyta podstupujícího tento výcvik dva starší lámové, schopní zachytit každičkou učňovu myšlenku. Pod jejich laskavým, leč pevným vedením je akolytovi zabráněno, aby jakkoliv ublížil sám sobě nebo někomu jinému. Když pak úspěšně složí příslušné zkoušky, je mu umožněno, aby do hlubokého transu vstupoval sám. Jedna z prvních věcí, kterou v takovém případě zasvěcenec obvykle učiní, je ta, že vstoupí do velmi hlubokého transu s vizemi, při němž sedí zcela nehybně a je i na dotek úplně ztuhlý. Stále ještě přitom setrvává v těle, ale lze ho přirovnat k

člověku stojícímu na vrcholu vysoké hory s velice výkonným dalekohledem, ukazujícím do všech směrů, a to velmi zřetelně a velmi dopodrobna.

Při tomto transu s vizemi se člověk nedostává mimo tělo, ale dřív než začnete usilovat právě o to, měli byste se zaměřit na trans projekční. V tomto případě tělo zůstává poddajné a ohebné, v kataleptickém stavu, veškeré vědomí je přitom obráceno dovnitř a tělo zůstává nehybné na místě pod dohledem opatrovníka. Dýchání je zpomaleno až na minimum, snížený je i tlukot srdce a vlastně veškerý život takovým člověkem proudí na velmi nizoučké obrátky.

První, co vás v takovém stavu napadne, je otázka, zda to, co vidíte, není jen výplodem vaší fantazie, ale praxe vás naučí rozlišovat, co je skutečnost a co třeba jen pouhá myšlenková projekce, pocházející od jiné vtělené anebo odhmotněné entity.

Konkrétně to může vypadat tak, že klidně sedíte ponořeni do hluboké transovní meditace. Necháte-li mysl jen se tak volně toulat, můžete se náhle ocitnout v blízkosti opilce a zděsit se při pohledu na všechna ta podivná zvířátka, která kolem něj víří. Ano, tihle pruhovaní sloni coby myšlenkové formy skutečně existují. V tomto stavu se také můžete dostat do blízkosti velice rozlíceného člověka, který pomýšlí na vraždu. Uvidíte skutečné scény, jako by se už staly a nebyly doposud jen pouhou představou, což vás může vrhnout zpět do těla takovým škubnutím, že příštích 24 hodin protrpíte se silnou bolestí hlavy a v domnění, že jste se stali svědky vraždy skutečné.

Neposlechnete-li mě a přesto se hlubokým transem budete zabývat, vezměte si k srdci alespoň moji radu: pokud se v tomto stavu či v astrálu opravdu setkáte s prapodivnými zjeveními, která se na vás budou šklebit či ještě něco horšího, vysílejte k nim silné myšlenky, že se jich nebojíte. Jejich potravou je strach, kterým se živí, a pokud jim ho odepřete, uvidíte, že zmizí. Běžná meditace je ale naprosto bezpečná, a proto se jí můžete věnovat bez obav a ze všech sil se z ní těšit.

8. KAPITOLA

Je astrální cestování vhodné i pro vás?

Velký Breptandov byla typická anglická vesnice s malými kamennými domky a doškovými střechami. Na konci vesnice se prostíral rybníček pro kachny, z jehož břehu čněla nevelká čedičová deska zřejmě sopečného původu. Sem podle místního zvyku vodili ženy podezřelé z čarodějnictví a odtud je házeli do vody, aby se zjistilo, zda klesnou ke dnu, či budou plavat. Když klesly ke dnu a utopily se, znamenalo to, že byly nevinné. Pokud však plavaly, soudilo se, že je nad vodou drží ďábel, a proto nebohou čarodějnici házeli nazpátek tak dlouho, dokud se „ďáblovi neunavila paže“ a žena přece jen neutonula.

Jednoho dávného rána přiběhla jakási místní žena s očima navrch hlavy k sousedce a zajíkavě na ni vychrlila: „Tak jsem JI včera v noci viděla znovu, jak letí vysoko nad zemí na vohromnym březovým koštěti ouplně nahá.“

„Pudem to říct panu farářovi,“ navrhla druhá.

Mnoho mil odtud se v jiné anglické vísce v tu chvíli neklidně na lůžku převaloval bezcitný kardinál Wolsey a plánoval hony na čarodějnice. Plánoval vzestup a pád králů a nařízení úspornosti princům i chuďasům. Kardinál, který netušil, že jeho jméno v daleké budoucnosti ponese obchodní značka spodního prádla, sebou jenom dál házel, zatímco jeho inkvizitoři slídili, kde se dalo, v naději, že se dopídí čarodějnic, které pak budou moci mučit a upalovat ke slávě boží, aby spasili jejich duše.

Ctihodný kardinál se zabořil do měkkých podušek se samolibým uspokojením nad tím, jak jednou zavede pořádek i v nebi, ačkoliv na to vůbec nepospíchal, když už se mu tady na tomto světě vedlo tak dobře aměl takovou moc.

Ve Velkém Breptandově zatím už farář zachmuřeně pokynul oběma ženám: „Vdovu, o níž jste mluvily, budeme sledovat, a až uvidíme, co uvidíme, budeme jednat ke slávě boží.“

Ještě téže noci byla nešťastnice oněmělá hrůzou čtyřmi vesničany odvlečena do místní šatlavy pod horlivým velením faráře, který už vzkázal pro inkvizitory. Druhý den dopoledne se na hliněné příjezdové cestě do vsi ozval dupot kopyt, který se změnil na klapot, když koně vjeli na dlážděnou hlavní cestu vedoucí napříč vsí a zamířili k faře. Z koně jedoucího v čele sestoupilo Jeho Veličenstvo Examinátor – obhroublý, vypasený chlapík s prasečíma očkama. Provázeli ho další pomocníci a dva mučitelé, kteří se zalíbením odvázali z koňských hřbetů pytle s *pracovními* nástroji. Chvíli s

farářem živě diskutovali, načež se odebrali do místní věznice. Popadli ženu, která jen cosi drmolila hrůzou, a servali z ní šaty. Od hlavy k patě ji podrobně prohlédli a přitom do ní zabodávali ostré jehly, aby zjistili, jestli má na těle nějaké místo odolné proti bolesti, což byla jedna z obvyklých zkoušek, jimž tyto ženy podrobovali.

Poté jí nasadili palečnice a palce jí drtili tak, že řvala bolestí a krev z ní crčela proudem.

Jelikož se stále k ničemu nepřiznávala, a nebylo ani k čemu, chytli ji za vlasy, vyvlekli ven a hnali ulicí dlážděnou kočičími hlavami přes celou ves až ke kachnímu rybníčku, kde už se mezitím srotil dychtivý dav v očekávání blížící se podívané.

Nahou ženu podrželi vestoje na kamenné desce u břehu rybníčku. Před ni se postavil kněz a zahromoval: „Ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého tě vyzývám k plnému doznání, abys mohla zemřít v boží milosti a s vědomím, že bude tvá duše spasena. Přiznej se, než bude pozdě!“ Při těch slovech udělal ve vzduchu znamení kříže a odstoupil stranou. Zena hrůzou dočista oněměla.

Vtom ji čtyři chlapi popadli za nohy a ruce a vyhodili ji do vzduchu, kde udělala přemet a po hlavě dopadla do kalné, stojaté vody. Chvilku bylo na hladině vidět jen čeření vlnek a pak se jí vynořila hlava s rozevlátými vlasy. Zoufale sebou ve vodě mlátila, až to vypadalo, že se pokouší plavat. V tu chvíli po ní některý divák hodil mohutný kámen, který ji zasáhl do hlavy, a po něm následovala sprška dalších, z nichž jeden ji trefil i do oka. Vydala strašlivý výkřik, při kterém tuhla krev v žilách, a sklouzla pod hladinu, která se *začala* zbarvovat do ruda. Chvilku to v rybníku jakoby vřelo a nakonec ještě na krví zbarvenou hladinu vyšplouchla bublina celá rudá.

Jeden inkvizitor se obrátil k druhému a pronesl: „Tak vida, Satan ji nezachránil. Možná že přece jen mluvila pravdu, když tvrdila, že je nevinná.“ Druhý mu odpověděl: „Co na tom záleží? Všichni musíme nějak zemřít. Alespoň jsme ukončili její trápení.“

Nespatřen postával stranou starý hrbáč ukrytý v křoví a po seschlých tvářích mu stékaly slzy. Chvílemi si je pokoušel setřít hřbetem sukovité ruky. Pod zarostlým bílým obočím se skrýval bystrý pohled. Levou rukou křečovitě svíral a zase pouštěl pokroucenou starou hůl, o niž se opíral při bolestivé chůzi. Když stařena klesla naposled ke dnu, kde se v agónii zamotala do vodních rostlin, hrbáč si zamumlal: „Ach, bože…“

Zena, která spěchala kolem, aby alespoň něco z té podívané stačila ještě zhlédnout, než bude po všem, zahlédla starce a zastavila se u něj. „Co se jí stalo, dědo?“ otázala se vřeštivým hlasem.

„Zavraždili ji!“ opáčil truchlivě. „Byla obětována na oltář nevědomosti

a pověrčivosti. Žádná čarodějnice to nebyla, vždyť jsem s ní chodil do školy a dobře ji znal. Byla to čistá duše a pražádné zlo v ní nepřebývalo.“

Mladá žena se zamračila a zlověstně odpověděla: „Dej si pozor, co říkáš, dědo, ať v tom rybníce neskončíš vedle ní. Kolují o tobě škaredé řeči. Kdybych nebyla hodná vnučka, řekla bych to na tebe já sama.“ Při těch slovech odspěchala k rybníku a lačným pohledem užasle zírala na klidnou hladinu, kterou nyní už jenom občas rozčeřily bublinky pronikající na povrch.

Hrbáč za ní chvíli jen civěl s vytřeštěnýma očima a potom smutně zavrtěl hlavou: „Zase jen předsudky a předsudky, co lidem brání pokročit dál! My, kdo umíme astrálně cestovat, se stáváme kořistí násilníků, tupců a žárlivců, kteří to sami nedovedou, a ještě podkládají zlé úmysly těm, kteří to ovládají. Musím se ale mít na pozoru. Opravdu si musím dát pozor!“ Znovu se podíval k rybníku, kam už mezitím inkvizitoři snesli i ženiny šaty a pohodili je na kámen, kde předtím stála. Obřadně a za doprovodu spousty náboženského zaříkání v nich rozkřesali oheň. První jiskřičky se ve starých hadrech rozrostly do plamene a když veškerý oděv vzplál, stejně jako už před tím i dům, začaly do vzduchu vylétat oharky spálené látky a poletovat ve větru, který je roznášel po okolí. Starý hrbáč se smutně odvrátil, pokrčil rameny a odklopýtal do přístřeší lesa.

Ano, v průběhu staletí bývali ti, kdo astrální cestování ovládali, pronásledováni a trestáni těmi závistivci, kteří to nesvedli, ale nedokázali se ani přenést přes skutečnost, že jiní umějí něco, co jim je odepřeno. A přesto astrálně cestovat je schopen téměř kdokoliv, má-li k tomu patřičné důvody, je-li to člověk ryzí a pokud se v tom bude cvičit. Podívejme se spolu, jak taková astrální cesta vypadá.

Za prvé musí mít člověk naprosto čisté myšlenky, protože když už někdo astrálně cestovat dokáže, je pro něj hračkou se vypravit k někomu domů a všechno tam zhlédnout, ať už se obyvatelé domu ve kterékoliv jeho části zabývají čímkoliv. Lze třeba nahlížet přes rameno osobě píšící dopis a přečíst si ho. Možné to je, to sice ano, ale je to zároveň i trestuhodně nepatřičné. Ryzí člověk by při žádné astrální cestě na takový útok na něčí soukromí ani nepomyslel, a pokud by k němu náhodou došlo nedopatřením, nikdy by o tom za žádných okolností nikomu neřekl. Takže pokud si nejste naprosto jisti, bez jakéhokoliv stínu pochybností, že pokušení narušit něčí soukromí nepodlehnete, zjistíte, že dostat se do astrálu vědomě vám půjde velice těžko. Téměř každý z nás však do astrálu vstupuje podvědomě, tedy ve spánku. Dostat se tam však cíleně – to je úplně něco jiného.

Dostávám spousty dopisů, v nichž jsem žádán, abych astrální cestou navštívil toho a toho člověka a zjistil, co je s ním v nepořádku. I kdybych

však k tomu byl ochoten, den má přece jen pouhých 24 hodin, a nikdy bych nestihl vypravit se do všech míst, jak jsem o to žádán. Každopádně je morálně závadné se takto vetřít k někomu domů a špehovat ho v ložnici nebo jinde. Často se lidé dožadují návštěvy astrální cestou jen proto, že sami jsou příliš líní, aby podnikli patřičné kroky ke svému vyléčení, či jsou jen planě zvědaví.

Další překážka vědomé astrální cesty je kladena těm, kdo o ni usilují proto, aby o tom pak mohli mluvit a dávat najevo svoji výjimečnost. Pokud vědomě astrálem cestovat opravdu dokážete, nikdy o tom vyprávět nebudete, protože taková schopnost je nesmírnou výsadou, o níž člověk promluví jedině tehdy, když se snaží pomoci druhým. Takže máte-li za to, že astrální cestování je pojem z oblasti cestovního ruchu nebo je zábavnější než televize (není opravdu těžké ji předstihnout!), dál na něj už nepomýšlejte, to pro vás není.

Další skupinu lidí, jimž je astrální cestování zapovězeno, tvoří ti, kteří usilují o to, aby mohli zasahovat do záležitostí jiných. Existuje spousta „dobrodinců“, kteří by rádi v astrální podobě létali po celém světě a dávali věci do pořádku, aniž by měli ponětí o skutečné příčině neutěšeného stavu. Nutit někoho, aby přijal naši pomoc, je velice nevhodné. Každý stejně ví nejlépe sám, kde ho co tlačí, takže pokud by se někdo potloukal astrálem a snažil se všude nakukovat a slídit, aby pak posléze oběti oznámil, *co* všechno má dělat, tak by to bylo skutečně nemístné.

Můžete si však položit otázku, čeho vlastně se prostřednictvím astrální cesty dá docílit, když obnáší tolik omezení. Můžete například navštívit kteroukoliv knihovnu na světě a poučit se ze starých rukopisů, a jste-li dost duchovně pokročilí, můžete navštívit i jiné světy. I když se vám vědomé astrální cestování začne dařit a posléze podlehnete pokušení a nahlédnete někomu do soukromí, pochybili jste a další astrální cesty se vám už pravděpodobně nezdaří.

Docela rád se dívám, jak lidé astrálně cestují ve spánku. Sednu si k oknu, nejlépe někde, odkud je z výšky dobře vidět, a hledím na spící město. Zajímá vás, co vidím?

Nad střechami stoupá modrobílý opar. Tato mlha se zvedá do výšky asi tak 10 až 30 metrů a je stále modřejší. Pak začne hladina mlhy jakoby vřít, bublinky na ní se tvořící praskají a začínají se objevovat zářivé světelné paprsky modrobílého světla, vystřelující přímo do noční oblohy. Tyto světelné nitě se ztenčují a ztenčují, ale jsou stále patrné a směřují do všech světových stran, některé i přímo vzhůru do nekonečného prostoru nebe, a kupodivu i dolů, jako by hledaly v nitru naší planety nějaký jiný druh života. Obyvatelé města spí, ale jejich těla astrální se vydávají na cesty, jak

ukazují jejich stříbrné šňůry, prosvěcující noční tmou. Natahují se stále více, ale jen do okamžiku, kdy se dostaví jemné chvění či zavinění, které proletí celou stříbrnou šňůrou. Po něm následuje škubnutí, při kterém se stříbrná šňůra rychle smršťí, astrální tělo okamžitě sestoupí zpátky dolů, znovu se ponoří do namodralé mlhy a vrátí se zpátky do těla. Jedná se o lidi ze spánku vyrušené například otevřením dveří či zakašláním partnera, a takoví lidé se často ráno probudí s bolestí hlavy a pocitem, že měli nějakou škaredou noční můru. Astrální cestování provozuje prakticky každý z nás, ale bohužel vinou západního učení většina lidí po návratu do těla úplně zapomene na to, co v astrálu zjistili a čím se tam zabývali. Je-li pak návrat z něj překotný, vyvolává to v lidech noční můry a paměť skutečného požitku je zcela rozvrácena.

Většina lidí zažila při usínání prudké škubnutí, jako by se zvedali a přitom upadli, provázené pocitem, jako by letěli ze stromu nebo z útesu, což se právě pojí k prožitku nastupující astrální cesty.

Stříbrné šňůry se vznášejí i nad budovami věznic, ale tam často bývají zakalené a skvrnité. Mravně zkažení lidé se při těchto cestách nedostanou dál než do nižšího astrálu, kde se setkají jenom se sobě rovnými a stejně nevyvinutými bytostmi.

Představme si, že všechny podmínky splňujete a jste přesvědčeni, že jste k vědomému astrálnímu cestování způsobilí. Tady je návod, jak postupovat: Domluvte se s nějakým vám opravdu blízkým, že ho s jeho stvořením určitou noc navštívíte u něj doma. Dohodnete se, že něco položí na stůl, třeba napsaný vzkaz, který si budete moci přečíst, a na důkaz dosažení cíle mu ho druhý den sdělíte.

Uložte se ke spánku v rozumnou dobu, tedy velice brzy. Před spaním byste se neměli přejíst a ani moc napít, aby vás ze spánku nevytrhovala nutnost vstávat, což by mohlo způsobit, že celý astrální prožitek zapomenete

Až ulehnete, přesvědčte se, že ležíte naprosto pohodlně, není vám horko ani zima, a pokud možno spěte v pokoji sami a zamkněte se v něm Přítomnost partnera, který by se v noci vrtěl, by vás mohla vyrušit do té míry, že byste mohli být prudce strženi zpátky a celý astrální zážitek zapomenout.

Stanovte si rovněž, kam se vydáte. Půjdete třeba navštívit nějakého kamaráda, a v tom případě budete cestu znát, nebo se třeba rozhodnete navštívit nějakou cizí zem. Zvolíte-li si ale za cíl konkrétní dům a osobu, vizuálně si je představte včetně toho, kudy byste tam šli nebo jeli. Dříve než svému tělu dovolíte se do spánku ponořit, slavnostně prohlaste, že se v astrálu vypravíte do toho a toho domu a že až se ráno probudíte, budete si

zcela zřetelně pamatovat vše, co jste zažili. Toto prohlášení si třikrát zopakujte, načež usněte s utkvělou myšlenkou na úkol, jenž jste si stanovili. Povede-li se vám ho splnit, bude následovat přibližně toto: ucítíte, jak vám tělo těžkne, oči se klíží a usínáte tím nejběžnějším způsobem. Jakmile se však do spánku ponoříte, zmocní se vás pocit, jako kdybyste vyšli z temné místnosti do zářivě jasného prostoru venku. Při tomto přechodu sebou vaše tělo trochu škubne a pokud ho to zas neprobudí, tak se vám vědomí rozšíří, zaostří se a zažijete skutečně nádherný osvobozující a radostný pocit mimotělesného bytí.

Budete mít pocit, že celí jiskříte a perlíte vitalitou. Až se po chvíli vzpamatujete, povšimnete si, že jste ke svému hmotnému tělu připoutáni zářivou, pulsující, modrobílou šňůrou, jako je dítě připoutáno k matce šňůrou pupeční.

Poněkud otřeseni a s nechutí pohlédnete na ten kus hmoty představující vaše hmotné tělo tam ležící a při myšlence na návrat do tohoto omezujícího těla vás přepadne strach. Zatím však bude na návrat ještě brzy. Rozhlédnete se kolem sebe a spatříte okolí z nezvyklých úhlů pohledu. Chvíli se budete rozhlížet po pokoji například od stropu, ale pak vám to uvnitř začne připadat malé a pomyslíte na to, jak se odtamtud dostat ven, což úplně postačí k tomu, abyste se hned ocitli nad střechou onoho domu, aniž byste si uvědomovali, jak jste se dostali přes další místnosti v patrech nad vámi a skrze střechu.

Ocitnete se tedy nad domem, kde bydlíte, a poznáte i jeho okolí. Uvidíte třeba i nějaké auto projíždět ulicí. Budete svoji čtvrť zkrátka pozorovat, jako když letíte balónem. Postupně se vás ale začne stále víc zmocňovat pocit, že prodlévat tady dál znamená jen ztrátu času a že máte jiný úkol než jen tak z výšky pohlížet na spící město.

A tak si vzpomenete na plány, jež jste si stanovili. Například z Dublinu se rozhodnete navštívit New York. Jak na to pomyslíte, astrální šňůra se vám začne natahovat a natahovat. Budete se zvedat stále výš jako kosmonaut, až celou naši planetu spatříte zvolna se otáčet v hloubce pod sebou z pozice, odkud i oceán vypadá jako poklidný venkovský rybník. Pohlédnete dolů a hned uvidíte svůj cíl. Lidé se tu dosud ke spánku ukládat nebudou. Spustíte se z výšky na město téměř rychlostí myšlenky. Jak klesáte, město pod vámi jako by narůstalo, takže vzápětí se budete moci zaměřit na konkrétní cíl, ať už jím budou například broadwayská divadla, nebo ohromné parníky kotvící v přístavu.

Uvidíte i spoustu výškových budov, za jejichž okny se skrývají kanceláře, ale i lidská obydlí. A právě tady je třeba si dát pozor a nevcházet nikomu do soukromí. Zajisté by ani vám nebylo milé, kdyby vás někdo

špehoval a třeba se vám i potměšile pochechtával. Respektujte proto soukromí druhých a bude vám umožněno bez překážek astrální cesty dál provozovat.

Po celou dobu trvání astrální cesty si v mysli udržujte živé předsevzetí, že si ji zapamatujete, zapamatujete a zapamatujete. Tuto utkvělou myšlenku ani na chvilku nepusťte ze zřetele. Praxí se budete lepšit a přijde den, kdy si své astrální zážitky budete pamatovat bez obtíží.

Po návratu do těla budete mít v první chvíli pocit, že se vám zdál jenom sen, ale pokud totéž místo navštívíte i noc následující, začnete si uvědomovat, že nejde o sen, nýbrž o skutečnost.

Představte si tedy, že jste v astrálu a prohlížíte si New York. Znenadání si ale uvědomíte podivný pocit nepohodlí, pocit, že máte být někde jinde, a vzápětí se přidá i zvláštní tetelení, stoupající stříbrnou šňůrou vzhůru. Jste-li moudří a zkušení, zamíříte hned zpátky. Pokud ne, budete bez velkých okolků strženi zpátky, jako je ryba chycená na udici vytažena chtivým rybářem.

Vracíte se tedy zpátky z prožité noci, která mezitím nastala i nad Spojenými státy, zatímco čím víc se blížíte zpátky k Evropě, tím víc tma ustupuje světlu úsvitu. Pak se snesete nad střechu svého dublinského obydlí. Ze začátku budete napjatí v očekávání tvrdého přistání, ale nic takového nenastane. Projdete hladce střechou, a pak, aniž byste si vůbec uvědomovali, jak k tomu vlastně došlo, se ocitnete opět u sebe v ložnici a budete se vznášet kousek nad vlastním spícím tělem. Při pomyšlení na ztrátu svobody pohybu, který probíhá rychlostí myšlenky, se otřesete nevolí. Přírodní zákony však obejít nelze, a proto nevyhnutelně začnete klesat a klesat, až se svého těla budete už téměř dotýkat. Všimnete si, že tiše vibruje a tetelí se matným světlem, přičemž postřehnete, že vy sami vibrujete mnohem rychleji. Tyto rychlé vibrace astrálního těla s těmi pomalými těla hmotného musíte sladit. Je to v podstatě automatická záležitost. Poté zjistíte, že se nořítе do hmotného těla jako do nějakého pevně svírajícího studeného vlhkého a tuhého obleku. Jde o pocit poměrně nepříjemný a svíravý, při němž si člověk klade otázku, proč musí, proboha, lidé mít tělo. Odpověď zní: proto, aby mohli na této planetě žít.

Stále se soustřeďujte na myšlenku, že si celou astrální cestu zapamatujete, a přitom se sneste až těsně nad svoje hmotné tělo tak, aby do toho studeného a lepkavě vlhkého těla přesně zapadalo. Až na sebe budou obě těsně přiléhat, ucítíte náhle jakoby cvaknutí, provázené škubnutím a pocitem, že se propadáte do jakéhosi tmavého, huňatého prachu. Pár okamžiků můžete ještě normálně spát, a pak už si uvědomíte, že kolem vás je denní světlo, a otevřete oči.

Velice zřetelně si pamatujete všechno, co jste během noční astrální cesty zažili. Okamžitě si o tom všem pořiďte zápis a za tím účelem mějte na nočním stolku už předem přichystaný papír a tužku. Nemyslete, že tohle všechno si zapamatujete hravě. Není to pravda, lépe řečeno nebude to pravda v případě, že dosud patříte mezi začátečníky. V prvopočátcích s nadcházejícím dnem opravdu hned všechno zapomenete.

Dosud jsme hovořili o astrálních cestách, jejichž cílem je nějaké místo na této planetě, ať už se jedná o určité město nebo o uměleckou galerii a podobně. Co když se budete chtít podívat do astrálních oblastí mimo ni, jež prastaré texty nazývají rájem a očistcem?

To docela dobře lze. Hinduistické svaté písmo ostatně velice barvitě popisuje lidi cestující k Měsíci, Slunci a hvězdám, protože když pobýváte v astrálu, teplotní rozdíly ani nedýchatelná atmosféra vám vůbec nevadí. Dnešní společnost si ale naneštěstí pohrává s raketami a všelijakými takovými nesmysly, zapomínajíc, že už před 10 000 lety hinduisté vesmírem cestovali pomocí astrální projekce.

Chcete-li tedy během astrální cesty navštívit jiné planety a jiné dimenze, prostě si to v duchu s hlubokým odhodláním opakujte, když se ukládáte na lůžko. Přesvědčujte se, že se vám vědomý vzestup do astrálu podaří, a názorně si představujte, jak vzlétáte za hranice této planety a míříte do jiných dimenzí.

Nejprve vystoupíte z těla a ocitnete se na konci stříbrné šňůry, načež si všimnete změny ve vnímání barev a schopnosti zachytit barvy, jejichž existence vám dosud unikala. Postřehnete, že například barva listí se skládá z mnohem většího množství barevných odstínů, nežli jste vůbec tušili, že existuje.

Dále vás mohou vylekat už zmínění elementálové neuvěřitelného vzezření, až na vás budou dělat obscénní posunky a pitvořit se. Projít tímto smetištěm elementálů je nevyhnutelné, tak jako když vjíždíte vlakem do velkoměsta, většinou musíte projet kolem nevzhledných předměstských chudinských čtvrtí. Bojíte-li se, přitahujete je tím, takže si pamatujte, že vám nelze ublížit, nepropadnete-li strachu.

V této oblasti ale neprodlévejte, nýbrž si stanovte, že se vydáte do Země zlatého světla. Uvidíte tam věci tak úžasné, že pro ně v našem trojrozměrném světě ani nemáme slova. Lze tam potkat jen ty, s nimiž jsme slučitelní, a právě zde můžete potkat i svoji pravou „spřízněnou duši“, jak uvidíme v další kapitole.

9. KAPITOLA

Lidská díla

Stařičký inženýr se potěšené usmál při pohledu na drobnou figurku spočívající na pracovním stole. Poté se namáhavě zvedl, aby uvítal vstupujícího návštěvníka. „To je od vás moc hezké, že jste zašel," pronesl vlídně. „Tak se pojďte podívat na ten můj problém," pravil a uchopil návštěvníka za paži, aby ho přivedl k pracovnímu stolu. „Tak tady ho máme," prohlásil jako hrdý rodič.

„Tohle je poslední model, stále ještě pokusný, navíc se začínají objevovat některé nečekané potíže. Přesto mám ale pocit, že některé kolonie se mají čile k světu, i když sám vím, jak je to s touhle čeládkou svízelné."

„Není to s nimi až zas tak dobré, jak se vám zdá, ale koneckonců pojďte se podívat," pokynul inženýr k malé modrozelené kouli. „Tady máme prohlížečku. Podívejte se a povězte mi, co si o tom všem myslíte."

Návštěvník přiložil oči k přístroji a pootočil několika vylaďovacími knoflíky. Velice dlouho se díval, až posléze s povzdechem odsunul prohlížečku stranou. „Velice útočná cháska, že? Vypadají jako ŠÍLENCI." „Šílenci, říkáte?" pronesl inženýr zadumaně. „Ano, působí na mě tím dojmem. Mám pocit, že by mohlo jít o problém v jejich dálkovém ovládání či něco podobného. Nereagují správně na vysílané signály ani od nich správné informace nepřicházejí. Už si s nimi opravdu nevím rady a komise naléhá s dotazy, proč trvá tak dlouho uvést je do pořádku." Návštěvník se znovu sklonil nad prohlížečkou a opět se dlouho a soustředěně díval. Když konečně pohlédl na netrpělivě čekajícího inženýra, odpověděl: „Měli byste tam vyslat pozorovatele. Jedině tak to opravdu zjistíte. Tady jsme od nich moc daleko a o skutečných příčinách se můžeme jenom dohadovat – a dosud jsme hádali špatně."

Inženýr i návštěvník pomalým krokem došli zpátky k pracovnímu stolu. Inženýr vytáhl z krabice další figurku a pravil: „Tohle je náš nejnovější model. Nazvali jsme jej *homo sapiens*, ale označení *sapiens* mu zatím ještě vůbec neodpovídá." Návštěvník si začal figurku prohlížet zblízka. „Tady mám ještě jednu," podal mu starý inženýr z opačné strany pracovního stolu další figurku, kterou si návštěvník také pečlivě prohlédl a srovnal ji s první. „Množí se sami," poznamenal starý inženýr. „Když dospějí do určitého věku a dostanou se k sobě, tak se rozmnoží. Oba jinak mají víceméně stejnou výbavu. Jednu nazýváme *muž* a druhou *žena.* Ovládáme je dálkově, ale zrovna teď nám to ovládání selhává a my nevíme proč. S lidmi je

opravdu svízel. Mají poměrně složitý mechanismus, který navíc v současnosti nefunguje tak, jak by měl.“

V naší sluneční soustavě je hmota složena z docela jiných sloučenin než v jiných galaxiích a v jiných oblastech vesmíru. Všechno, co na naší planetě žije, se skládá ze stejných *cihel.* Stavebními kameny tohoto slunečního systému jsou vodík, voda, hydráty, čpavek, metan a další. Prostě se skládáme z molekul uhlíku, aminokyselin a dalších prvků. Z těchto stavebních látek se skládají veškerá zdejší zvířata, rostliny i nerosty. A když je z těchto stavebních prvků lidský organismus zbudován, výsledný celek je vystaven magnetickým impulsům, které nazýváme též astrologické, a dále pak různým druhům záření.

Pro lepší pochopení poslouží vyobrazení lidského těla s páteří a páteřním nervstvem. Řídí systém lidského těla a skládá se z devíti center, ačkoliv okultisté jich většinou zmiňují jen sedm, protože těchto sedm se vztahuje k rovině hmoty.

Lékaři ve staré Číně vytvořili takové znázornění lidského těla, kde veškeré tělesné funkce a pochody provádějí a řídí „mužíčkové“. Mužíčkové napomáhají jídlu projít hrdlem, do plic načerpávají vzduch, v játrech promíchávají různé chemické látky, řídí i činnost svěračů a tak dále. To vše se ale týká jen „živočišné“ složky těla, masa a orgánů. Podívejme se ale ještě hlouběji, a sice na složky zprostředkující tělu informace z nadvědomí.

Především mějme na paměti, že lidské tělo je mnohem víc, než se na pohled zdá. Když se například podíváme na dráty, které nám vedou pod oknem na telegrafních sloupech, z pouhého pohledu na ně rovněž nepoznáme, zda jimi vůbec nějaký proud prochází nebo ne. Na pohled jsou to jen měděné dráty. Pomocí příslušných přístrojů však to, zda jsou pod proudem, jakož i další informace o povaze tohoto proudu zjistit dokážeme Tímtéž způsobem nás při pohledu na lidské tělo ani nemusí napadnout, že toto tělo skrývá různé body, odpovídající příslušným centrům nadvědomí. Jak tedy bylo již řečeno, existuje sedm mundánních center zvaných čakry. Na vrcholku hlavy se nalézá čakra, které se často říká i lotos s tisíci okvětními plátky, v sanskrtu označovaná jako Sahasrara. Toto je relé čili jakési centrum nalézající se nejblíže duchovnu, a tudíž je i nejsnáze vyšinutelné z rovnováhy.

Pod ní, díváme-li se na tělo zezadu a hledíme na hlavu, ramena a páteř ve výši šíje, se nalézá čakra Ašna. Svým významem stojí hned na druhém místě v pořadí a je ve spojení s nadvědomím coby čakra lidské mysli. I myšlení můžeme považovat za funkci probíhající na principu elektrického proudu, podobně jako když telefonujeme, přičemž sluchátko má vlastně funkci zprostředkovatele poslechu zprávy přicházející z druhého konce

drátu.

Postupujeme-li odshora dolů, pak další čakrou je Višudha, ovládající činnost úst, takže pokud někdo nedokáže mluvit zřetelně, příčina může být v tom, že tato čakra je neukázněná nebo poškozená.

Představte si, že jdete po ulici a narazíte na technika telefonní ústředny, který tam opravuje rozvodnu. Uvidíte, jak z velkého oplášťovaného kabelu sejme ochrannou izolaci, a pod ní spatříte spoustu tenounkých drátků, většinou pokrytých různobarevnou bužírkou, a budete se divit, jak se v té změti někdo dokáže vyznat.

S nervy táhnoucími se páteří je to velice podobné. Rada z nich sestupuje páteří dolů a rozvětvuje se dále, takže když uvažujete o systému čaker, vzpomeňte si vždy na mechanika opravujícího telefonní síť, a to nejenom zmíněné dráty, ale i drobná relé, opakovače, které převezmou vstupní signál ze vzdálené stanice a zesílí jej dříve, nežli ho pošlou dál do další stanice na dané trase se nacházející.

Dalším z našich relé je čakra Anahata, která řídí dotykové vnímáni a hmat. Pod ní pak leží další čakra, a sice Manipura, zvaná též čakra ohně. Pod ní pak leží šestá čakra, zvaná Svadišthana, týkající se živlu vody. Sedma čakra, nalézající se dále, je spojována s elementem země a v sanskrtu se jmenuje Muladhara. Přebývá v ní kundalini, což je v podstatě centrum ovládající životní sílu člověka. Dá se přirovnat k ohni hořícímu v peci, na níž se hřeje voda, z níž vystupuje pára, která uvádí do chodu turbíny, jež elektřinou rozsvěcují lampy, vytvářejí chlad v lednici atd. Když tento oheň vyhasne, zastaví se postupně i všechno ostatní.

Mnoho lidí, kteří dostali scestné informace či nedostali vůbec žádné, a snaží sílu kundalini vybudit uměle. Ten, komu se ji podaří přimět, aby stoupala správně, si tím velice posílí vědomí i inteligenci. Posilovat ji ale neodborně a za každou cenu, aniž by člověk dosáhl hluboké myšlenkové čistoty, by mu naopak přivodilo rozsáhlou újmu. Často to vede až k šílenství a úplnému duševnímu i tělesnému zhroucení. Takže pokud vás nevede učitel, který sám tímto procesem prošel a vše o něm ví, o probuzení kundalini se ani nepokoušejte. Skutečný duchovní učitel vám kundalini zvedat nebude, pokud si nebude naprosto jistý, že je to pro vaše dobro. Všelijací rádoby učitelé, kteří vám své služby lacino nabídnou, nemívají tu sílu, aby váš vývoj dokázali bezpečně ohlídat a kundalini vám otevřít správně, ale místo toho vám velice ublíží.

Dříve, než může člověk na tomto světě žijící dosáhnout kosmického vědomí, musí dojít k určitému rozhýbání kundalini, co je něco poněkud jiného než její skutečný vzestup. Avšak když je někdo sexuálně příliš vzrušivý a žije chlípným životem, může mu to opravdu škodit, protože

provozuje-li někdo sex samoúčelně, bez skutečné lásky, může si dočasně nebo i natrvalo správné proudění síly kundalini ochromit.

Dokud tělo žije, je každou svou součástí pevně spojeno se svým astrálním protějškem, a to právě prostřednictvím čaker. Jistě jste už slyšeli o lidech, kteří prodělali amputaci například nohy, a navzdory tomu je tato amputovaná noha bolí, respektive cítí bolest přicházející jakoby z prostoru, který by tato noha vyplnila, kdyby ji měli. K tomuto jevu dochází proto, že vliv odstraněné hmotné nohy na jí odpovídající nohu astrální stále ještě do jisté míry přetrvává.

Proto je také zásadní, aby při návratu z astrální cesty do sebe obě těla, hmotné a astrální, řádně zapadla, aby se náležitě překryla ve všech částech a orgánech a byla navzájem synchronizována dle směru toku elektrického proudu.

Veškerý elektrický proud musí být buď kladné či záporné hodnoty a ubírat se jedním směrem a opačným tokem se zase vracet, podobně jako to probíhá v lidském těle.

Odpovídající dva „dráty“ v lidském těle se nazývají *ida a pingala*. Nejde pochopitelně o dráty skutečné, nýbrž o dva směry energetického toku, přičemž ida znamená proudění v levé straně těla a pingala v pravé.

Tyto dva zdroje zajišťují energii potřebnou k pasivnímu fungování kundalini. Můžeme na ně pohlížet jako na jakési správce, zabezpečující, aby se kundalini udržovala v dobrém stavu a byla připravena k probuzení v tomto životě, zasloužíme-li si to, a nebo třeba v tom příštím. Když totiž probuzení a vzestup kundalini probíhá patřičným způsobem, ida a pingala jsou vyřazeny z chodu. Dokud však ida a pingala v lidském organismu působí bude takový člověk připoután k pozemské úrovni a ke koloběhu života smrti a znovuzrození.

Na čakry je vhodné pohlížet jako na relé či jako na body dálkového ovládání. Z tohoto pohledu jsou další důležité části těla cervikální ganglion na krku, o něco níže nervus vagus (bloudivý nerv), dále pak srdeční pleteň, solar plexus a pánevní pleteň, což jsou však místa spíše druhořadá.

Za života na tomto světě jsme vystaveni celé řadě všemožných vlivů. Lidstvo například ovlivňují různá záření a rovněž astrologie je naprosto skutečná a lidé by nad ní neměli ohrnovat nos. To si zaslouží jen hvězdopravci pokoutní, kteří astrologii vykládají mylně. Naučit se ji totiž do hloubky vyžaduje čas tak dlouhý a takové úsilí, že ji nelze pojímat jako obchodní záležitost. Rozhodně neočekávejte, že se dozvíte něco hodnotného z horoskopů v časopisech a novinách.

Podle denní či noční doby, jež zrovna panuje, jakož i podle zeměpisné délky a šířky na nás působí různá záření. Jak nás ovlivní konkrétně, záleží i

na přesném astrologickém uspořádání každého z nás. Když se například dostaneme do vlivu červeného konce spektra, ovlivňuje to rozvoj individuality, zatímco barva purpurová se týká kolektivního myšlení a zelené paprsky v nás podporují chuť k učení. Žluté paprsky zas nabádají k moudrosti.

Mluvme i o znameních zvěrokruhu. Představte si, že máme veliké kuličkové ložisko na hladkém povrchu, jež kolem dokola obklopíme magnety. Pouhou manipulací s nimi dosáhneme toho, že kuličky zaujmou žádanou polohu. A teď si představte, že těmito magnety jsou planety a vy že jste toto kuličkové ložisko. Naším prvním magnetem je Slunce. Projevuje se v sedmé rovině abstraktního duchovního vědomí. Slunce je nositelem života a přispívá k tomu, aby vzkvétal.

Naším dalším magnetem je Jupiter, který je žoviální, shovívavý a vlídný a odpovídá 6. rovině duchovního vědomí. Je to blahodárná planeta, přinášející vyváženost mravních hodnot. Jak známo, veselí lidé jsou šťastní a ve svém okolí oblíbení.

Na 5. místě máme Merkur, přispívající k ostrovtipu, ale i k neklidu. Napomáhá chytrým obchodním transakcím. Merkur – jinak též Bůh doručující zprávy, podporuje výtečnou paměť.

Saturn, který se nalézá na 4. místě, znamená často pravý opak výše zmíněné žoviálnosti a výrazně Saturnovi lidé se *vyznačují* lpěním na věcech, omezeností a strohostí. Než se budou moci ve vývoji posunout vpřed, musí se nejprve naučit trpělivosti a vyrovnanosti.

Na 3. pozici abstraktních emocí se nalézá Venuše, známá též jako bohyně lásky. Je to planeta rovněž poměrně shovívavá a vede lidi k vysoce ušlechtilým ideálům a emocím, k rozvoji jejich osobnosti a svéráznosti. Lidé pod vlivem Venuše bývají nádherné osobnosti, pokud se příliš nepřimknou ke zlu. Na druhém místě máme Mars jako planetu boje, dodávající energii.

Má vliv mírně záporný, není-li její potenciál užíván správně. Mars ovládá hmotné tělo a velice často i sexuální touhu. Je-li však s jeho energií nakládáno patřičně, posiluje vědomí, odvahu sílu a vytrvalost.

Na posledním, 7. místě je Měsíc, vykonávající na lidi nesmírný vliv. Nejen že vytváří příliv a odliv všech moří a oceánů, ale i v lidském těle, což se projevuje např. menstruací u žen či stavy duševní nevyváženosti, vedoucí třeba až k šílenství. Měsíc, jak známo, nevytváří žádné vlastní světlo, odráží pouze to, jež na něj dopadá, a proto lidé, kteří jsou pod vlivem Měsíce přespříliš, nemívají silnou osobnost, nýbrž jen „odrážejí“ stanoviska a názory druhých.

Jistě jste už někdy slyšeli o spřízněných duších či duchovních

dvojčatech. Tento jev určitě existuje, ale na tomto světě k setkání těchto skutečných duchovních bliženeců dochází velice zřídka. Půjdeme-li až ke kořenům věci a vezmeme v potaz svět antihmoty, uvědomíme si, že po vzoru baterie musí mít všechno kladný a záporný pól. Máme-li tedy získat bytost úplnou, potřebovali bychom jednu osobu z našeho astrálního systému a další z astrálu příslušného systému antihmoty. Tito lidé by pak byli naprosto slučitelní.

Občas se však stává, že v astrálu dlí dvě vysoce slučitelná nadvědomí a obě na tento svět vyšlou „loutku“, přičemž každá z obou těchto „loutek“ je zcela slučitelná s tou druhou, a dostanou-li se k sobě do těsné blízkosti, hned se jich zmocní pocit sounáležitosti a připadá jim, jak by se už byly setkaly dřív. V takových případech může vzniknout vztah natolik pevný a hluboký, že se tito lidé za bližence opravdu považují. Běžně si navzájem „čtou“ myšlenky a zachytí předem třeba i to, co druhý z nich za pár vteřin vysloví. Podobně to probíhá i mezi jednovaječnými dvojčaty, která, i když jsou od sebe na míle vzdálená, vnímají citová hnutí toho druhého a často mívají třeba i svatbu zároveň.

Mezi mužem a ženou může panovat láska natolik hluboká, že se mohou domnívat, že těmito „spřízněnými dušemi“ opravdu jsou. V tom případě je ale k sobě musí poutat i společné zájmy a stanoviska. Není možné, aby muž byl například zapřísáhlým ateistou, zatímco žena bude hluboce věřící. Odlišnost přesvědčení totiž vytváří určitou disharmonii a nesoulad vedoucí ke vzniku třecích ploch, které je spíše oddálí, nežli sblíží.

Maximum, v nějž lze na tomto světě doufat, je, aby dva vysoce slučitelní lidé spolu žili a vlastní čistotou skutků a myšlení k sobě jeden druhého přitahovali blíž a blíž. Je to však zároveň postoj velice obtížný, protože vyžaduje velikou dávku obětavosti a nezištnosti. Je zbytečné, aby muž ženě dával stále všechno v domnění, že jedná správně, a totéž se pochopitelně týká i ženy. Místo toho je třeba, aby každý z nich dokázal dát pokud možno přesně to, co ten druhý potřebuje, jinak hrozí, že se jeden druhému postupně odcizí.

Mnoho lidí si začne myslet, že potkali svého *bližence*, když se seznámí s protějškem, který je s nimi slučitelný astrologicky a žije podobným životním stylem. Mohou spolu žít v souladu, ač to nebude dokonalá harmonie ani splynutí duší. Kdyby totiž lidé natolik dokonalí opravdu byli, na tomto nedokonalém světě by už dál nemohli žít, stejně tak jako „nepřežije“ kus ledu vržený do výhně pece. A tak se lidé – muž a žena – musí pokoušet spolu žít a cvičit se přitom v toleranci, trpělivosti a obětavosti.

Životní cesty mnoha lidí jsou svedeny dohromady proto, aby dál

pracovali na vzájemných karmických poutech, k čemuž je právě potřeba, aby se tito lidé dostali do blízkého kontaktu, ať už z toho povstane dobro či zlo. Pokud se v životě potká muž se ženou z karmických důvodů a například se do sebe zamilují, může vzniknout hluboké láskyplné pouto, jež může dokázat vymazat mnoho zlých karmických aspektů, protože navzdory tomu, jak nám to tu dole připadá, dobro nakonec vítězí.

Pokud někdo někoho miluje, ale ten druhý ho nenávidí, karmické pouto i přesto vzniká, ale je neuspokojivé a budou se muset opět sejít, aby tato nenávist mohla být vykořeněna a nahrazena láskou.

Jen zcela neutrální vztah lhostejnosti nedává žádné karmě vzniknout, ale jakmile někoho máte rádi nebo naopak neradi, karma se vytváří. Vznikne tak například vztah mezi učitelem a žákem, a už je určité karmické pouto na světě, ať už je trvalé, nebo třeba jen chvilkové.

Svízelná situace nastává i tehdy, když je hluboká láska přetnuta smrtí. Zena například ztratí manžela v době, kdy je do něj stále ještě zamilována, a náhle už pro svoji lásku nenalézá uplatnění, a tak se tato láska v ní jaksi střádá, dokud se znovu nesetkají v nějakém budoucím vtělení, kdy podmínky pro vyjádření této lásky budou příznivé.

Na naše choulostivá stará těla útočí všemožné zákeřné neduhy a snadno se porouchámе jako složité přístroje. I to je jedním z důvodů, proč se spousta lidí touží stát léčiteli, takže si nyní povězme něco o jedné léčitelské metodě.

Nejprve se pokuste odčerpat si z plic co nejvíc vzduchu. Opravdu ze všech sil vydechněte, vyžeňte vzduch z plic mohutným výdechem a zůstaňte v tomto stavu výdechu co nejdéle, aniž by vám to bylo skutečně nepříjemné.

To tělu umožní dosáhnout záporné polarity, neboť bude mít nedostatek vzduchu i prány.

Pak chvilku znovu normálně lehce dýchejte, abyste se opět rozdýchali, a tento postup zopakujte celkem 3krát, načež si přiložte ruku na místo, které vás bolí. Po chvilce dlaň oddalte a bolavého místa se dotýkejte jen ukazováčkem a palcem levé ruky, a sice tak, že je pevně opřete o kůži, přitlačte je k místu, které hodláte ošetřit, a poté opět vydechněte a dýchat na chvilku přestaňte. V této fázi zadržovaného dechu si živě představujte, jak vám z těchto konečků prstů proudí životní síla přímo do té části těla, kterou potřebujete léčit.

Brzy se ale budete muset zas nadechnout. Dýchejte ale jak nejmělčeji, vám to půjde a zase dál držte prsty na bolavém místě. Tento postup proveďte 3krát za sebou a pokaždé podržte prsty v kontaktu s dotyčným místem po dobu nejméně dvou minut.

Nejlépe si touto metodou samoléčby pomůžete, budete-li výše uvedený postup opakovat každou hodinu, dokud se neuzdravíte. Funguje, protože vlastně čerpáte síly z vnějšku.

Tímto léčebným zásahem prostřednictvím záporné polarizace si můžete pomoci třeba v případě zastydlé rýmy. V tom případě si ukazováček a palec přiložte po obou stranách nosu hned pod očima. Poté, co jste ze sebe vydechli co nejvíc vzduchu, dech opět zadržte a představte si, jak vám životodárná síla proudí do nosu, kde zahubí všechny ty *brouky,* potíže vyvolávající! Žerty stranou: tvrdím, že pokud to provedete správně, za chvíli v nose ucítíte praskání, jak se vám zastydlá rýma začne uvolňovat, a brzy už zase začnete nosními dírkami volně dýchat.

Astma je neduh dosud dost dobře nepochopený. Předepisuje se na něj spousta všelijakých léků, ale v mnoha případech je příčina nervového původu, a na takový stav medikace nepůsobí.

Při léčbě astmatu tedy přiložte ukazováček a palec z obou stran krku, hned nad ohryzek. To platí pro běžný typ astmatu, ale máte-li astma, při němž dýchání provází bolest a řezavé zvuky, bude třeba prsty položit na vzdálenost přibližně devět centimetrů od sebe do místa spojení krku s hrudníkem.

Je pochopitelné, že trápí-li vás astma už po dlouhé roky, stěží lze rozumně očekávat, že budete vyléčeni za pár vteřin. Musíte mít trpělivost a spoléhat se na zdravý rozum. Pokud však v této léčebné aplikaci vytrváte, astma vám určitě zmizí. Zbavíte se ho ještě rychleji, když se zároveň budete oddávat trochu i meditaci a vhledu o tom, co u vás nervové poruchy zapříčiňuje. Spousta lidí dostává astma z nervového vypětí, přičemž u nich funguje jako jakýsi bezpečnostní ventil.

Dovolte mi, abych připomněl, že tyto pohyby musíte dodržovat velice přesně a používat musíte vždy jenom levou ruku. Tento postup pomáhá dokonce i při popáleninách. V tomto případě přiložíme ukazováček a palec nad spáleninu a provedeme léčebný postup. Pokud se jedná o spáleninu opravdu vážnou, pak čím dřív zasáhne lékař, tím líp. Můžete si ale pomoci ve chvíli, kdy na lékaře čekáte.

Kundalini je vlastně taková kotelna těla, k níž protipól tvoří mozek, jako by představovaly opačné póly magnetu. Představte si, že jste jasnovidci a máte před sebou nahé lidské tělo, které můžete studovat. Podívejme se, jak by to asi tak vypadalo.

Ideální je mít k dispozici stěnu pokrytou černým sametem, před kterou umístíte nízký stupínek, na nějž si váš nahý model zády k sametu stoupne. Když se mu postavíte tváří v tvář a jasnovidně na něj budete hledět, spatříte briliantově bílý pramínek proudící mezi mozkem a kundalini, nacházející

se na dolním konci páteře. Pár vteřin ho budete pozorovat, jak se kolísavě vine a pulsuje, nejprve jako tenký proužek a poté, když začne váš subjekt o něčem přemýšlet, pramínek se postupně rozšíří v poměrně široký pruh. Máte-li s tímto pozorováním už zkušenost, všimnete si, že tělo je ohraničeno velice světlounkým namodralým světlem podobným dýmu hořící cigarety, který se velice liší od dýmu kuřákem vydechnutého. Toto namodralé světlo, podobné jakémusi prozářenému kouři, obklopuje tělo se stejnoměrnou intenzitou a tato hustota záleží na vitalitě každého z nás. U staršího člověka může sahat do šířky asi tak 6 až 9, někdy i dokonce 12 centimetrů. Je to éterické tělo a jedná se o jeho pouhé živočišné vyzařování.

Toto vše překrývá vlastní aura. Vychází z vrcholku hlavy jako barevný gejzír proměnlivé barvy, a to podle myšlenek dotyčného člověka. Kolem hlavy vidí jasnovidec zář, jejíž stupeň a odstín zlatosti závisí na dosaženém duchovním vývojovém stupni zkoumané osoby. Je-li velice smyslná, ponese toto zlaté zbarvení silné stopy rudé. Jedná-li se však o člověka zaměřeného duchovně, který se učí, jak zduchovnět ještě víc, bude mít zlatistá barva aury nazelenalý nádech. Platí, že čím je kdo duchovně pokročilejší, tím víc se mu v auře zlatá zbarvuje dožluta.

Aurické barvy víří kolem celého těla a jejich paleta je širší než pestrost barev, jaké na tomto světě známe. Aura má přibližně vejčitý tvar se špičkou obrácenou dolů, a tudíž se směrem k nohám poněkud zužuje. Stejně tak se směrem dolů snižuje i intenzita jejího záření. Dolní okraj aury osoby stojící na zmíněném stupínku dosáhne přibližně hranice mezi ním a podlahou a pokud rozpaží ruce, dosáhne víceméně k okraji této aury. Její barvy se mihotají a navzájem prolínají tak, že to vzdáleně připomíná benzínovou skvrnu na vodní hladině. Každý aurický odstín, barevný proužek a dokonce i směr proudění mají nějaký význam.

Takže vidíte auru, éterické tělo a uvnitř i ostré žhnoucí světlo, což je životní síla sama. Těžko se to vysvětluje, ale všechny tyto tři druhy vyzařování lze vidět naráz, aniž by se navzájem jakkoliv rušily. Můžeme si to znázornit takto: sedíte venku a hledíte do dálky na krajinu, která se před vámi rozprostírá až k obzoru. Chcete-li zkoumat vzhled své dlaně, stačí, když si ji přiblížíte k očím. Podrobné pozorování jejích čar vám nicméně nebrání uvědomovat si zároveň i pozadí tvořené krajinou v dálce. Řekněme, že toto dvojí vidění představuje vaše vnímání aury a aurického obalu. Rozviňme ale tuto představu ještě dál: pár metrů od vás sedí na židli člověk, kterého vidíte docela zřetelně, když na něj pohlédnete. Přitom však zároveň vnímáte dlaň napřaženou před tváří i krajinu rozkládající se před vámi. Pozorování člověka sedícího opodál na židli můžeme přirovnat k pozorování éterického těla.

Vidění žhnoucí životní síly proudící mezi mozkem a kundalini lze přirovnat k situaci, kdy odvrátíme oči od pomyslné osoby sedící na židli, přehlédneme krajinu za ním a pohlédneme na právě vycházející slunce. Můžeme tedy vnímat svítání a zároveň si prohlížet krajinu před sebou, aniž by to nějak narušovala osoba sedící před námi na židli či naše dlaň vztyčená několik centimetrů od tváře. Lze tedy zkoumat auru, éterické tělo i kundalini podle toho, kam svoje jasnovidné vidění posunete a na co je zaměříte.

Pozadí z černého sametu napomáhá udržet pozornost. Takový vypínač na zdi, obraz či zrcadlo totiž rozptylují pozornost. Stačí odlesk či jasný světelný bod a pokud roztěkání podlehne váš zrak tělesný, jasnovidné vidění ho může následovat.

Takže potřebujeme černé, matné pozadí bez jakéhokoli vzoru a nahou osobu v roli figuranta či figurantky, aby nás nerozptylovalo barevné vyzařování oděvu. Je to totéž, jako bychom hleděli na slunce a někdo nám přes okno natáhl závěs. I v tomto případě sluneční světlo dozná zdánlivé změny podle zbarvení a druhu záclony nebo závěsu, přes něž se na slunce díváme.

Radím vám dobře si zapamatovat onu představu lidského těla a muzíčků řídících a zajišťujících veškeré tělesné pochody. Od pravdy nebyli daleko, vezmeme-li v potaz, že všechny tělesné orgány jsou prostřednictvím nervů propojeny s mozkem, který má nepřetržitou představu o tom, co se v jakékoliv části kteréhokoliv orgánu momentálně děje. Fungování orgánů bývalo lidmi vědomě řízeno, ale nyní, protože lidé takové dovednosti zanedbali, se tělesné pochody v podstatě zautomatizovaly. Řada lidí to však stále ještě dokáže. Například v Indii fakírové, což většinou bývají degradovaní adepti, si často umějí propíchnout nožem dlaň skrz naskrz a vzniklou ránu si zahojit za několik minut.

Symboliku zmíněných mužíčků můžete rovněž použít, chcete-li se ponořit do hluboké meditace. Představte si tedy, jak ostatně uvádím i v jiných svých knihách, že vám tito mužíčci udržují v chodu celé tělo. Jediné, co musíte udělat, je představit si, jak vám všichni z těla odcházejí a shromažďuji se mimo něj, přičemž vám zároveň do ústraní ustupuje i vědomí. Nařídíte svým mužíčkům vydat se z chodidel tělem vzhůru, přičemž cestou budou postupně přibírat všechny další. Postupně odejdou z ledvin, střev, žlučníku a tak dále. Zjistíte, že se poddáváte hlubokému uvolnění, z nějž posléze přejdete do té nejhlubší meditace, a třeba i poznání o jiných světech.

10. KAPITOLA

Vaše otázky

Chodí mi dopisy z celého světa, tedy z Afriky, Indie, Austrálie včetně zemí za železnou oponou. TISÍCE DOPISU a samé otázky: jak se stát světcem, jak používat mantry, jak vyhrát v loterii, jak přivést na svět dítě, jak jeho příchodu naopak zabránit atd. Otázky se většinou svým způsobem opakují, a proto tuto kapitolu věnuji těm nejčastějším.

Otázka: Četl jsem o vás spoustu novinových článků, a tak dříve, než si nějakou vaši knihu koupím, bych se rád zeptal, jestli jsou vaše knihy pravdivé.

Odpověď: Bez jakéhokoliv stínu pochyb vás ubezpečuji, že veškeré moje knihy jsou pravdivé. Vše, o čem píši, vychází z mé vlastní zkušenosti a schopnosti, jež popisuji, skutečně mám. Avšak pochybovači, kteří pro stromy nevidí les, se sotva s mým ujištěním spokojí, a proto říkám, že nezáleží na tom, KDO JSEM, nýbrž na tom, CO PÍŠI. Během let se mě celé hordy „odborníků“ marně pokoušely přistihnout, že si vymýšlím. Jsem-li podvodník, odkud pak beru všechny ty znalosti, které teď ode mě ostatní opisují? Všude líčím jenom své osobní zážitky. Nejde o žádný výtvor automatického písma, jak tisk s oblibou tvrdí. Nejsem ani posedlý, jenom se snažím odvést nesmírně obtížný úkol navzdory fanatismu a závisti. V Indii a jinde existují „vysoká místa“, která by pomoci mohla, leč zaprodávají náboženství politice, a tudíž z politických důvodů popírají pravdu, o níž píši.

Mé knihy přispěly velikou měrou i k propagaci Tibetu a veřejnosti ukázaly, že Tibet je země hodných a duchovních lidí. Přesto mi nic z toho není přičteno k dobru.

Dostávám tisíce dopisů čtenářů, kteří potvrzují, že věrohodnost mých knih je zcela zjevná, a jsem rovněž hrdý na to, že během posledních deset let jsem dostal pouhé čtyři nepříjemné či urážlivé dopisy. Je až tragikomické jak lidé pasou po mojí totožnosti, a přitom jim zcela uniká, o čem mé knihy vlastně pojednávají. Ostatně – kdo napsal bibli? Apoštolově? Jejich nástupci? Gang mnichů pohrávající si s původními posvátnými texty? Co na tom *záleží?* Důležité je jenom to, co je napsáno, ne jméno či totožnost autora.

Otázka: Co je to nirvána? Proč chtějí Indové jen sedět se založenýma rukama a doufají, že jim nakonec všechno spadne do klína?

Odpověď: Indové to tak nepojímají. Nirvána není zánik všeho. Je zcela nemožné žít v prázdnu, ve vakuu. K žití je potřeba pokroku a rozvoje.

Vezměte si třeba takové auto. Nejdřív je vyvinut prototyp, auto se zkouší a všelijak testuje, třeba i ve švýcarských Alpách či v jihoamerických džunglích. Tak postupně vyplouvají na povrch nedostatky a dochází k jejich odhalování a odstraňování.

Totéž se týká i lidí, kteří musí být rovněž podrobeni testům, aby se projevily jejich slabosti a mohly být postupně překonány. To vlastně probíhá stále coby běžný evoluční vývoj. Nové modely rozhlasových přístrojů, aut, kosmických lodí a všeho dalšího mají nedostatky, ale modely, které přijdou po nich, budou zase o něco lepší, protože vady budou odstraněny.

Nirvána je u lidí stav, kdy závady byly odstraněny. Proto zasvěcení Indové a obyvatelé Dálného východu vůbec usilují o odstranění vlastních nedostatků, jako je chtivost a všechny ostatní neřesti. Usilují pouze o dosažení dokonalosti a o to vytvořit v sobě co největší prostor pro konání dobra.

Zastaralá představa, že nirvána je stav nicoty, kdy člověk sedí a prodlévá v duševním a duchovním vakuu, je mylná a pochází ze špatných překladů. Západní překladatelé se totiž pokusili převést do konkrétních termínů pouhý abstraktní příměr.

Nirvána je tedy stav absence zla, kdy člověk je jako ty tři moudré opice: nevidí žádné zlo, nic zlého nevysloví a ani zlo nečiní. Tím pádem je veškerý jeho potenciál uvolněn dobru.

Otázka: Církve, misionáři, okultisté a podobní, ti všichni se stále dožadují peněz od nás chudých, kteří musíme pracovat, abychom se poctivě uživili. Vy ale tvrdíte, že dávat se má. Co z toho však budu mít, když budu podporovat desátky a podobné zastaralé systémy?

Odpověď: Pokud to opravdu pojímáte tak, jak píšete, pak vaše dávání asi skutečně nemá valný smysl. Vnímáte to jako poskytnutí peněz, za něž požadujete nějaký konkrétní předmět, jako když v hospodě položíte na stůl peníze a očekáváte, že vám za ně přinesou pivo. Dávání z duchovního pohledu je ovšem něco docela jiného a tyto dvě formy jsou nezaměnitelné. Všechny církve a všechny náboženské víry vnímají potřebu obětování a zvláště pak v raných dobách křesťanství vnímala církev „oběť“ obdarování za zcela zásadní. Dřív měla církev skutečně právo vyžadovat od farníků desetinu jejich majetku a nikdo se nemohl schovávat například za tvrzení, že on do kostela nechodí, protože dokonce právě za to mohl být pokutován. Vyšlo tudíž levněji do kostela si zajít, *moudrá slova* si vyslechnout a nějaký ten peníz do kasičky vložit, protože pokud byste se byli pokusili *moudrým slovům* se vyhýbat, s pokutou by to pak vyšlo ještě dráž.

Je zásadním předpokladem, že člověk musí dát dříve, než bude moci

dostat. Dávání je jako otevírání dveří, a pokud ty dveře neotevřeme, nebudeme moci přijmout všechno to příznivé, co nás za nimi čeká.

V pradávných dobách, kdy se lidé ještě neřídili slovy takzvaných vědců, měli z vlastní zkušenosti zažité, že přinášení obětí je zásadní, a obětovávali i to, co pro ně bylo nejcennější. Na Dálném východě je zvykem pomáhat těm, kdo to potřebují, bez velkých okolků. Mnich s miskou není pokládán za otravného žebráka a hospodyně se těší, že k jejím dveřím zavítá. Dává mu stranou vybrané kousky jídla a na mnoha místech Indie, i když tam panuje veliká chudoba, liďé pro mnicha jídlo stranou dávají, ačkoliv to od nich vyžaduje skutečně velké sebeobětování a znamená to, že obyvatelé takového domu neustále žijí na pokraji hladu. Přesto tu oběť přinášejí ochotně, a když se u nich mnich zastaví pro jídlo, považují to za poctu. Někdy však mohou dát jenom tak málo, že mnich musí obejít tři nebo čtyři domácnosti, aby se nasytil. Ale ti, které toho dne neosloví, to považují za nepříznivé znamení, protože dobře vědí, jak velké zásluhy z obdarování plynou, a to zejména tehdy, když dáváním přinášíme oběť.

Přesný okultní zákon stanoví, že nemůžeme nic získat, nejsme-li předem sami ochotni dát. Představme si místnost, která má dveře i okna z tenkého papíru a venku hned za těmi dveřmi jsou navršeny veškeré poklady, o nichž jsme kdy snili a přáli si je. Přesto však se k nim nikdy nedostaneme, nebudeme-li schopni učinit ten prvořadý a zásadní pohyb, který znamená do papírových dveří strčit a otevřít je, čímž máme na mysli prvotní gesto dát – a to ochotně. Kdo to nedokáže, chová se tak, jako by ty pomyslné dveře nejenom zabouchl, ale i zamkl a ještě k nim zevnitř přistrčil nábytek, aby se otevřít nedaly. A proto lidé, kteří si stále něco nárokují a žádají, ale sami nikdy nic nedají, jsou nakonec sami věčně nespokojení a frustrovaní. Jedná se o zbloudilce na cestě života, kteří sice „něco“ postrádají a hledají, ale nejsou ochotni vložit k vyřešení své situace potřebnou energii. Stále jen očekávají, že za ně všechno udělají ostatní, ale sami nepohnou ani prstem, aby vlastním přičiněním situaci napomohli vyřešit.

Můžete se zeptat, jako ostatně mnozí jiní: „Co já vůbec můžu dát, když bohatstvím neoplývám a těžce si všechno musím vydřít, zatímco jiní se jenom tak povalují a ještě mají řeči!“ Věci se mají tak, že nejste-li připraveni dát, a to ochotně, kráčíte pozpátku, nikoliv vpřed. Nemáte-li žádné peníze, můžete věnovat lásku a starostlivou péči někomu, kdo to potřebuje Vždycky se nás život ptá, kolik jsme za něco ochotni „zaplatit“, a sotva bychom očekávali, že dostaneme přepychový vůz za cenu jízdního kola.

Avšak zbavovat se přebytků, harampádí, hadříků apod., abychom si ospravedlnili, že si půjdeme nakoupit nové, to je karikatura dobrého

skutku, která nás žádné odříkání nestojí. Někteří lidé se prostě narodí bohatí. Ti ať tedy peníze poskytnou a prosadí jimi nějakou dobrou věc. Vždyť ať člověk v životě dosáhne bohatství sebevětšího, neodnese si odtud ani tu nejmenší minci. Všichni si odsud odnášíme jen poučení, jehož jsme na tomto světě dosáhli tím, co jsme tu prožili. Odnášíme si pouze destilát veškerých zkušeností, které jsme vstřebali.

Čím víc se naučíme, zvláště pak toho, co se týká opravdového dobra, o to budeme bohatší, až se přeneseme do vyšší reality, na rozdíl od těch, kteří v životě jen shromažďovali peníze pro svou vlastní slávu. Najednou z nich budou nuly, až zjistí, že už u sebe žádné peníze nemají.

Můžete být obdařeni i mocí. V tom případě usilujte, abyste jejím prostřednictvím druhým pomáhali, protože ta moc vám je jenom propůjčená, abyste mohli ukázat, jak ji umíte používat, případně zneužívat. Milionář nebo vůdce národa nebývají pokaždé dobří lidé, spíš jim byl propůjčen určitý nástroj, aby se skrze něj poučili. Připomeňme si, že jsme tu v životě jako herci na jevišti obsazeni do přidělených rolí. A tak dnešní král může být zítřejší žebrák a naopak. Avšak bez ohledu na bohatství a moc, jež člověk v jednotlivých životech zažívá, když se narodí v tom kterém cyklu životů naposled, rodí se do nepohodlí, strázní a nepochopení. Je to proto, že si přichází „vyčistit stůl“, a splatit veškeré zbývající dluhy. Dá se to přirovnat k člověku, který se chystá stěhovat do nového, ale nejdřív po sobě musí uklidit dům, z něhož odchází, a to včetně všech koutů, sklepu i půdy.

Dávání otvírá brány, jimiž k nám může vstoupit to, po čem toužíme. Věnujeme-li nějaký peníz na dobročinnost s tím, že se zpráva o tom objeví v novinách, potom se nejedná o dar, nýbrž o způsob, jímž si kupujeme reklamu. Pokud tedy naše dávání neobnáší nějakou námahu, sebeodříkání nebo nějakou ztrátu, potom na oplátku nemůžeme očekávat nic, co by stálo za řeč. Vidíte, že dávat se vyplatí.

Otázka: Lidé trpí různými nedostatky, které jim v duchovní cestě vpřed hráni. Které jsou nejhorší?

Odpověď: Dobrá, pojďme se na některé z nich podívat blíže. Na duchovní nedostatky jistě můžete pohlížet s vědeckým odstupem, protože už sama skutečnost, že tuto knížku čtete, znamená, že si je uvědomujete a pracujete na jejich odstranění.

Jedním z nejzávažnějších duchovních provinění je pomluva. Je to sabotáž duše, ne duše oběti, jež byla nařčena, nýbrž toho, kdo s pomluvou přišel a šíří ji dál. Lidé však mají pomluvy rádi a rádi vedou řeči, jež na popel spálí něčí dobrou pověst, a jde-li o zjevnou lež, často je to těší o to víc, jako by chtěli dát najevo: „Já nejsem o nic horší než on, tak ať si

nehraje na svatouška! Nějaké ty vady přece mít musí!“ Pomluvou vlastně zraňujeme slovem toho, koho se neodvážíme napadnout fyzicky. Křivá nařčení a lživá šeptanda jsou hnusné útoky na duši, protože vytvářením a šířením nepodložených drbů lidé zasazují rány vlastnímu náboji duše, jako by polykali jed.

Křivá přísaha neboli vědomá lež je další povahová neřest, která škodí víc tomu, kdo se jí dopouští, než tomu, kdo se stává její obětí. Někdo slyší nějaké podivné řeči, zavánějící pomluvou, ale ještě to není dost peprné, tak si to kapánek přibarví, aby to bylo říznější, a potom to předá dál jako hotovou věc někomu, kdo si přisadí ještě víc, a tak to jde dál. I to škůdcově duši velice ubližuje. Příčinou pomluv často bývá další lidská vada, a sice žárlivost. Další špatnou lidskou vlastností je chtivost, která je žárlivosti sestrou.

Nirvána znamená odstranění právě takových vlastností, jakými jsou žárlivost, chtivost, pomlouvačnost a podobně. Nejlepší cesta, jak duchovně růst, je mít na paměti rčení: „Chovej se k druhým tak, jak bys chtěl, aby se oni chovali k tobě.“

Otázka: Vím, že lidé mohou vzít do ruky kámen, cigaretové pouzdro nebo třeba kapesník a zachytit vjemy o majiteli daného předmětu. Jak tento přenos funguje?

Odpověď: Máte na mysli psychometrii, spočívající v zachycování dotykových vjemů, které v jsou v určité části mozku převáděny do obrazů nebo vizí. Může nám opravdu vrtat hlavou, jak je možné převzít takový vjem z neživého předmětu, ale vysvětleme si to na jednoduchém příkladu.

Představme si, že nějaký člověk drží v ruce minci a ta se mu od dlaně postupně zahřeje, tedy přijme od lidské ruky teplo. Je-li ta mince vzápětí položena na stůl mezi další stejné mince, určitě bude pro kohokoliv hračkou přijít na to, která z mincí byla držena v ruce. Bude to pochopitelně ta, která v sobě ponese ještě nějaké teplo. Je to prostý fyzikální jev, ale ukazuje nám, že k přenosu opravdu dochází.

Chcete-li se o psychometrii pokusit, nejdříve se odeberte do své svatyně nebo meditační místnosti. Postupujte, jako byste se chystali rozjímat, ale po provedení přípravy uchopte do levé dlaně předmět, jehož historii chcete poznat, a nechte ho na ní volně ležet. Zkuste si mysl vyprázdnit a naladit na příjem vjemů. Možná že se vás zmocní pocit, že vlastně nevíte, co hledáte, nevíte vůbec, co očekávat, a že nevíte jak dál. Tak jen seďte a nedělejte nic. Potom si představte, že máte před sebou černý čtverec a že se vám v něm začnou objevovat obrazy.

Nejprve k vám dolehnou spíše pocity nežli skutečné obrazy. Může se vás třeba zmocnit pocit, že dotyčný člověk je šťastný nebo nešťastný, a

zprvu nejasné záblesky, ukazující prostředí, o němž víte, že k vám nepatří. Zpočátku se budete zmítat v pochybách, zdali nějaké vjemy vůbec zachycujete. Ale nacvičujte s tím předmětem dál a ve chvíli, kdy ho nebudete používat, jej zabalte, aby vám na něj ostatní nemohli sahat. Budete se muset těmto pokusům věnovat opakovaně, abyste si ujasnili, kolik z vašich vjemů lze přičíst fantazii a kolik je opravdu výsledkem psychometrické síly. Provádějte nácvik každý večer, po celý týden a po jeho uplynutí dospějete ohledně dotyčného předmětu k určitým závěrům.

Pokud by se však stalo, že se vám do několika minut stále ještě žádné vjemy o daném předmětu nevybaví, přiložte si ho k levému nebo k pravému spánku. Pokud nefunguje ani to, přiložte si předmět k týlu, přesněji řečeno do míst, kde se hlava spojuje s krkem. Možná že jste od přírody leváci. V tom případě použijte místo levé ruky pravou. Nejdůležitější je ale vyzkoušet si všechny možné polohy: levou ruku, pravou ruku, levý spánek, pravý spánek i zátylek. Pak si jen vyprázdněte mysl a snažte se vybavit si vjemy, které ten předmět vyzařuje.

Uvědomte si, že když se díváte na kámen na silnici či na ptáka na nebi, rovněž se očima toho kamene či ptáka nedotýkáte. To, co k vám doléhá, je vlastně vjem vibrací kamenem nebo ptákem vyzařovaných. V tomto případě dostáváte vjemy *zrakové*. V psychometrii, kde rovněž zachycujete vjemy, však pronikáte hlouběji pod povrch, a tudíž vizuální vjemy zpracovává určitá část mozku. Budete-li tento jev patřičně nacvičovat, začne to být docela snadné.

Nejlepší způsob nácviku je požádat někoho, koho máte opravdu rádi, aby vám třeba z pláže přinesl kámen a pořádně ho umyl pod tekoucí vodou.

Potom si kámen podrží na čele a bude usilovně myslet na nějaký vzkaz pro vás, např.: *Tenhle kámen jsem sebral v pondělí.* Pak ho pečlivě zabalí do papíru a předá vám k nácviku, aniž by se ho znovu jakkoliv dotýkal. Budete-li takto trénovat, brzy uvidíte, že psychometrie opravdu funguje. Otázka: Nejste křesťan a nebyl jste vychován podle učení bible. Co si tedy o této knize myslíte?

Odpověď: Především si musíme uvědomit, že bible byla napsána až mnoho a mnoho let poté, co proběhly události, o kterých píše. Dále pak byla mnohokrát všelijak překládána, a to i špatně, do všech možných jazyků. Tím došlo k velkému překroucení pravdivých výroků, ale skutečná pravda nikdy neumírá. Může být do určité míry zahalena, ale pro ty, kdo rozumí, je stále patrná. Dnešní verzi bible však už nelze brát doslova, nýbrž se musíte opřít o její symboliku.

Bible je knihou esoterickou a jako taková vychází z indické, chaldejské a egyptské symboliky. Kristus pobýval a studoval v Tibetu a vrátil se do

západní civilizace s náboženským učením vycházejícím z východního, které však bylo uzpůsobeno západní mentalitě. Ke správnému čtení bible bychom se potřebovali dovědět všechno o chaldejskych vykladačích mystérií, od nichž bychom se mohli poučit o významu Kabaly.

Když pečlivé prostudujete prvních pět knih Starého zákona, zjistíte, že jsou to v podstatě legendy pojednávající o filosofických fázích světové kosmologie.

Každý zná Mojžíšův příběh o tom, jak byl faraónovou dcerou nalezen v papyrovém rákosí. Může být zajímavé si uvědomit, že toto vše se stalo přibližně o 1000 let dříve, protože existují jisté destičky, známé pod názvem Babylónské, na nichž je zapsán příběh krále Sargona. Ten žil asi 1000 let před Mojžíšem a příběh novorozeněte nalezeného v papyrovém rákosí je právě příběhem krále Sargona. Exodus nenapsal Mojžíš, jak se traduje, nýbrž byl sepsán Ezrou na podkladě různých starších pramenů. Jobova kniha je tudíž v židovské věrouce tou nejstarší a datuje se daleko před Mojžíše.

Rovněž tak vznikly dávno před Mojžíšem všechny velké biblické příběhy, jako například Stvoření, Pád člověka, Potopa, Babylónská věž a další. Jde vlastně o přepsané verze příběhů známých archeologům z chaldejských destiček.

V bibli je navíc špatně přeložena hned úvodní věta, v níž se píše, že na počátku Bůh stvořil nebesa a Zemi, čímž se nemyslí zeměkoule ve hmotném slova smyslu, nýbrž nižší a vyšší řád, viditelné a neviditelné.

V bibli se vyskytuje i řada míst rozporuplných. Například v první části Genesis: Bůh pravil: „Budiž nebesa!“ a druhý bůh poslechl a nebesa vytvořil.

Poté první bůh přikázal: „Budiž světlo!“ a druhý bůh nějaké světlo vytvořil. jako bychom tu měli bohy dva, z nichž jeden poroučí druhému, a je mu tedy podřízen.

Výrok „Budiž světlo!“ neznamená denní světlo či sluneční svit nebo dokonce světlo umělé, nýbrž osvícenost duchovní, tedy pozdvihnutí lidské duše z temnoty, aby dokázala velikost boží vnímat.

Dále pak: Adam prvním stvořeným člověkem nebyl. Říká nám to bible sama, protože v Genesis 4, 16 a 17 stojí, že Kain šel do země Moab s úmyslem koupit si tam ženu. Pokud má tedy Adam být prvním stvořeným člověkem, nemohl jít Kain do Moabu shánět manželku, protože tam žádná prostě být nemohla! Adam je esoterické označení sedmi původních lidských skupin, jež daly základ prvním druhům lidských ras.

Atlanťané prováděli dalekosáhlá bádání, a budeme-li umět číst bibli tím správným esoterickým způsobem, zjistíme, že stopy po sedmi klíčích

odhalujících záhady sedmi velkých původních lidských ras vedou až do těchto dob Atlantidy. Od Atlanťanů převzali vědění Egypťané, od nich je pak získali Židé, trochu je pozměnili, načež se objevili křesťané a všechny takto převzaté informace ještě víc překroutili. Potom přišli překladatelé překládající tyto texty do latiny, kteří vše ještě učesali a přizpůsobili rodícím se křesťanským ideálům a představám, stejně jako v dnešních dobách pozměňují dějiny politici, aby vyhovovaly jejich zemi.

Otázka: Věříte příběhu o zahradě Edenu? Co se jím podle vás vlastně míní?

Odpověď: Ptáte se vlastně, zda věřím na pád Evy a Adama a na jeho příčinu, spočívající údajně v jejich náhle probuzeném zájmu o odlišnosti jejich těl, tedy v podstatě se mě ptáte, zda věřím, že zkázou lidstva byl sex. Tomu pochopitelně nevěřím a tvrdím, že to všechno je nesmysl. Za dob papeže Řehoře byla zničena Palatinská knihovna, obsahující mnoho původních papyrových rukopisů, sahajících až k samým počátkům křesťanství. Tento papež byl názoru, že lidé jsou příliš zvědaví, a kdyby se náhodou stalo, že by začali vědět víc, než by se kněžím zamlouvalo, začali by jim klást nepříjemné otázky a ohrožovat jejich postavení.

U případu Evy a Adama si musíme uvědomit, že takzvaný „prvotní hřích“ se vůbec netýkal sexu, ba ani hmotného těla, nýbrž šlo o záležitost abstraktní. Prvotním hříchem byla pýcha, falešná pýcha podřadné lidské rasy, která se stavěla na roveň Bohů, a proto se proti nim vzbouřila. Rajskou zahradou se míní rané období na této planetě, která v těch dobách teprve začínala být vhodným místem pro domov nové lidské rasy.

Dříve, než se tu totiž objevil člověk v dnešní podobě, existoval tu jiný druh člověku podobný, ale ne zarostlé opice, jak se dnes s oblibou tvrdí, nýbrž úplně jiný druh lidí, žijící na úplně jiných světadílech, které se propadly do mořských vln, a místo nich se vynořily světadíly jiné a s nimi i jiné civilizace.

Tito lidé po anatomické stránce vypadali jinak. Měli purpurovou kůži a byli zavalitější a vyšší než dnešní lidé a rovněž velice inteligentní.

Podle pradávných záznamů je tato planeta kolonií, kterou osídlili lidé ze vzdálené galaxie. V dobách rajské zahrady sem přiletěli dozorci, aby na mladou rasu purpurových lidí dohlédli. Podle lidského měřítka byli dozorci hotoví obři, protože byli dvojnásobně větší než tehdejší lidé, a lidstvo má stále ještě zasutou někde v paměti vzpomínku na to, jak po Zemi chodila božstva a obři.

Dozorci, kteří koneckonců byli také jen lidé, i když jiného typu, se s purpurovými lidmi spřátelili až příliš. Méněcenným obyvatelům této planety to stouplo do hlavy a cítili se polichoceni. Lákaly je podivné zbraně

a všelijaká zařízení těchto bohů, jako například krabice, v nichž byly vidět obrázky a odkud se do vzduchu linuly hlasy i hudba. Začali tedy osnovat plány, jak bohy i dozorce svrhnout a těchto zařízení se zmocnit.

Podivné dopravní prostředky, známé jako vozy bohů, z kterých šlehaly plameny, křižovaly oblohu dnem i nocí. Bohové byli velice zaneprázdněni uspořádáním této nové planety, aby byla pro lidi co nejlepší, ale stále ještě jim na přátelení se s lidmi zbýval čas.

Byla tedy vymyšlena léčka, kdy jedna mladá žena, která se dozorcům obzvláště líbila, měla svými vnadami jednoho konkrétního dozorce omámit, zatímco muži měli pozabíjet bohy.

Jenomže bohové spiknutí odhalili a uvědomili si, že lidstvo je velmi nedokonalé, chová proradné myšlenky, dychtí po moci a trpí falešnou pýchou a dalšími neřestmi. Proto bylo lidstvo z tohoto příjemného místa planety vyhnáno, tedy bylo vyhnáno z rajské zahrady anděly s tasenými plamennými meči. Představte si divocha, který v životě neviděl tryskáč, jenž létá po nebi sem tam a šlehá z něj oheň. Nepovažoval by jej snad za kočár bohů? Představte si, že viděl použít střelnou zbraň, zahlédl dým a třeba i záblesk plamene. Nenazval by ji klidně plamenným mečem, protože jiný výraz by pro něco takového ve svém slovníku nenašel? Takže zopakujme, že původní lidský hřích nebyl sex, který je přirozenou lidskou funkcí, nýbrž pýcha a vzpoura.

Církev v dobách papeže Řehoře a ve svých dějinách ještě mnohokrát prokázala úplnou fobii ze sexu. Kupodivu tutéž fobii neprojevovala vůči pýše, neboť se jí hodilo říkat lidem, že pád lidské rasy má na svědomí žena, hříšnice a pokušitelka, která muže svedla k sexu.

Bible ani ryzí křesťanská víra však neobsahují nic, co by podporovalo domněnku, že pád lidské rasy způsobil sex. Ani Kristus sám proti ženám nic neměl a nikdy si nemyslel, že žena je podřadnější než muž a že je na místě s ní zacházet jako se psem, pokud ne hůř.

Svatý Augustýn a mnoho dalších těžili z překrucování bible, které jim umožňovalo kázat stále zuřivěji proti sexu. Augustýn byl totiž proti sexu zaměřen přímo fanaticky a to i proti manželskému. Zde stojí možná za zmínku, že není většího bojovníka proti alkoholu nežli bývalý alkoholik ani většího bojovníka proti hříchu než napravený hříšník sám.

11. KAPITOLA

Homosexualita

Ve víru dění, kdy přestupujeme z astrálního světa sem k nám, dochází ke všelijakým zádrhelům. Narození je totiž traumatický a velice násilný zážitek, během něhož se křehký lidský organismus často vyšine. Nastávající matka se například během těhotenství chová lehkomyslně, špatně se stravuje a podobně, v důsledku čehož pak dítě postrádá vyvážený vstupní chemický impuls.

Určité látky mu mohou chybět a vývoj některých žláz pak může probíhat chybně. Dejme tomu, že dítě se mělo narodit jako holčička, ale v důsledku nedostatku určitých chemických látek se narodí jako chlapec s dívčími sklony. Rodiče si časem uvědomí zženštilost svého syna a mohou zvolit výchovu buď přespříliš shovívavou, nebo na něj jít naopak zostra ve snaze přimět ho, aby zmužněl, ale ono to nezabere. Pokud nejsou žlázy v pořádku, nesejde na tom, jaký druh náklonnosti je komu vštěpován. Takový chlapec zůstane i nadále dívkou v chlapeckém těle.

Během dospívání, co se vnějšího vzhledu týče, se chlapec nemusí, ale také může vyvinout uspokojivě. Ve škole bude možná patřit mezi ty tělesně slabší, ale nebude s tím chudák moci nic dělat.

Když dospěje, zjistí, že se mu nedaří vést běžný pohlavní život muže a místo toho běhá za chlapci a muži. Jak by ne, vždyť veškeré jeho touhy mají ženskou podobu, včetně psychiky. Pouze nešťastnou shodou okolností byla tato žena vybavena mužským tělem. Začne tudíž projevovat homosexuální sklony, a to tím výrazněji, čím ženštější psychiku má.

Má-li naopak mužskou psychiku žena, nebudou ji přitahovat muži, nýbrž ženy, protože její psychika, která je nadvědomí blíže než hmotné tělo, přináší tomuto nadvědomí zmatené zprávy, zatímco nadvědomí odpovídá pokynem typu: „Pusť se do toho, hni sebou!“ Nebohá mužská psychika pochopitelně cítí odpor při pomyšlení, že by se „do toho pustila“ s mužem a proto veškerou pozornost zaměří na ženy. Dochází tudíž k tomu, že se ženy milují se ženami a stávají se z nich lesby, což je označení odvozené od jednoho řeckého ostrova, kde to kdysi bývalo běžné.

Odsuzovat homosexuály je v každém případě špatné, neboť oni za svou orientaci nenesou vinu. Jsou to lidé velice nešťastní a zmatení, protože nechápou, co se jim přihodilo, a nemohou si nijak pomoci. Rozmnožovací pud je nejsilnější ze všech, jaké muž i žena znají.

V dnešní době se už mění i zákony v jejich prospěch, místo aby byli vystavováni krutému pronásledování a vězení za to, čím trpí.

Takovým lidem můžeme pomoci třeba tak, že jim někdo, nejlépe o hodně starší a hluboce soucitný, vysvětlí, co přesně se v jejich případě stalo.

Zásadní je nikdy a za žádných okolností homosexuály neodsuzovat, protože za svůj stav nemohou a jsou trestáni za omyl přírody, ať už je to například nevhodná strava jejich matky v těhotenství nebo chemická neslučitelnost mezi matkou a jimi.

Úryvek z dopisu jednoho homosexuála:

Milý doktore Rampo,

většina homosexuálů nejsou ti ubozí teplouši, kteří jsou vidět na ulicích, ani ti, o nichž píší lékaři a zvláště psychiatři. To jsou ti psychicky narušení.

Vzhledem k tomu, že jsem dobrodruh, pracoval jsem jak ve městech, tak i na venkově v zemědělství, trochu v rozhlase a podobně a všude jsem potkával homosexuály naprosto normální. Mohou být velice mužní, mohou uvažovat i jednat jako muži, tedy jejich myšlení ani chování nemusí vykazovat pražádné ženské prvky, ačkoliv se většina heterosexuálů domnívá, že to k nim prostě patří.

Chtěl bych touto cestou homosexuálům vzkázat, že důležitou roli v tomto světě mohou sehrát, pokud se dokážou zbavit skryté a poraženecké sebelítosti. Nevěřím v hnutí jako je Gay Liberation, kde převládá všeobecné přesvědčení dnešních mladých, že kolem všeho je třeba dělat veliký humbuk. Člověk by spíše měl jít dál svojí cestou a odvádět dobře vykonanou práci pomocí nástrojů, které má k dispozici, ať už je to talent nebo o něco podobného.

Co se mě samotného týče, pocházím z rodiny zcela normální, bez jakýchkoliv dramat, která by mě byla mohla citově poškodit, nikdo o mně neví, ba ani netuší, že homosexuál jsem – pokud to někomu nepovím sám. Ani v nejmenším se za to nestydím, jenom si říkám, že je to moje soukromá věc, podobně jako to, jsem-li demokrat nebo republikán, křesťan či hotentot. Zároveň vím, že jsem měl v životě víc štěstí než mnozí jiní, a protože lidé se mi rádi svěřují, naučil jsem se toho o lidském cítění mnoho.

Jednou bych o svém životě rád napsal knihu (jak by to rádo udělalo tisíc jiných), protože to, jak se zdá, povzbuzuje mnoho dalších lidí k většímu úsilí. Ale počkám, až budu starší. Právě teď jsem velmi zaneprázdněn, neboť vytvářím novou obchodní činnost, nový domov a věnuji se i všelijakým zábavným věcem, jako je například zahradničení. Máme tu takové místečko na venkově, kde je spousta práce a kilometry divoké přírody kolem. Kéž byste nás tady někdy dokázal navštívit. Určitě by se vám tady líbilo.

Přeji Vám, ať se vše daří.

S pozdravem Justin

Každý bude určitě souhlasit s tím, že rysy jednotlivců jsou tak různorodé, jako jsou oblázky na pláži či hvězdy na nebi. Právě to tvoří pestrost světa s jeho velikány i lidmi bezvýznamnými. Různorodost způsobuje vzestup a pád celých národů a je to právě ona, co k sobě lidi přitahuje či je od sebe odpuzuje. Patří sem veškeré individuální rysy, způsoby chování, silné a slabé stránky, nedostatky i talenty a všeobecně vzato všechno, co činí člověka jedinečného a čím se liší ode všech ostatních. Některé z nich si s sebou na svět přinášíme už při narození, a to buď proto, že jsme je rozvinuli už v minulých životech, či proto, že jsme si je vybrali coby nástroje, abychom se v tomto stávajícím životě jako osobnost rozvinuli a obohatili. A některé z těchto charakteristik jsme si rovněž vypěstovali v průběhu tohoto života. V tom smyslu se nyní zaměřme na učení významných náboženství o tom, že každý člověk se sem rodí výslovně proto, aby zažil a naučil se určité věci, a že se sem vtěluje dobrovolně a volí si určité vlastnosti, které stupni jeho vývoje odpovídají. Toto vědomí by nás mělo přimět k tomu, abychom pohlíželi na všechny lidi s větším porozuměním a tolerancí. Přísloví: „Nesuď, abys nebyl souzen," by v tomto světle mělo nabýt hlubšího významu.

Lidský život není úplně celý předurčen, protože svobodná vůle člověka převyšuje jeho individuální rysy dané narozením, takže záleží na jeho volbě, zda bude to, co mu bylo dáno, moudře užívat, anebo zneužívat.

Z mnoha rysů, jimiž se člověk vyznačuje, jsou nejsilnější ty, které mají citovou povahu. Zahrnují to, co má rád a co má nerad, jeho tužby, lásky atd., neboli citovou účast na tom, co miluje nebo nenávidí. Účast vyplývající z těchto jeho emocí a vliv jeho okolí hrají nesmírně významnou roli při jeho růstu a ve všech dalších etapách jeho vývoje. Může se například stát, že má člověk natolik rád povolání, které si zvolil, že veškeré další životní zkušenosti jdou stranou. Může milovat svoji rodinu do té míry, že obětuje vlastní rozvoj, jen aby uspokojil veškerá její přání a potřeby. Naopak se zas může stát, že člověk natolik propadne nenávisti, až kvůli této posedlosti úplně zapomene na to, co si předsevzal v životě dokázat. Obzvlášť to platí ve vztahu lásky či nenávisti k někomu, a dojde-li ke spojení těchto emočních rysů s tím nejškodlivějším ze všech – a sice strachem – může nastat ta největší pohroma, totiž že člověk naprosto ztrácí soudnost a nastává úplné zhroucení.

Může se například stát, že nějaký muž zjistí, že jeho milá má ještě jiného nápadníka a ten vyhrává v boji o její přízeň. Začne ji náhle milovat ještě silněji a obavy z toho, že ji ztratí, jeho odpor k sokovi posílí ještě víc. Pokud se neovládne, může dojít tak daleko, že úplně zapomene, že má o

svou lásku usilovat, a soustředí se výhradně na odstranění svého soka nactiutrháním, podvody a mnoha dalšími ještě drastičtějšími způsoby. A nebo může propadnout zasmušilosti a ze všech sil se začít utápět v sebelítosti. Svůj strach a nenávist ale bezděčně proti sokovi stejně obrátí, což ho bude stát veškerou energii a časem tím obvykle začne trpět jeho pracovní výkon, zdraví, štěstí a všeobecně vzato veškerý jeho osobnostní růst.

Těmi nejsilnějšími rysy lidské psychiky jsou tudíž láska a strach a jejich protiklady, tedy nenávist a porozumění (protože to, co člověk dokonale pochopí, mu už strach nenahání). Nikdy však nejsou silnější, než v kombinaci s náboženským či politickým přesvědčením a s osobními láskami. Celé kultury, vlády, města a vesnice i skupiny lidí jsou pohlcovány a ovládány postojem k těmto základním rysům. Podívejme se na to z pohledu toho, co je nesmírně blízké a zásadní pro téměř každého člověka, a sice jeho osobní láska k jiné bytosti a její dopad na okolí. Rčení „láska je slepá“, „proti gustu (v lásce) žádný dišputát“, „láska hory přenáší“ a podobně, jsou velice obvyklá. Přesto však, když se Jeníček a Mařenka do sebe zamilují a navzdory nevoli svých rodin se vezmou, každému ze členů obou těchto rodin to může přivodit dlouhá léta utrpení a života v nesváru.

Vraťme se ale k rozdílnosti obecnější a dramatičtější, a sice k rozdílům mezi heterosexuály a homosexuály. Heterosexuál, ať už muž nebo žena, se rodí do světa, který byl z čiré nutnosti zařízen rovněž jako heterosexuální, protože to je běžný model pro rozmnožování. Proto heterosexuál stěží pochopí uvažování homosexuála. Někteří ho považují za člověka zdegenerovaného a neřestného, který své choutky nedokáže potlačit, zatímco jiní ho mají za nemocného atp.

Vzhledem k tomu, že mezi heterosexuály převládá takové emoční zaujetí proti homosexuálům, nelze bohužel sestavit žádné „kdo je kdo“ ve společenství homosexuálů. Ale každý člověk v tomto směru informovaný ví, že takový seznam by byl velice dlouhý.

Homosexuály lze rozdělit do tří skupin, z nichž první jsem podrobně popsal ve svém titulu Živit plamen. Jsou to ti, kdož se jimi stanou v důsledku nehody při porodu. Druhou skupinu tvoří ti, kteří mají vážné emoční problémy v dětství a přijmou homosexualitu proto, aby si tyto problémy vyřešili či zmírnili. Právě o těchto dvou skupinách nejčastěji píší lékaři a psychiatři, kteří se tomuto problému věnují. Obě tyto skupiny jsou ale malé v porovnání se skupinou třetí a nejdůležitější. Jedná se o lidi, kteří by se jinak nedokázali naučit všechno, co potřebují, pokud by touto životní rolí neprošli. Jinými slovy: dobrovolně se rozhodli pro tento život sestoupit na zem jako homosexuálové.

Na světě tudíž žijí milióny homosexuálů, ať už žen nebo mužů, přičemž mnozí z nich jsou výjimeční lidé. Běžný člověk nemá ani ponětí, kolik přátel, hrdinů a vůdčích osobností do této skupiny patří. V některých západních městech tvoří až 10% obyvatelstva, některé zdroje tvrdí, že i více. Na venkově je toto procento jen zdánlivě nižší, protože mladý homosexuál, ať už dívka či hoch, si musí najít sobě rovného, a jelikož v malých společenstvích o sobě lidé vědí první poslední, vydržet v nepřátelském prostředí stojí homosexuály nezměrné úsilí. Člověk by se mohl domnívat, že homosexuála dokáže kdykoliv a kdekoliv rozpoznat, ale není to pravda a neplatí to ani pro homosexuály samotné. Tisíce a tisíce homosexuálů, ať už žen nebo mužů, žijí ve šťastném manželství, mají báječné děti a mohou, ale nemusejí se aktivně coby homosexuálové projevovat.

Falešná představa je i ta, že homosexuál není schopen sexu s osobou opačného pohlaví. Schopen toho většinou je, ale neuchyluje se k tomu, protože ho to nepřitahuje a nezajímá. Osoby opačného pohlaví vnímají totiž spíš jako bratry a sestry či prostě jako kamarády.

Najde se jen málo homosexuálů, kteří sex s opačným pohlavím nezkusili, protože v dospívání zažívají skutečné peklo, a když už se nakonec smíří s tím, že jsou, kým jsou, cítí potřebu dokázat alespoň sami sobě, že by mohli, kdyby chtěli… a zároveň dokázat si i to, že pro ně je správné být tím, kým jsou. Po tělesné stránce může být zábavné vyzkoušet sex i s pohlavím opačným, ale bez pocitu oné emoční „správnosti“ to nefunguje a je to jen ztráta času. Homosexuálové bývají velice citliví a obvykle mívají *silný smysl* pro morálku. Neběhají z postele do postele (snad s výjimkou doby mládí, ale tak se chovají i heterosexuálové). Bez přestání hledají stálého partnera a když ho najdou, jejich život běží stejně jako život heterosexuálů.

Proč by si měl kdokoliv vůbec zvolit narodit se jako homosexuál? Je to proto, že v této životní roli se lze naučit věci, které se jinak naučit nedají Pokud si někdo vybere narodit se jako černoch v bělošské zemi či naopak může se naučit, jaký je to pocit být v menšině, což přináší poučení, jehož by se nedopracoval, pokud by byl člen masy.

Totéž lze prohlásit i o homosexuálech, až na to, že ti se potýkají s problematikou docela jiného druhu. V některých zemích mohou být dodnes uvězněni jen proto, že jsou sami sebou. Mohou i přijít o práci, být vystrnaděni z města či snášet velmi nepřátelské projevy neosvícené heterosexuální většiny, která žije s pocitem, že má pravdu, protože je to přece homosexuál, kdo se proviňuje proti zákonům lidským i božím. Když ho však bůh takto stvořil, tak jak se mu může nyní protivit?

Navzdory všeobecnému přesvědčení nelze z žádného člověka homosexuála udělat, pokud jím sám není, stejně tak jako nelze z někoho udělat heterosexuála, pokud jím rovněž sám není. Je pravda, že každá žena i muž mohou cokoliv vyzkoušet. Nějakou chvíli mohou i takový sex provozovat, jak ukazuje příklad prostituce, kdy lidé pro peníze udělají cokoliv, ale o to nám nejde. Žádný otec ani matka se nemusí bát, že jim náhle někdo syna či dceru změní. Jsem na světě už poměrně dlouho. Můj život je životem homosexuála a podstatnou část tohoto života jsem strávil s mladými lidmi prací na této problematice. Nikdy jsem ale nezažil šťastnou a trvalou proměnu z jednoho stavu do druhého. Není-li totiž přítomno ono kouzlo, jež jednu lidskou bytost k druhé přitahuje, nikdo nic nezmůže. Pokud by se s tím něco udělat dalo, nebyl by na světě prakticky ani jediný homosexuál, protože peklo, jímž procházejí při dospívání, je natolik nesnesitelné, že by dali cokoliv za to, aby se toto kouzlo objevilo. Šťastnější stránka *celé* věci spočívá v tom, že homosexuál se takto může naučit, rozvinout a pochopit to, co by jinak nešlo.

Běžný homosexuál, který se konečně dokázal přijmout ve správném světle, dostává největší možný dar, kterým je pochopení. Prostřednictvím vlastní životní zkušenosti v sobě vypěstoval vysoký stupeň citlivosti vůči pocitům druhých a rovněž mají – ona či on – silný smysl pro morálku v důsledku přehlubokého hledání duše, které je nezbytné k tomu, aby dokázali za těchto podmínek sami sebe přijmout. Mohou na tomto světě vykonat mnoho dobra, neboť se naučili, jak důležité jsou diskrétnost, pravda, pohotovost nebo třeba i schopnost lidi přesně a rychle zhodnotit, aby se v situaci rychle orientovali. Celý jejich život na těchto schopnostech ostatně závisí. Význační vůdci, válečníci, obchodníci, lékaři atd., kteří byli homosexuály, svým oborům velice napomohli. Často mívají velké umělecké a estetické nadání a tehdy se většinou stávají spisovateli, hudebníky a umělci vůbec. Obvykle bývají soucitní, lidi kolem sebe mají rádi a jsou obratnými utěšiteli.

Vzhledem ke všem těmto vlastnostem i ke skutečnosti, že pokud jim na tom záleží, jsou neodhalitelní, se mohou po světě pohybovat a konat mnoho dobra, a to bez překážek, které by mohly vyvstat například před člověkem s nějakým tělesným nebo duševním postižením, jehož by se lidé mohli stranit. A pokud si homosexuál takové konání skutečně vybere, velmi tím posune kupředu i vlastní vývoj.

Za zmínku stojí i to, že mezi homosexuály existuje velice nízká zločinnost. Jsou tolerantní a netíhnou k fyzickému násilí. O znásilnění ve společenství homosexuálů není téměř vůbec slyšet. Svedení možná, ale ani to mezi homosexuály není stěžejní především proto, že mají velikou

potřebu milovat a být milováni, což znásilnění či nevítané svádění neumožňuje. Zkrátka a dobře homosexuál není žádný zlotřilý smilník, jak se mnoho dezinformovaných heterosexuálů domnívá. Ti si to často myslí jen proto, že si jednoduše neumí představit, že by někdo mohl milovat někoho, kdo je téhož pohlaví.

Při některých vtěleních je nutné se narodit ženou, aby se bytost naučila určité věci, zatímco příště se může zase narodit mužem. To, oč tu jde, je přeci bytost sama a ne hmotné tělo, jež obývá. Všechny tělesné smysly napomáhají na tomto světě přitahovat opačné pohlaví, aby se vývoj lidstva nezastavil. Na druhé straně nás obvykle přitahují ti, kteří nás povahou doplňují a u nichž cítíme, že nám na životní cestě mohou být nápomocni a jimž budeme moci být užiteční i my. Totéž se týká i homosexuálů.

Vraťme se však ještě k Justinovu příběhu:

„Možná, že bude snazší mě pochopit, když krátce povím pár slov o svém životě. Narodil jsem se v malém kalifornském městečku rodičům přímo ideálním. Ačkoliv jsme byli celkem chudí, báječná máma, neochvějná křesťanka, nikdy nedopustila, abychom si mysleli, že chudí jsme, či si tak připadali. Byli jsme tedy vlastně bohatí a velmi šťastní, vždyť kdo by nebyl, když za deštivého počasí proplouval obývákem na lodi, zatímco mu mamka předčítala vzrušující námořnické příběhy? Kdo jiný měl rodiče, kteří vpodvečer vyrazili ven s puškami a za hodinku byli zpátky s čerstvě uloveným králíkem, abychom stále dokola nejedli jen maso z obchodu. Proto tvrdím, že my všechny tři děti jsme měly v životě štěstí a byly jsme šťastné. Vychodily jsme misionářskou školu a matčiným nejzbožnějším přáním bylo, aby jeden z nás vstoupil do náboženského řádu. Když mi bylo pět let, zjistil jsem, že bratr a já vnímáme dívky odlišně. Po dobu dalších pár let jsem si uvědomoval, že pro mě není nic přitažlivějšího a příjemnějšího, nežli pobývat ve společnosti chlapců a mužů a žasl jsem nad jejich tělesnou krásou Už v tomto věku jsem se rád na kluky díval, což ovšem znamenalo být jedním z nich, tedy účastnit se jejich činností a pohybovat se mezi nimi. Stále jsem si ale byl vědom toho, že mně se líbí z jiného důvodu, nežli se líbím já jim. Pro ně jsem byl jen jeden z kluků, zatímco oni pro mě byli něčím naprosto zvláštním, ačkoliv jsem si nebyl úplně jistý proč. Chápal jsem, že holky z nich jsou celé vedle, a přitom mi těch holek bylo líto, že nikdy nemohou být kluk jako já a být členem mužského společenství. Děvčetem bych nikdy být nechtěl. Když jsme dorostli do věku mladíků, pochopitelně jsme začali experimentovat se svým tělem, jakmile jsme pochopili, že některé jeho části mohou být využity i jinak, než je zřejmé na první pohled. A znovu jsem si začal uvědomovat, že jsem jiný než oni, a sice z pocitů, jež mi to přinášelo.

Tehdy mě docela šokovalo zjištění, že pro ostatní kluky takový pokus neznamenal celkem nic, zatímco já jsem to vnímal jako zážitek nejvyšší duchovnosti. To mi dělalo starosti, protože milé, svaté jeptišky a církev nás učily, že tohle všechno je nadmíru špatné. A tak jsem chodil na mše, modlil se, obětovával bonbóny, odváděl práci a dělal spoustu dalších podobných věcí a přitom se stále modlil, aby mě bůh učinil stejného, jako jsou druzí. Ne že bych si to byl přál já sám, nýbrž proto, že z hovoru mnoha lidí jsem vyrozuměl, že jsem na špatné cestě.

Ve třinácti mě přijali do kláštera. Doufal jsem, že tím matce udělám radost, když se ze mě stane mnich, i když jsem věděl, že správná volba to není. Po roce a půl jsem ale odešel tak jako tak. Tehdy jsem začal žít na vlastní pěst, neboť mi rodina sdělila, že mě podporovat nemůže. Bylo to depresivní. Těžko jsem mohl dál chodit do školy, neboť jsem musel pracovat. Škola mi navíc nikdy moc nešla. Vyrazil jsem tedy za štěstím do velkoměsta. Pak jsem se málem stal námořníkem a přeplavil se přes sedmero moří. Jako černý pasažér jsem se dostal dokonce i na tanker, ale zdravý rozum (nebo spíš strach) mě přiměly vystoupit zpátky na pevninu ještě před vyplutím. Pak jsem vyrazil do Arizony bojovat s Indiány a zločinci, protože jsem miloval koně a uměl to s nimi, ale pronásledovat lidi, které bych třeba mohl mít i rád, mi nesedělo a tak i z tohoto dobrodružství sešlo. Jako pravého dobrodruha mě to pořád někam hnalo a přitom jsem si hledal toho správného přítele a stále pásl po nových zážitcích. To už mi bylo šestnáct a naučil jsem se tři důležité věci: za prvé, že lidi zvláštním způsobem přitahuji, ať už šlo o ženy, muže či děti. Důvěřovali mi a hojně se mi i svěřovali, ať byli chudí, bohatí, hochštapleři či kněží.

Za druhé jsem pochopil, že jsem homosexuál. Pokusil jsem se vnutit si heterosexuální styl života, ale pokaždé mi to připadalo nějak nečisté, zatímco s muži bylo milování skvělé a byl to prožitek nanejvýš duchovní. Za třetí jsem dospěl ke zjištění, že vlastně mám v životě štěstí a že mám veliký závazek k druhým, protože jsem byl silný, sebejistý, normální, odvážný a oblíbený. To ale s sebou neslo závazek k lidskému cítění, na nějž jsem nebyl zralý. Všiml jsem si, že já i kdokoliv jiný dokáže lidi velice zranit, pokud si nedá pozor. Zjistil jsem, že spousta dalších kluků víceméně mého věku se svou vlastní homosexualitou bojuje natolik, až je to celé vyvede psychicky z rovnováhy. Někteří se dali na cestu zločinu, aby si dokázali, jací jsou chlapi, jiní to vzdali a začali se chovat zženštile, další se nějakým způsobem propadli do vlastní temné propasti. Měl jsem pocit, že bych jim dokázal pomoci, ale jediný způsob, na který jsem přišel, spočíval v tom seznámit se s co největším počtem z nich a vytvořit jim prostor, kde mohou požádat o pomoc. Jelikož jsem se vyznal v chudinských čtvrtích,

strávil jsem spoustu času na různých veřejných místech, jako jsou třeba hospody. Ale i já jsem potřeboval stabilitu majetnějších, a tudíž jsem trávil čas i v lepších čtvrtích. Zaměřil jsem se na fotografování a užité umění, i když vzrušující mi připadal jakýkoliv druh práce, zvláště pokud byl pro mne nový. Pak přišla válka, dostal jsem se k námořnictvu a po propuštění jsem pracoval v různých polepšovnách a mládežnických táborech, ale nejužitečnější jsem dokázal být v situacích, kdy jsem poznal někoho, kdo mě opravdu potřeboval. Mým životem prošlo víc heterosexuálů než homosexuálů, ale nikdy jsem se jim neodhalil, protože jsem se za své cítění styděl, a zároveň jsem věděl, že by ke mně mnozí ztratili důvěru, neboť by nepochopili.

Začátkem padesátých let mi bylo třicet, a tehdy jsem se rozhodl odjet do Evropy se čtyřmi sty dolary v kapse, abych se více vzdělal a naučil se tam něco nového. Nakonec jsem zůstal skoro deset let a i zde se našlo mnoho lidí, kteří mě potřebovali jako kamaráda. Zpátky domů jsem se vrátil počátkem 60. let a usadil se v jedné známé čtvrti a věřím, že to bylo právě tady, kde jsem se toho naučil nejvíc a nejrychleji. Během pár let se to tady změnilo z místa, kam mladí přicházejí hledat pravdu, v místo, kam se před životem přicházejí ukrýt.

Ze svého prostorného domova jsem udělal útočiště pro ty, kdo nemají žádný. Teď mi je padesát let a pracuji pro úplně jinou skupinu lidí, ale konečný výsledek je, mám pocit, tentýž.“

Justin

12. KAPITOLA

Příběh dvou žen

Starý autor se posadil ve své kanceláři a s hlubokým porozuměním se pousmál. Ve skutečnosti ovšem nešlo o kancelář, nýbrž o tu nejnepohodlnější kovovou postel bez pérování. Byla polohovatelná stisknutím tlačítka a byla zároveň i jedinou *kanceláří*, jakou autor měl. U postele mu stál omšelý nemocniční stolek, dále pak tu byl opotřebovaný stařičký japonský psací stroj a ještě opotřebovanější autor, který jen tak tak držel pohromadě. Na posteli se vršila závěj asi sedmdesáti dopisů. Válela se v nich tlustá siamská kočka Tedynka. Občas se otočila na záda a nohama zahrabala do vzduchu. Její sestra – krasavice Kleopatra – se usadila hned vedle autora, složila packy a vyloudila záhadný úsměv. „Šéfe," zamňoukala najednou, „vezmi si pojízdné křeslo a sejdeme na chvíli dolů dívat se na lodě." Autor chvilenku bojoval s pokušením. Pak ho však přeci jen smysl pro povinnost i další škubnutí bolesti přimělo odpovědět: „Ne, Kleo, musíme pracovat a napsat tady na papír nějaká slova, abychom vydělali na garnáty, po nichž je naše Tadalinka jako divá."

Autor si povzdychl tak, že málem tu hromadu dopisů s postele odfoukl. Nabral si jich hrst a nad jedním se pozastavil. Pisatelka v něm hřímala: „Jak se opovažujete tvrdit, že nebudete odpovídat na dopisy neobsahující známku pro odpověď? Vždyť je to vaše povinnost!"

Autor si přitáhl masivní psací stroj, který úplně drtil kolena, když s ním pracoval déle, a bez pomoci jakékoliv sekretářky (tu si mohou dovolit většinou jenom autoři pornografie) se pustil do psaní odpovědi, v níž pisatelce vysvětlil, že vyřízení jednoho dopisu vyjde na víc než 3 dolary, že nedostává za každou prodanou knížku dolar, nýbrž jen 7-10% z nejnižší ceny, za níž se jeho kniha v té které zemi prodává. Z toho se dále pokrývají ztráty plynoucí z převodu mezi měnami, daně atd. Navíc i autoři se občas potřebují najíst.

Vstoupila paní Rampová: „Přinesli poštu a dneska je to jenom 63 dopisů. Kampak je dáme?" To autorovi připomnělo další podobný dopis, kde stálo" „Tvrdíte, že jste mnich. Jak to že tedy máte paní? To je taky nějaká mniška? Jak to vysvětlíte?"

Dámy a pánové, cožpak jste nikdy neslyšeli o společenství, v němž žije muž mezi ženami? O ženském klášteře, kde působí kněz? Nebo třeba o vězení, kde pracuje zdravotní sestra o nočních službách na mužském oddělení? V lepších společenstvích spolu ženy a muži pokaždé neskončí v posteli.

V suterénním baru v divočejší části londýnské čtvrti Soho, kde se děje ledacos, bylo téměř prázdno. Na vysokých barových židličkách tam seděly dvě osoby a tiše se bavily.

Loty Bejčková byla výrazně mužský typ a chybělo jenom pár zásadních kousků výbavy, aby z ní byl muž se vším všudy. Vlasy měla střižené tak nakrátko, že připomínaly vojenský sestřih a její ostře řezaná tvář mohla klidně patřit nějakému rozzlobenému seržantovi. Oblečená byla ve stylu unisex jak nejvíc to šlo a hlas měla hluboký jako londýnské parníky. Na dívku před sebou vrhala majetnické pohledy.

Růža Šípková byla naopak celá velice ženská s prázdnou blonďatou hlavinkou, v niž se myšlenkám příliš nedařilo. Lokýnky jako u čínské panenky a modré oči z ní dělaly obraz cudné nevinnosti. Jak byla Růža Šípková zaoblená, tak byla Loty Bejčková hranatá.

Do baru vešel zákazník, na okamžik se zastavil a začal se rozhlížet kolem. Když si povšiml Růži Šípkové, vykročil k ní, ale v okamžiku, kdy zachytil Lotin zlověstný pohled, v půli kroku prudce změnil směr. Diskrétně přistoupil k barmanovi, který se vztyčil, aby se pustil do čistění sklenic. „Nech tu panenku na pokoji, jinak ti ta její buchta ukáže. Loty Bejčková je totiž pěknej drsňák. Co si dáš?“

„Ty chlapi na nic jinýho nemyslej,“ odfrkla Loty. „Chlapa, kerej by se ke mně špatně přiblížil, bych zabila. Já žeru ženský. Sou čistější. A tys, Růžo, někdy chlapa měla?“

Růža se usmála a prohodila: „Což tak jít někam jinam, tady se nedá povídat.“ Hodily do sebe rozpité skleničky a volným procházkovým krokem vyšly na ulici. „Pojďme na taxíka,“ navrhla Růža. Když Loty udala adresu v obskurní paddingtonské uličce, taxíkář znalecky kývl. V této večerní hodině nebyl londýnský provoz příliš rušný. Taxi prosvištělo pár ulic, potom projelo kolem rohu a obratně zastavilo.

Loty rázným krokem předupala na druhý chodník, zatímco Růža za ní přecupitala na podpatcích tak vysokých, že se jí na příslušných místech vše natřásalo a poskakovalo. Muži nejrůznějšího věku se za ní na ulici pokradmu otáčeli a uznale hvízdali, zatímco od Loty odvraceli mrazivé pohledy.

Děvčata odemkla byt a Loty nahmatala vypínač v předsíni, která se vzápětí zalila světlem. „Jemine,“ vydechla Růžena, jakmile zapadla do nízkého křesílka a zula si boty. „Já ty nohy už vůbec necejtim!“ Loty vklouzla do kuchyně a postavila na čaj. „Já mam chuť na hrnek čaje, sem celá vyprahlá.“

Čaj byl příjemně horký a sušenky lahodné. Děvčata se svezla na secesní divan, před nímž stál konferenční stolek. „Slíbilas mi povědět vo svým

prvnim chlapovi, Růžo," připomněla jí Loty, odšoupla stoleček nohou ke straně a Růžu si k sobě přitáhla blíž. Růža se zasmála a řekla: „To bylo teda vopravdu děsný. Stalo se to před pár lety, kdy sem eště ani nevěděla, jakej je mezi holkou a klukem rozdíl. Máma byla totiž náramně přísná. Tehdy v těch šestnácti sem chodila do církevní nedělní školy. Učil tam mladej kluk, asi dvacetiletej. Tvářil se přátelsky a mně to lichotilo. Mockrát mě po vyučování chtěl vzít domů autem, ale já sem pokaždý vodmítla, protože máma byla tak přísná.

Pak přišel s nápadem, že mne bude vozit, ale vysazovat vždycky už na rohu ulice. Na to sem přistoupila a několikrát mě takhle vodvez, až jednou z ničeho nic zastavil v parku a začal podivně funět. Rikala sem si, že ho asi najednou postihly nějaký dechový potíže či něco takovýho a vůbec sem neměla ponětí, vo čem to drmolí. Když se pak po mně eště začal sápat, myslela sem si, že se chce prát. To sem ale byla padlá na hlavu, co? Pak se ale najednou zpoza rohu vynořil policajt na koni. Von skočil za volant a vyrazili sme vodtamtud pryč jak vyplašený králíčci."

Potom v popelníku zamáčkla rozžmoulanou cigaretu a odmlčela se. Ticho prolomila až Loty, když se zeptala: „No a co? Co bylo dál?"

Růža Šípková si povzdychla a pokračovala: „Máma byla příšerně prudérní. Do domu v životě chlap nepách. Táta se zabil při nehodě, sotva sem se narodila a neměla sem ani žádný mužský příbuzný ani žádný domácí zvířátka – prostě nic.

Ve škole sme pochopitelně s holkanma blbly, jak už to holky maj ve zvyku. Sem tam se klábosilo i vo klukách, ale vůbec sem nechápala, vo čem je řeč.

Věděla sem, že existujou křesťani a židi a měla sem za to, že rozdíl mezi klukama a holkama je přibližně ňákej takovej. Prostě choděj do jinejch kostelů a do jinejch škol. No a co se tamtoho kluka rýče, do příští nedělní školy sem ho neviděla. Pak se poplašeně vyptával, jestli sem to řekla mámě. Pochopitelně sem mu řekla, že ne. Přeci jí všechno nevybrebtám. Vypadal, že se mu ulevilo a pustil se do vyučování. Při tý příležitosti nám vohlásil, že nás navštíví ňákej chlápek z organizace mladejch abstinentů, abysme podepsali Slib mladejch abstinentů."

V tom okamžiku se ozvala třeskutá rána a řinčení kovu. Loty sebou trhla, div že Růžu nepovalila. Vrhla se k oknu a začala sledovat scénu dole na ulici, kde se začínal srocovat dav přihlížející zuřivé hádce dvou řidičů, do níž se posléze vložila policie. „Fízlové," zachmuřila se Loty. „Ty já vodjakživa nemůžu vystát, ty sou hotová pohroma. Pokračuj, Růžo," vybídla ji a usadila se zpátky na divan.

„Když sem se tehdy po nedělní škole vydala domů, dohonil mě autem a

vodevřel dvířka. Nasedla sem a jeli sme do Putney, kde sme se zastavili u řeky. Všude tam vokolo bylo plno lidí a tak sme jenom tak seděli povídali si. Pořád mlel vo něčem, čemu sem vůbec nerozuměla. Pak začal vykládat, jaká sem hloupá, že pořád poslouchám, co říká máma. Potom řek: »Hele, co dyby sme si příští sobotu vyjeli na výlet do Maidenheadu? Mámě řekni, že jedeš s kamarádkou. Znám tam takový pěkný místečko a tam si pošpásujem!«

Tak sem mu řekla, že si to rozmyslím, von mě vodvez domu a dohodli sme se, že se sejdeme v pátek po škole.

Máma celej ten tejden dotírala: »Co je ti, Růžo?« a taky spolužačka na mě zničehonic zanevřela, jak už to holky uměj, a vůbec – celej život mi připadal nanic. Taky sem zrovna měla ve škole službu a ředitelka mě seřvala, že sem nenahlásila všelijaký věci, kerejch sem si ani nevšimla. Dyž sem jí řekla, že sem nic takovýho neviděla, vodpověděla mi, že sem teda na takovej úkol nezpůsobilá. To ale byl tejden, jen co je pravda!“

Chudák Růža umlkla a pohoršena vzpomínkami zprudka oddychovala. Lory Bejčková účastně kývla. „Napijeme se Růžo?“ zeptala se a přistoupila k domácímu baru v rohu místnosti. „Co si dáš? Skotskou, tonik s ginem nebo snad vodku?“

„Já si dám pivko,“ odpověděla Růža. Lory si nalila skotskou a vrátila se na kanape. „Všecko je to moc zajímavý,“ řekla Loty, „dopověz mi to!“

„Máma dostala dopis vod ředitelky a řvala jak nepříčetná, že jen *co* se ze školy vrátím, že mě roztrhne vejpůl. Von na mě čekal před školou a já byla celá šťastná, že ho vidim. Skočila sem k němu do auta a vyrazili sme.

Cestou sem mu povyprávěla vo všech svejch trablech a že se bojim jít domů.

Poradil mi, abych mámě napsala vzkaz, že přespím u spolužačky, a tak sem ze sešitu vytrhla stránku a napsala jí to. Von potom sehnal ňákýho kluka na kole, aby to doručil, a vyrazili sme na Maidenhead.“ Loty pokývala hlavou. „Tam na předměstí je takový místečko s restaurací a chatkama. Zamluvil nocleh a šli sme na večeři. Však už taky byl čas. Hlady sem úplně šilhala.

Vykašlala sem se totiž na snídani, jen abych se z toho virválu doma dostala pryč. Člověk se stejně pořádně nenají, když nad ním někdo v jednom kuse stojí a nadává. A školní vobědy ty taky nestojej za nic.“ „To teda máš pravdu,“ posteskla si Loty trpce, „a to bys teprve měla vidět, čím nás krmili v polepšovně.“ „No a jak sem to jídlo hltala, von mlel furt pryč. Ani sem ho nevnímala.

Když sme pak vešli na pokoj, dveře na záchod byly vodevřený a tak sem se vomluvila, že se tam zrovinka zastavím. Když sem po chvíli vyšla,

zhasla sem a vešla do ložnice.“

Odmlčela se a krátce se hrdelním smíchem zasmála. Loty tam seděla s pootevřenými ústy. Růža se napila a pokračovala: „Votočila sem se a uviděla ho. Muj bože, takovej šok sem v životě neměla. Stál tam dočista nahej tak, jak ho pámbů stvořil, celej chlupatej a trčelo z něj cosi takovýho vyrostlýho. »Kriste bože, dyk von má ňákej nádor,« projelo mi hlavou. Vtom ke mně přistoupil a já sem se hrůzou svezla k zemi. V pádu sem se musela uhodit do hlavy vo hranu křesla, protože sem byla vopravdu jak praštěná.“ Loty prudce oddychovala a v očích se jí objevil divoký výraz.

Růžaa pokračovala: „Po chvíli sem zase začala přicházet k sobě a uvědomila si, že po mně poskakuje ňáká příšerná tíha. »Bože muj,« pomyslela sem si votupěle, na mě snad dřepí ňákej slon. Votevřela sem voči a zařvala. Ten, kdo na mě ležel, byl von, nahá sem byla i já a ještě ke všemu mi působil bolest. Úplně nejpodivnější bylo to, že najednou vode mě vodskočil, pad na kolena a začal se ze všech sil modlit.

Potom se vozvaly běžící kroky, někdo odemk dveře a dovnitř vrazili dva chlapi. Jediný, čim sem byla přikrytá, byl ruměnec hanby! Jeden ten muž na mě zacivěl a povídá: »Slyšeli sme vás křičet, slečno! Neznásilnil vás?« Na to se beze slova na učitele nedělní školy vrhli a pěkně ho zmlátili, zatímco von pořád vo překot drmolil modlitby. »Rači se slečinko vbblíkněte,« vyzval mě jeden ten muž. »Zavoláme policii.« Proboha, pomyslela sem si, co se teď stane? Když sem si navlíkla šaty, tak sem si všimla, že mám nohy celý zakrvácený. Potom se přihnalo policejní auto a hned za ním nějakej magor vod novin. Potměšile se na mě tlemil, až ho policajt napomenul a řek mu:»nech ji bejt, je nejspíš nezletilá.« Novinář teda hodil vočkem po učiteli nedělní školy, kerej tam pořád stál jak voloupanej banán. Nedovolili mu totiž se voblíct až do příchodu dalších policajtů. Takže rozdíl mezi chlapem a ženskou sem už konečně pochopila.

Policie se pak vyptala na spoustu věcí, jako třeba jestli sem s nim do toho pokoje šla dobrovolně. Řekla sem jim že jo, ale že sem v tu chvíli vůbec netušila, vo co mu de. Že sem doteď ani nevěděla, jakej je mezi chlapem a ženskou rozdíl. Všichni se málem váleli smíchy a novinář si vo závod dělal poznámky.

Učitel nedělní školy najednou zase pad na kolena a znovu začal drmolit modlitby. Potom se k mýmu úžasu zved a vosočil mě, že sem ho svedla. V životě sem nezažila takový ponížení.“

„Vzali tě taky na policejní stanici?“ otázala se Loty. „To si piš, že vzali,“ odpověděla Růža. „Posadili mě hned vedle řidiče a policajt s učitelem si sedli dozadu. Za námi nalepenej ten novinář. To už se jich kolem mě motalo sedum. Na strážnici mě nahnali do místnosti, kde čekal

doktor a jedna policajtka, a ty mi nařídili se svlíct. Potom mi nohy roztáhli vod sebe, bože, jak příšerně sem se styděla, a vyšetřili mě. Doktora zajímaly vodřeniny a tak a policajtka to všechno zapisovala. Pak doktor vytáh takovou trubičku a řek, že chce vodebrat vzorek, jestli sem byla znásilněná. Bože můj, co jinýho si myslel, že se mi mohlo stát. Až po hodinách mě policajt s policajtkou vodvezli domů k mámě. Byla vzteky úplně popelavá a mávala novinama s titulkem: *Školačka zničila prominentního učitele nedělní školy.*

Policajtům pak řekla, ať mě vodvedou pryč – kamkoliv. Ze se mnou skončila a přibouchla před námi dveře. Policajtka mě vodvedla zpátky do auta a policajt dál klepal na dveře. Nakonec to vzdal i von a řek nám, že matka se mnou skoncovala navěky. Podíval se na mě docela soucitně a prohlásil, že mě budou muset vodvýzt do domova Armády spásy pro záletný holky! MĚ! Takže zkrátka a dobře byla sem přestěhovaná do toho škaredýho, starýho baráku, kerej znáš dobře i ty.“

„To teda znám,“ přitakala Loty kysele. „Tam sem se naučila, jak to v životě chodí.“ Růža se cítila velice potěšená, že Loty jeví o její příběh takový neutuchající zájem a ochotně pokračovala dál. „Hned první noc sem se tam i já vo životě dověděla úplně všechno. A vo sexu taky. Bóžíčku! Někerý ty holky byly úplně šílený. Co ty tam spolu prováděly! Nakonec ale i tahle pekelná noc byla u konce a nadešel den. Dali mi snídani, ale stejně sem vůbec nic nedokázala sníst. Potom mě vodvedli k soudu.“

Na okamžik se odmlčela, v hlavě si srovnala hořké vzpomínky, zapálila si další cigaretu a pokračovala dál. „Policajtka, co pro mě přišla, se ke mně chovala jako k nebezpečnýmu zločinci. Byla skutečně hrubá. Tak sem jí řekla, že poškozená strana sem já. »To říkáš ty!« vodsekla. Nakonec mě strčili do zasedací síně. Bylo to STRAŠNÝ! Byli tam vod novin a celá nasupená tam seděla i máma. Potom přivedli i učitele nedělní školy a posadili ho na lavici vobžalovanejch. Všechno sem musela zvopakovat. Některý chlapi se mě vzrušeně ptali, jestli sem s nim šla dobrovolně. Řekla sem jim že jo, ale že sem neměla ponětí, vo co mu de. Všichni se smáli, jak blázni. Bóžíčku! Ještě teď se mi vo tom špatně mluví.

Nakonec řekli, že v tomhle smyslu sem plnoletá, protože mně právě bylo šestnáct, a jeden novinář, co zrovna psal vo naší škole, tam začal vykládat, jak mě viděl běžet k autu a naskočit do něj. K žádnýmu nátlaku nedošlo, prohlásil. A tak učitele nedělní školy nakonec pustili s výstrahou, aby se do budoucna choval jako slušnej chlapec.

A pak se pustili do mě, jaká sem špatná, nevděčná a zkažená holka, že dokonce ani má ovdovělá, trpící a zedřená máma, která se vo mě šestnáct let stará, už se mnou dál nechce nic mít. Nějak vo mně ale soud musel pro

spásu mý duše rozhodnout, a tak mi nakonec voznámili, že dva roky musim navštěvovat školu pro záletný dívky. To mě úplně zlomilo. Neprovedla sem přece vůbec NIC! Co nejklidnějc sem jim znovu popsala, jak se to všecičko stalo, ale soudce znovu vopáčil, že sem neomalená a nevděčná. Další případ, zvolal nakonec a mě uvrhli do cely. Nikdy v životě sem se necítila tak vopuštěná.“

13. KAPITOLA

Dechová cvičení

Laskavý deštík omývající vyprahlou krajinu postupně zesílil v průtrž mračen, jak se monzunové počasí Indie přesouvalo do Himaláje. Pod převislou skálou, poskytující nouzové útočiště, se *ozýval* živý hovor protkaný stížnostmi na nemilosrdné počasí. Zakrátko už se však z lidí i zvířat zdvihal jemňoučký opar, jak v sílícím horku dne postupně osychali.

Od skupiny se oddělil mladík a vydal se napříč krajinou s velikým psem, mastifem, který štěkal a skotačil. Pomocí křiku a štěkotu nasměrovali jačí stádo, kam potřebovali. O kus dál dva barevné flíčky naznačovaly něčí přítomnost. U vchodu do jeskyně tam seděli láma s akolytem. Oba v suchu a v dobrém rozmaru hleděli na širou lhaskou planinu, jak se napájí vodou. Po nečekané sprše se vzduch pročistil. Zlaté vrcholky potalských střech vystřelovaly paprsky oslepující jako šípy. Celní strana čerstvě natřená do okrova zářila spolu s modlitebními praporky, třepetajícími se v ostrém větru. Budova lékařské školy na Železné hoře vypadala jako nová a pozoruhodně čistá a do kraje zářily i domky vesnice Šö.

Láma i akolyt hleděli do kraje, který se před nimi rozprostíral. V dálce nalevo od Čokpori bylo vidět převozníka ve člunu z nafouklé zvířecí kůže. Zběsile se dlouhým bidlem snažil dosáhnout dna a loďku pádící po proudu zastavit dřív, než ji vzedmuté vlny přetékající řeky spláchnou. V zoufalství se vyklonil a tyčí hrábl do hlubiny. Loďka se však pod ním zhoupla, otočila se na stranu a vyklopila ho do rozvodněné řeky, kde se po krátkém zápase s vlnami začal topit. Loďka zatím pádila dál. Byla teď lehčí a o to víc popoháněna kupředu rychlým proudem a ostrým větrem. Převozníkovo dlouhé bidlo líně zamířilo na mělčinu, která byla ironií osudu velice blízko, a tělo utopeného převozníka obráceného tváří dolů ho pozvolna následovalo.

Později se ve výšce objevili supi, kroužící při svém věčném hledání potravy, a pozorně sledovali jakéhokoliv člověka či zvíře v tísni. Jeden se na zkoušku spustil dolů až k utonulému převozníkovi a až na poslední chvíli se prudce stočil stranou, přičemž ho nespustil z očí. Když u něj nezaznamenal žádný pohyb, střemhlav se zase snesl a dosedl mrtvole na záda. Trochu si načechral peří, triumfálně se okolo sebe rozhlédl a zaťal se zobákem mrtvole do zad.

„Zítra,“ promluvil láma k akolytovi, „sestoupíme dolů k přátelům. Dnešní den ještě věnujeme odpočinku a uvolnění, abychom nabrali sil,

protože cesta bude dlouhá a namáhavá. Vidím, že támhle na úpatí té skály leží nějaké naplavené dříví. Posbírej ho, uvaříme si čaj a campu. Potom ti vysvětlím pár základních zásad relaxace a dýchání. Jak vím, v obojím máš velké nedostatky. Nejdříve ale posbírej dříví.“ Při těch slovech vstal, otočil se a zmizel v jeskyni.

Na nohy se vyhrabal i malý akolyt a natáhl se po provazu, který tam byl natažený. Obtočil si jej kolem pasu a přes rameno, načež se takto nebezpečně zavěšen spouštěl pěšinou dolů do údolí. Když měl obejít veliký balvan, zarazil se. Seděl tam ohromný pták, po průtrži mračen si čechral mokré peří a sušil si je. Malý akolyt se zastavil, aby si rozmyslel co dál. Počká-li, až pták zaboří hlavu pod křídlo, bude se k němu pak moci zezadu nepozorovaně přikrást a skočit po něm. Ten bude koukat! Kdyby se k němu však připlížil po břiše, mohl by ho chytit za nohu! První možnost se mu zamlouvala víc! Se zatajeným dechem se tedy posouval kupředu kousek po kousku, až se nakonec ocitl přitisknutý ke skalní stěně. Pták si probíral peří a přitom pleskal křídly. Když toho konečně nechal, spokojený, že čistší už být nemůže, pohodlně se na skále usadil a hlavu zabořil pod křídlo. Vtom se chlapec vrhl vpřed, ale zakopl o vyčnívající kámen a svalil se na zem, hlavou vpřed. Pták, který leknutím prudce vzlétl, zareagoval, jak mají ptáci ve zvyku: pleskl malému akolytovi do tváře *dáreček* bezpochyby nevítaný a poté se těžce vznesl. Chlapec si zoufale šmátral v zavřených očích, najednou úplně zalepených. Od vchodu do jeskyně se ozval tichý smích.

Když se malému akolytovi konečně podařilo páchnoucí lepkavou hmotu si z tváře a očí setřít, dopotácel se ke kalužince vody ve skalní prohlubni. Do této ledové vody si tvář ponořil a pěkně dočista se umyl. Shora se ozvalo napomenutí: „Nezapomeň na dřevo!“ Chlapec sebou škubl, protože na dřevo dočista zapomněl. Vykročil tedy dál po příkré skalní pěšině, ale, jak známo, pokušení na chlapce číhá za každým rohem.

V tomto případě šlo o ohromný balvan, který jakousi hříčkou přírody dopadl tak, že se dal rozhoupat a kolébal se sem tam. Mladý akolyt se zaradoval a vykročil vpřed. Opřel se rukama o balvan, zatlačil, když kámen sklouzl zpátky, na okamžik si odpočinul, a potom znovu ze všech sil zabral a skálu postupně rozhýbával čím dál tím víc. Nakonec se kámen z těžiště vychýlil natolik, že se převrhl s rachotem připomínajícím zemětřesení Chlapec se spokojeně zašklebil a vydal se nazpátek k jeskyni.

V půli cesty leknutím úplně nadskočil, protože dostal strohý telepatický vzkaz, který mu hlavou úplně zaduněl: DŘEVO! Rozběhl se tedy zpátky a v hlavě mu pořád dál bubnoval příkaz: DŘEVO. Nakonec dříví posbíral velikou hromadu, kterou převázal provazem, ten si omotal kolem zápěstí a celou otep pak vyvlekl vzhůru k jeskyni, kde už na něj láma poněkud

netrpělivě čekal. Dříví pomohl nalámat na příhodnou velikost a vzápětí už oheň vesele vzplál.

„Máš špatné držení těla," prohlásil láma, „a budeme s tím muset něco udělat, jinak dopadneš jako ti lidé ze Západu, které jsem viděl při návštěvě Indie. Naučíme se tudíž cvičení, jež skvěle posiluje ty, kdo většinu času prosedí. Je to i výborné cvičení na odbourání břišního tuku. Má příznačný název: ŠTÍPÁNÍ DŘIVÍ. Postav se zpříma a představ si, že štípáš dříví. V rukou držíš takovou tu velice těžkou sekyru, jaké vozí kupci až z Darjeelingu. Stůj pevně s nohama široce rozkročenýma. Potom ruce spoj přesně tak, jako bys v nich držel topůrko těžké sekyry. Představ si, že ostří sekyry se dotýká země, pak se zhluboka nadechni, zvedni ruce s onou pomyslnou sekyrou vysoko nad hlavu, až se ti tělo přesune do krajní polohy opačné z předklonu vpřed do záklonu vzad.

Musíš mít na mysli, že zdvihᚨš sekyru velice těžkou, prožij to tedy i svalstvem. Až se ti tato pomyslná sekyra dostane nad hlavu, na okamžik zadrž dech a potom energicky vydechni ústy a rázným pohybem *sekyrou* švihni k zemi, jako bys sekal velice silný špalek. Náraz *sekyry* o dřevo tě v tomto případě pochopitelně v pohybu nezastaví, jak by tomu bylo ve skutečnosti, takže můžeš paže spustit mezi nohy tak, abys měl ruce s nohama v jedné linii. Páteř i paže musí zůstat rovné. A tímto způsobem musíš ten cvik provést mnohokrát za sebou a vložit do něj přinejmenším tolik síly, kolik jsi uplatnil při převrhávání onoho balvanu."

Po chvilce cvičení byl chlapec bez dechu: „Ach, svatý lámo," zasupěl, „taková cvičení mohou člověka zabít, nemá-li zdraví jako ze železa!"

„Ale jdi," odvětil láma trochu pohoršené. „Takové cvičení člověku jedině prospěje, s výjimkou těch, kdo mají oslabené srdce, a žen trpících ženskými neduhy. Churavé srdce máš asi sotva, ale z toho, jak tady hekáš a skuhráš, by jeden myslel, že jsi opravdu nemocná stařena. Takže se do toho cvičení pusť znovu."

Chlapec se ale namísto cvičení spustil k zemi a začal si třít prsty na noze. „Bolí tě prsty?" podivil se láma. „Sedíš tu jako nějaká babizna na trhu, kterou trápí kuří oka, a tak si krátí čas tím, že poslouchá klevety trhovců." Láma poklekl a chlapci nohy prohlédl, ale spokojeně zase vstal, protože na nich nic nepatřičného neshledal.

„Postav se, chlapče, ukážu ti, jak si chodidla relaxovat. Určitě sis je namohl, když jsi plašil toho nebohého ptáka a potom shazoval ten balvan, přitom ani jeden ti jistě nikterak nepřekáželi, že?"

Uchopil chlapce za ramena, aby se přesvědčil, že stojí rovně. „To ti vylepší krevní oběh. Postav se na jednu nohu, začněme levou, a pravou zvedneš ze země a protřeseš ji od kotníku dolů. Takže ne celou nohu, ale

jen od kotníku dolů, a třes tím chodidlem pořádně asi tři minuty, dokud tě nezačne brnět. Potom se na tu nohu postav a udělej totéž s tou druhou. Tento postup zopakuj třikrát. Pomůže ti i v případě, že tě od nohou bude zábst, po dlouhé chůzi či dlouhém stání nebo když převrháváš rozkývané balvany!“ Na okamžik se usmál a dodal: „Cvič ale zásadně bosý. Dotýkat se chodidly země je totiž velice blahodárné.“

Chlapec však odfrkl a zvolal: „Ale kdepak, svatý lámo, já se po těch cvičeních cítím mnohem unavenější a raději bych si odpočinul.“ Láma se pousmál a odpověděl: „Ty pořád padáš do pastiček, vid? Unavil ses prováděním věcí, které bys dělat neměl, a proto když ti předvádím to, co bys dělat měl, snaž se. Můžeš se naučit únavě vyhnout, i když budeš dělat to, co bys neměl. Pojďme si tedy ukázat, jak zahnat únavu z horní části těla cvičením, jež naši činští přátelé nazývají *relaxace trupu.*“ „Ale jakpak to, svatý lámo,“ ozval se malý akolyt znovu poněkud zaraženě. „Měli jsme přece nacvičovat práci s dechem, a ne tyhle galeje.“

Láma souhlasně zavrtěl hlavou. „Tato cvičení jsou k dechovým cvičením jakousi předehrou, a teď dávej pozor, protože cvičení, které ti předvedu, tvoří součást souboru celkem čtyř cviků. Jejich účelem je pomoci oblasti krku, ramen, zad a konečně celé části těla od místa, kde se ti na trup napojují nohy, až do místa, kde se ti hlava připojuje na krk. Nejdřív se postavíš takhle,“ sehnul se a posunul chlapci chodidla na vzdálenost přibližně 60 cm od sebe. „Vždycky stůj s nohama trošinku od sebe a s hlavou pokleslou dopředu, jako bys pozbyl vlády nad svalstvem. Hlavou takhle volně pokleslou jednou pozvolna otoč po směru hodinových ručiček. Volně svěšené budeš mít i paže. Pak znovu necháš hlavu poklesnout vpřed, ale tentokrát zároveň svěsíš i ramena, jako bys v nich neměl žádné svaly. Takže nám volně visíhlava, paže i ramena. Pak opiš rameny kruh po směru hodinových ručiček.“ Když hoch bez valného nadšení cvičení provedl, vydal láma další pokyn. „Teď vysuň hruď dopředu a celou horní polovinou těla prováděj krouživé pohyby. Musíš otáčet celou horní půlkou těla, vším, co je od pasu nahoru a to nejdřív na jednu a potom na druhou stranu.“

Chlapec to zkusil, ale měl pocit, že každým okamžikem přepadne na obličej: „Musíš nohy oddálit od sebe ještě víc, abys měl postoj naprosto stabilní, pak všechno od pasu nahoru uvolni, načež se v pase ohni a opiš co nejširší kruh, aniž bys upadl. Opisuj takto tělem kruhy a postupně je zmenšuj, až se nakonec zastavíš. Poté začni provádět totéž znovu, ale opačným směrem, a to tak, že budeš opisovat kruhy stále širší a širší, až budeš znovu mít pocit, že už už přepadneš. Poté si celý postup znovu zopakuj, a nato si ještě protoč ramena, nejdříve jedním a potom i druhým směrem. Pak znovu zakruž rameny, opět postupně jedním i druhým

směrem, a nakonec si jedním i druhým směrem protoč hlavu. No vida, neříkej, že se teď necítíš mnohem lépe!“

Mladý akolyt k lámovi obezřetně vzhlédl a pronesl: „Ano, svatý lámo, musím uznat, že se díky cvičením cítím dobře, ale určitě bych se cítil ještě lépe, kdybych si místo těch cvičení mohl raději odpočinout. Cožpak jste neříkal, že máme zítra před sebou obtížnou cestu? Proto se bojím, aby mě ta cvičení neunavila přespříliš.“

Láma se zasmál a odpověděl: „Pro dnešek už toho necháme, ale cestou dolů budeme v učení pokračovat a přistoupíme i k nácviku dýchání. A teď máš volno.“ Mladému akolytu se rázem vrátila síla a odkvačil pěšinou dolů, zatímco láma se znovu usadil na okraj útesu a zahleděl se dolů na milované lhaské údolí, které už začínaly zaplavovat stíny soumraku. Za chvilku se setmělo docela a na scénu noci postupně vystoupily noční bytosti: do tmy začal volat noční pták a nakonec se k němu z dálky přece jen donesla odpověď. Opodál zakvikla osamocená myš, pak bylo slyšet zvuk krátkého zápasu a pronikavý výkřik prudce přerušený. A tak noc plynula dál, až nastal úsvit.

Snídaně složená z obvyklé campy a čaje proběhla rychle. Láma se obrátil k akolytovi a zeptal se: „Tak, co dalšího dnes máme za úkol?“ Akolyt s naději navrhl: „Neměli bychom si odpočinout, ctihodný lámo? Vím, kde tady je supí hnízdo i s vejci. Pojďme se na něj podívat!“

Láma si povzdechl a odpověděl: „Ne, musíme pomyslet na ty, kdo přijdou po nás. Vyčistit jeskyni, poházet ji čerstvým pískem a zásobit ji dřevem, protože její příští návštěvníci mohou oheň a teplo velice potřebovat. Mějme na paměti, že i my bychom byli zásobu dřeva velice uvítali.“ Když toto vše už bylo uděláno, láma se s akolytem posadil na okraj skály a pravil: „Věnujme se teď dechu, vždyť dýcháš tak nahlas, jako když supům ve větru vržou křídla. Jakpak se na takové cvičení posadíš?“

Mladý akolyt se hned napřímil a rychle se usadil do až přehnané lotosové polohy, ruce složil do klína a nasadil úplně zdřevěnělý, jakoby zmrazený výraz a ještě podivně zašilhal, jako by se snažil dohlédnout kamsi vzhůru na pomyslný neviditelný bod.

Láma se od srdce zasmál a odpověděl: „Tak takhle tedy sedět nebudeš, vždyť dýchání je přece plně přirozené. Proto si při něm sed nebo stůj tak, jak je ti pohodlné a vyhovuje ti to. Jedinou podmínkou je udržet páteř co nejvzpřimenější. Nejlepší je si představit, že máš páteř zaraženou do země jako tyč a celý zbytek tebe je kolem tohoto středu jen volně ovinut. Udržuj zkrátka páteř vzpřímenou a nebudeš unavený.

Tak a teď se pořádně uvolni. Nejdeš na mučení ani se nechystáš stát modelem pro máslovou figurínu. Jenom se učíš, jak dýchat. Proto se uvolni

a posaď se do přirozené polohy a s rovnou páteří.

Tak a teď se pomalu nadechni. Teď si vzduchem naplň spodní část plic, stejně tak jako temno nadcházející noci naplní nejdříve nižší část našeho údolí. Pak nech vzduch stoupat výš, ať ti zaplní prostředek plic i její vrchní část. Budeš to ostatně cítit. Proveď to ale plynule.

Když noční stíny zvěstují konec dne, nejdřív se plazí při zemi, a teprve poté se temnota postupně zvedá stálým tempem bez výkyvů a prudkých změn. A přesně tak zvolna, poklidně a nepřerušovaně musíš vdechovat i ty. Nadechneš se tedy tímto způsobem a až ti vzduch plíce zaplní, roztáhni žebra. Představ si, že panuje horký den a roucho se na tebe lepí. A ty si to roucho z těla odlepíš tak, že žebra vystrčíš a nabereš do plic co nejvíc vzduchu.“ Láma sledoval, jak chlapec cvičení provádí, a vysvětloval dál: „Cítíš, jak ti buší srdce? Takže napoprvé nech vzduch sebou proudit po dobu celých čtyř srdečních úderů. Uvědomíš si, že tělo se ti během nádechů rozpíná a během výdechů se opět stahuje. Tyto přirozené expanze a stažení ještě poněkud přežeň, ale ústa měj po celou dobu těchto cvičení zavřená.“

„Celý smysl těchto cvičení spočívá v tom, aby ti vzduch vtažený nosními dírkami prošel vzdušnými prostory těla, načež vzduch chřípím zas vydechneš. Až budu chtít, abys dýchal ústy, řeknu ti to. Dokud se ale pořádně nenaučíš tohle, musíš nacvičovat zprvu po patnácti minutách později i po půl hodině.“

A tak chlapec nacvičoval a láma mu rukou ukazoval správný dechový rytmus. Nakonec pravil: „Stačí, teď už se musíme začít věnovat dalšímu.“

Naposled zkontrolovali jeskyni a začali se spouštět do lhaského údolí Cestou láma na jednom místě sestavil z kamenů na pěšině znamení, které ukazovalo cestu vzhůru k jeskyni. Pak se obrátil k chlapci a požádal ho, aby šel sehnat poníky.

Akolyt se zachmuřeně vydal je hledat. Když po chvíli vyšplhal na velikou skálu, spatřil je necelého půl kilometru od místa, kde stál. Opatrně přelézal z balvanu na balvan, až dospěl téměř k nim. Koně se na sebe podívali a potom pohlédli na chlapce. Jak se k nim přibližoval, i oni od něj poodcházeli stejnou rychlostí. Chlapec měl dojem, že se jim ve tváři zračil výraz škodolibého posměšku. Nakonec se celý zpocený s nepořízenou vrátil zas zpátky k lámovi: „Ctihodný, tihle koně se ode mě chytit nedají. Dělají si ze mě blázny.“ Láma se usmál a odvětil: „Opravdu? Pojďme se tedy podívat, jestli se nechají chytit ode mě.“

Vykročil kupředu a zatleskal. Oba poníci se už zase vrátili k pastvě, ale při zatleskání zvedli hlavu a zastříhali ušima. Láma zatleskal podruhé a koně přivolal k sobě. Poníci nejdříve pohlédli jeden na druhého a potom na lámu, načež se k němu oba klusem rozběhli. A tak jeli dál, láma pohodlně

usazený, vzpřímený, svěží a klidný. Za ním na menším poníkovi visel chlapec jako pytel ječmene, ale na rozdíl od pytle ječmene se chlapec cítil stále rozbolavělejší. Po nějakých třech až čtyřech hodinách jízdy láma pokynul k zastavení. „Můžeš slézt, uděláme si tady kratinkou přestávku.“ Malý akolyt se jednoduše přestal zuby nehty držet koňské hřívy a svezl se k zemi bez jakéhokoliv náznaku elegance. Poníci opět odběhli o kousek dál.

O tři či čtyři dny později dospěli do malé lámaserie usazené u vodopádu, jehož vody spěchají na dlouhé pouti do Bengálského zálivu. Malý chlapec tu dával najevo, jak velmi je hrdý na to, že je jedním z potalských akolytů z posvátné Lhasy a na špičce elity vyvolených. Což nedoprovázel velkého, svatého lámu, jenž přijel této lámaserii udělit pokyny?

A tak zatímco opat s dalším osazenstvem lámaserie se svatým lámou živě diskutovali o pěstitelích čaje z Assamu, o příbězích kupců z Bhútánu a pochopitelně i o Číňanech a jejich zlotřilosti a proradnosti a jak jednoho dne tuto zem obsadí, chlapec se zvedl a odkvačil do nitra lámaserie se vyspat.

Ve světě spánku se ale cítil tak opuštěný, že se nakonec rozhodl jít se posadit k vodopádu a znovu si začal procházet dechová cvičení, která se od lámy naučil. Rozhodl se i některá z nich zkusit.

Posadil se tedy zpříma a s rovnou páteří, zhluboka se nadechl a zhluboka vydechl, a tak pořád dokola, opravdu s tím nevyšším nasazením. Z ničeho nic ale zjistil, že se ocitl venku z těla, a zmocnil se ho prazvláštní pocit. Dále si všiml, že jeho tělo leží na zemi a nad ním se sklání jeho láma.

„Copak jsi, chlapče, zapomněl všechno, co jsem tě učil?“ zaslechl jeho hlas. „Pamatuj, že jak postupně sestupujeme do údolí, vzduch je hustší a hustší, a tak se ti stalo, že ses překysličil. Ještě že jsem tě tady našel včas, dřív, než jsi přepadl do propasti. Kdo by pak poníkům obstarával zábavu?“ Spolu se vrátili do lámaserie a chlapci se při pohledu na čaj a campu udělalo hned mnohem lépe. Ještě víc se rozveselil nad jakýmsi podivným neznámým ovocem. „Nic takového ve Lhase nemáme, tam je jen campa a čaj,“ svěřil se mladý akolyt dalšímu chlapci vedle sebe.

„Hm,“ poučil ho místní hoch s domýšlivým úsměvem: „My se tady tak špatně nemáme. Tohle sem nosí rolníci za naše bohoslužby. Jdeme a zamumláme jim pár požehnání a oni nám za to dají všelijaké ovoce a zeleninu, což je k té věčné campě vítanou obměnou. Osobně jsem rád, že jsem tady, a ne ve Lhase, protože tady jsou podmínky mnohem mírnější. A taky si dej pozor, kolik toho ovoce sníš, protože když to přeženeš, budeš se divit, co se v tobě začne dít,“ dodal významně.

„Fakt?“ zvolal návštěvník znepokojeně. „Já jsem jich už snědl pět, a

když o tom tak přemýšlím, trochu divně mi už začíná být!“ Chlapec, který to varování před neznámým ovocem pronesl, se zasmál a sám ruku natáhl po dalším kousku.

Když nakonec všichni dojedli a předčítající dokončil přednes pasáže ze svatého písma, povstal opat a oznámil, že veliký ctihodný láma ze Lhasy, ba přímo z posvátné Potaly sem přijel výhradně proto, aby je poučil o dechu a zdraví. Až dopřednáší, může se každý, kdo má nějaký zdravotní problém, té věci na něj obrátit.

Všichni z jídelny přešli do chrámu, kde bylo víc místa, a láma počkal, až se pohodlně usadí. Malí kluci si sedli dopředu, za nimi mladí mniši a docela vzadu usedli lámové – všichni ve spořádaných řadách.

Po sdělení základních pokynů láma připomněl: „Znovu musím zdůraznit, že vůbec není třeba sedat si do lotosové či jiné polohy, která je vám nepohodlná. Po celou dobu naopak musíte sedět pohodlně a s rovnou páteří, protože jedině tak vám cvičení může přinést maximum užitku. Pamatujte i na to, že když k těmto cvičením usedáme během dne, držíme při nich dlaně obrácené vzhůru, abychom touto cestou vstřebávali příznivý vliv Slunce, zatímco provádíme-li tato cvičení po západu Slunce, otočíme dlaně k zemi, protože tehdy se dostáváme do vlivu Měsíce.

Musíte si nahmatat tep. Položte si prsty na levé zápěstí a tep si změřte, abyste zjistili, jak dlouho vám má trvat nádech a výdech. Průměrná hodnota bude 1-2-3-4 (nádech) a 1-2-3-4 (výdech). Takhle si to šest až sedmkrát nahlas přeříkejte, abyste si vlastní tepový rytmus vtiskli do paměti a abyste dokázali i tehdy, když svému tepu zrovna nenaslouchá te, poměrně přesně rytmus tepu odhadnout. Několik dní to budete muset zkoušet, ale budete-li se nácviku opravdu věnovat, zakrátko zjistíte, že svůj tep dokážete zachytit z tělesné vibrace a nahmatávat si ho už nebudete potřebovat. Jako první se musíte nadechnout, a to zásadně při zavřených ústech. Zhluboka se tedy nadechneme a přitom napočítáme do čtyř. Je zcela nezbytné, abyste dýchali naprosto plynule, bez jakýchkoliv výkyvů. Začátečníci mají sklon nadechovat se podle toho, jak si oni sami 1-2-3-4 odpočítávají, ale tak se to dělat nemá. Musíme pokaždé naopak naslouchat svému nitru.

Když jste se tedy v duchu dopočítali do čtyř, měli byste být zároveň i nadechnuti na plnou kapacitu plic, a začnete tedy zas vydechovat po dobu čtyř tepů. Takovéto dýchání si nějakou dobu nacvičujte, a po několika dnech si všimnete, že nádech dokážete prodloužit i na dobu delší než čtyři tepy, třeba i na šest nebo dokonce na osm. Nikdy byste se ale neměli přepínat. Vždycky postupujte v souladu s vlastními možnostmi.

Přistupme teď tedy k další fázi tohoto cvičení. Po nadechnutí bude tedy vaším úkolem vzduch zadržet. Takže nejdříve se na čtyři srdeční tepy

nadechneme, na dobu dvou zabušení srdce dech zatajíme, a po dobu dalších čtyř tepů budeme vydechovat. Cílem tohoto konkrétního dechového vzorce je pročistění krve. Napomáhá i žaludku a játrům, stejně tak jako posiluje i nervový systém. Pamatujte na základní rytmus 4-2-4, ale i na to, že je to pouze průměr, jehož byste se neměli stát otroky. Klidně si můžete stanovit poměr vlastní, třeba 6-3-6 a nebo 5-3-5. Pak je to právě pro vás ten nejlepší a nejpříhodnější rytmus.

Pojďme dál. Všiml jsem si zejména u mladších špatného držení těla. Chodíte nahrbení a to vám zdraví poškozuje. I při chůzi byste měli kráčet do rytmu svého srdce a dechu. Zkusme si takovéto cvičení: nejdřív se postavte, aniž byste se jakkoliv předkláněli nebo přepadávali nazad, zpříma s chodidly u sebe a s rovnou páteří. Nejdříve co nejsilněji vydechněte a vyžeňte vzduch z plic až do poslední trošky. Potom vykročte a v témže okamžiku se opravdu zhluboka nadechněte. Nezáleží na tom, vykročíte-li levou či pravou nohou, ale nádech musí být opravdu hluboký. Zároveň vykročte pomalým, rytmickým krokem a jděte v rytmu svého srdečního tepu. Po dobu čtyř srdečních tepů provádějte nádech a za tu dobu ujděte čtyři kroky. Další čtyři kroky ujděte za dobu, kterou vám potrvá výdech, a tedy i čtyři další srdeční tepy. Tento čtyřtaktový postup proveďte šestkrát za sebou, ale ani na okamžik nezapomeňte na to, že stále musíte dýchat naprosto plynule a nesmíte dechový vzorec přizpůsobovat chůzi, tedy nezabírat při chůzi dech do plic podle rytmu kroků, nýbrž naopak, a hlavně plynule!

Pamatujte na to, že způsobů dýchání existuje celá řada a že musíme dýchat tak, aby nám to umožnilo splnit určité úkoly, protože dýchat znamená víc než si do plic cpát vzduch. Správné dýchání nás dokáže osvěžit a tělesné orgány nám posílit. Dechový systém, který vám předvádím, čistí rovněž krev, napomáhá žaludku a dalším orgánům, jakož i při nachlazení. A nyní vás seznámím s dalším systémem, při němž budete dech zadržovat na dobu delší, nežli je běžné. Sedněte si zase s páteří vzpřímenou, ale jinak zůstaňte uvolnění.“

Láma chvilenku počkal, než se muži zas usadili, urovnali si roucho a dlaně obrátili vzhůru. Pak pravil:

„Nejdříve ze všeho proveďte kompletní dechový vzorec, tedy ten, který jsme nacvičovali doposud. Poté dech zdržte na dobu tak dlouhou, jak dokážete, aniž by vám to působilo jakékoliv potíže. Poté otevřenými ústy vydechněte, a to velice energicky, jako by ten vzduch byl odporný, jako byste se snažili ho ze sebe vyrazit co nejprudčeji. Takže si to ještě zopakujme: nejdříve vdechněte na dobu rozloženou do čtyř srdečních tepů. Pak ten vdechnutý vzduch v sobě zadržte na dobu co nejdelší, aniž byste

začali strádat. Poté ho vydechněte co nejprudčeji a to otevřenými ústy. Budete-li takto dýchat pravidelně, uvidíte, že zdraví se vám začne zřetelně lepšit.“

Láma pozoroval snažení svých žáků a sledoval, zda si počínají správně. Přitom si všiml jednoho postaršího muže, který už ve tváři poněkud promodrával, a tak k němu hned přispěchal: „Ty to, můj bratře, přeháníš. Všechna ta cvičení se mají provádět přirozeně, aniž bychom šli přes moc. Nesmějí být násilná ani vyčerpávající. Dýchání je přece naprosto přirozené, a pokud ho provází přílišná námaha a přepínáme se při něm, příznivé účinky nám to nepřinese. Ty navíc, můj bratře, volíš i chybné tempo a snažíš se vdechnout vzduchu víc, než plíce postaršího člověka dokážou pojmout. Takže postupuj opatrně, dělej to všechno lehce, ne křečovitě, a uvidíš, že se budeš cítit lépe.“

14. KAPITOLA

Naše nadvědomí

Představme si naše nadvědomí ne jako to, čím ve skutečnosti je, ale jako pouhý mozek. Dostaneme tedy spoustu mozků, které někde přebývají, načež se některý ten mozek rozhodne, že chce něco nového poznat, prožít něco jiného, co nespočívá v čistě nehmotných myšlenkách. Tohoto konkrétního mozku se tedy zmocní ambice. Chce poznat, jak to ve hmotném světě této planety chodí, jestli třináctá svíčka pálí víc nežli dvanáctá, co vlastně znamená *hořet* a co je to *svíčka?*. Mozek se rozhodne to zjistit, a najde si tedy tělo, jemuž se usadí v lebce, tedy v takové robustní kostěné krabici, kde přebývá ve zvláštní tekutině, která ho chrání před mechanickým poškozením a udržuje ho v prostředí skýtajícím tu správnou vlhkost a výživu. Mozek je úplně necitlivý, takže když ho chce chirurg třeba operovat, použije jen místní znecitlivění kůže a masa na vnější straně lebky a poté provede řez téměř po obvodu celé hlavy. Používá se k tomu pilka, kterou se vršek lebky poodřízne a dá se pak odklopit, jako bychom odklápěli čepičku skořápky na vejci vařeném natvrdo. Bolest vnímá tedy jen kůže, maso a kosti. Mozek uvnitř lebky na bolest citlivý není a když chirurg provádí zásah na něm, žádná anestetika nepotřebuje.

V tomto smyslu si náš mozek počíná jako nadvědomí. Sám sebe nijak nevnímá. Vraťme se však nyní k mozku v lebce, který má zájem o nové zážitky. Mějme však stále na paměti, že používáme příměru *mozek* namísto *nadvědomí*, jež coby mnohorozměrný objekt je těžko pochopitelný.

Mozek tedy dychtí po prožitcích. Sám je však slepý, hluchý, nedokáže hmatat, ba ani cítit vůně a nemá žádné pocity. Vytvoří si tedy řadu loutek.

Jeden pár jich vyšle vpřed v podobě očí. Ty se otevřou a mozku z nich přijdou různé vjemy. Jak známo, novorozeně vjemy nechápe. Miminko tápe a tomu, co vidí, nerozumí. S rostoucí zkušeností však vjemy, které zrak mozku posílá, významu začnou nabývat.

Je ale možné další zlepšení. Chceme víc než jenom obraz. Předmět sice vidíme, ale chceme se o něm dozvědět další podrobnosti. Vydává nějakou vůni či zvuk? Jsou tedy vyslány další loutky, nesoucí jméno uši. Zachycují vibrace kmitočtu nižšího, než jaké dokáže zachytit zrak. Stále se jedná o vibrace, stejně tak jako s vibracemi pracuje i zrak. Uši však dokážou zachytit vibrace jiné, a při trošce cviku dokáže mozek pochopit, že tyto vibrace mohou znamenat příjemnou nebo nepříjemnou hudbu, řeč nebo jiný druh sdělení.

A jestlipak taková věc, kterou lze vidět a slyšet, má i nějakou vůni?

Nejlepším řešením je vyslat loutky, které by vytvořily čichový orgán. A posléze si někdy nebohé nadvědomí, kterému tady pro názornost říkáme mozek, přeje, aby žádné vůně a pachy raději nevnímal, zvláště v případě voňavek některých žen!

A abychom se dostali ještě dál, jaká je taková věc na omak? Výrazům jako „tvrdý“ a „měkký“ nerozumíme, dokud nevládneme smyslem zvaným „hmat“, a tak v tomto případě nadvědomí vytváří další loutky: paže, ruce, prsty atd., pomocí nichž zjistíme, zdali je předmět tupý či ostrý a jeho další vlastnosti.

Předměty nás někdy mohou i poranit. Na něco sáhneme a zjistíme, že je to žhavé, zmrzlé, řezavé nebo hrubé. Takové pocity jsou bolestivé a bolest nás varuje, abychom si na takové předměty napříště dali pozor. Proč by si však prsty měly stěžovat nebo zlořečit Bohu, když vlastně jen vykonávají svěřený úkol, tedy úkol cítit?

Zedník bude mít zřejmě prsty zhrublé od cihel, kterých se stále dotýká, zatímco chirurg je při svém povolání bude mít velice citlivé. Kdyby měl cihly přenášet chirurg, určitě by mu to na prsty ublížilo a dlaně zhrublé zedničinou by práci chirurga mohly konat také jen stěží.

Každý orgán musí všelicos zkoušet a musí vydržet i všelijaké zkoušky. Do uší může burácet velice hlasitá hudba, nos musí přestát i odporný zápach, ale tyto orgány jsou stavěny tak, aby takovou zátěž vydržely. Popálíte si prst? Brzy se vám zase zahojí a vy si už napříště dáte větší pozor!

Mozek si veškeré informace uchovává. Jsou uloženy v oněch devíti desetinách podvědomí. Náš vegetativní nervový systém na informaci z podvědomí zareaguje, aby nás uchránil před jakoukoli větší újmou. Když se například pokusíte o procházku po střeše vysoké budovy, dostanete strach, což je vlastně způsob, jímž podvědomí vegetativnímu nervovému systému sděluje, že by měl do krve uvolnit látky, pod jejichž vlivem raději slezeme dolů.

Takto to funguje v případě tělesných smyslů, ale teď si představte v dimenzi mnohem vyšší, jak nadvědomí neumí přijímat jakoukoliv zkušenost z pozemského života, aniž by sem vyslalo loutky. No a tyto loutky jsou vlastně lidé, lidé, kteří se mohou popálit, pořezat, omráčit a může se jim stát i spousta dalších věcí, přičemž veškeré vjemy a pocity přecházejí do nadvědomí prostřednictvím stříbrné šňůry. Děje se to tímtéž způsobem, jakým se pocit, který je zachycen například prstem lidského těla, přenáší nervy zprostředkujícími smyslové vjemy do mozku.

Nadvědomí, jehož jsme prodlouženými rameny, je něco tak velmi ušlechtilého, našemu pochopení vzdáleného a tak vysoce vyvinutého, že se

při sbírání vjemů a zkušeností pozemského života musí spolehnout na nás. Když něco provedeme špatně, dostaneme obrazně řečeno „kopanec“. Není to žádný zlý Bůh, kdo nás trápí, pronásleduje a uvádí v pokušení. Je to naše vlastní zabedněnost. Někdy se rovněž stává, že někdo na něco sáhne a poraní se o to. Dotkne se toho tedy znovu a zjistí, proč se to děje. Pak se dotkne opětovně, až zjistí, jak to zranění vyléčit nebo mu předejít. Poté dotyk zopakuje ještě jednou, aby se přesvědčil, že problém byl konečně vyřešen.

Často se stává, že velice dobří lidé mají tak strastiplný život, že nám může připadat nespravedlivé, že právě oni mají tak strádat. Může nás napadnout i vysvětlení, že takový nešťastník splácí mimořádně těžkou karmu a že v minulém životě musel být učiněný zloduch. Můžete se ale úplně mýlit, protože jak můžeme vědět, zdali nezakouší bolest a žal proto, aby přišel na to, jak lze utrpení odstranit pro ty, kdož přijdou po nás? A nemyslete si, že každý trpící splácí zlou karmu. Může to být i tak, že si příznivou karmu tvoří!

Bůh určitě existuje a je hodný a spravedlivý. Není to ale pochopitelně žádná bytost s člověkem srovnatelná, a je marné se pokoušet boží podstatu pochopit, když člověk nechápe ani své vlastní nadvědomí.

Navzdory tomu, že v mých předešlých knihách o tom bylo už pojednáno, se některé otázky vracejí stále dokola s železnou pravidelností, jako je ta, kdy se lidé ptají na svoje duchovní průvodce, anděly strážné a tak podobně. Pisatel většinou napíše něco jako: „Mám za duchovního vůdce starého Indiána. Chtěl bych ho vidět. Vím, že je to Indián, protože je tak moudrý. Jak se dá udělat, abych ho spatřil?“

Zopakujme tedy znovu, že lidé nemají za duchovní strážce staré Indiány ani Tibeťany. Kde by se ostatně tolik Tibeťanů vzalo, aby pořád chodili sem tam a dělali duchovní vůdce. Vaším skutečným průvodcem a andělem strážným je vaše nadvědomí. Je to, jako když sedíte v autě. Tehdy vy sami jste „nadvědomím“ takového auta. Vy šlápnete na pedál, a máte-li to štěstí, že nejedete novým americkým vozem, auto se rozjede. Šlápnete na další pedál a auto se zastaví. Potom za něco zatáhnete, a dáte-li si pozor, co děláte, nenabouráte. Není to ale nikdo jiný než vy, kdo auto řídí, a tak to probíhá i u vás a vašeho nadvědomí.

Řada lidí má představu, že zemřelí jenom tak bublají kolem nich, nadšeně si jim sedají na rameno a provázejí je každodenním životem, aby nespadli do příkopu, a radí jim, co dělat atd. Představte si ale sebe v situaci, kdy máte nějaké sousedy a jednoho dne se přestěhujete na druhý konec světa, například z Anglie do Austrálie. Stěhování vám zabere spoustu energie, pak se zabydlujete na nové adrese, máte plno nové práce a zájmů

vyplývajících z nového působiště a seznamujete se s ostatními kolem vás. Opravdu si myslíte, že pořád budete chodit telefonovat svým starým sousedům v Anglii? Nebudete, věřte mi. Úplně na ně zapomenete. A taktéž se chovají i lidé, když se ocitnou na druhé straně. Lidé, kteří přešli na druhou stranu života, vážně nevysedávají na obláčcích, nebrnkají na harfu a nečechrají si peří andělských křídel. Mají naopak pořád co dělat. Poté, co odsud odjedou, čeká je období zotavování, načež jsou pohlceni činností úplně novou. Upřímně řečeno na roli andělů strážných nemají čas.

Často však entity, které nemají lidský původ, dokážou lidské myšlenky zachytit a za určitých podmínek budit dojem, že právě ony jsou duchovními strážci. Například se podívejme na takové spiritistické seance. Scházejí se na nich skupiny lidí, kteří v kontakt se zesnulými doufají, a jsou to vesměs lidé uvažující podobně. Podvědomě všichni poselství od mrtvých očekávají a velice si ho přejí. Na astrální úrovni tím pádem přitahují různé myšlenkové formy či entity, které jsou pouhými shluky energie, reagujícími na určité podněty. A právě k takovým spiritistům, silně očekávajícím zprávy, jsou tyto entity houfně přitahovány. Často bývají škodolibé, proplouvají kolem, přeskakují od mozku k mozku a když se jim podaří zmocnit se nějaké šťavnaté informace z nějakého mozku vyzařující, mohou způsobit, že senzibil a skutečné médium promluví. Vnuknou mu informaci, o níž alespoň jeden z přítomných ví, že je pravdivá, protože ji má ve vědomi. Je tedy důležité si uvědomit, že ne všechny spiritistické úkazy bývají ryzí.

Za určitých okolností to opravdu může vypadat, že nějaký duch zemřelého se opravdu projevuje, třeba že kolem obchází tetička Fanynka, jež spadla se schodů, zlomila si nohu a nakonec zemřela. Teď se jakoby přihlásí a rozdává rady, protože je zkormoucená, že za života byla sobecká a myslela jen na sebe. Tak takhle to rozhodně není. Někdo z účastníků seance totiž může bezděčně vysílat myšlenkové obrazy tetičky Fanynky a její zlomené nohy a vzpomínat, jaká to byla protivná stará dáma, přičemž se zlomyslná entita na tyto myšlenky naladí a trošinku si s nimi pohraje, aby se všecičko jevilo jinak. A tak se tetička Fanynka najednou projeví a dává najevo, jak moc ji to mrzí, že byla na svoji báječnou neteř či synovce tak zlá. Proto chce s nimi teď zůstat navěky nebo raději ještě o něco déle a před vším je chránit.

Co se týče těch zesnulých, kteří by nyní měli být vašimi astrálními rádci, jak často jste jim pomohli vy, dokud bývali vašimi bližními? Upřímně řečeno, pročpak si myslíte, že lidé, kteří zemřeli, aniž jste o jejich existenci vůbec věděli, by měli z ničeho nic o vás získat tak hluboký zájem? Proč by nějaký tibetský láma nebo náčelník Indiánů měli nechat

všeho, čím se na onom světě *zabývají*, vrhnout se k vám a do konce vašeho života nad vámi bdít?

Mnozí lidé rádi uvěří, že mají nějakého neviditelného duchovního vůdce, neboť se sami cítí nejistí, osamělí a bezmocní. Částečně si tedy vymyslí otcovskou nebo mateřskou postavu, která je stále s nimi a chrání je před vlastní pošetilostí a zlobou jiných. Dalším důvodem vedoucím k přesvědčení o duchovních vůdcích je to, že někteří lidé slyší nebo si myslí, že slyší, jak k nim promlouvá záhadný hlas. Ve skutečnosti se jedná o jakýsi druh „telefonického rozhovoru" s vlastním nadvědomím, probíhající skrz stříbrnou šňůru. Někdy lidé pociťují i určité pulsace v oblasti čela mezi očima, malinko nad nimi. To se stává, když probíhá konverzace mezi podvědomím člověka žijícího na této planetě a jeho nadvědomím, a desetina jeho vědomí se snaží naslouchat, ale nedaří se to a místo toho člověk vnímá jen tento tep. Je to totéž, jako když vám spojovatelka hlásí, že linka je obsazena.

Zkrátka a dobře – každý z nás si musí umět poradit sám. Sdružovat se do sekt, spolků a všelijakých stád je pošetilé. Až z tohoto světa odejdeme, budeme se muset odebrat do Sálu paměti – sami. Nemělo by žádný smysl vstoupit tam, kde máme soudit sami sebe, a vlastnímu nadvědomí tvrdit: „Víš ale on náš tajemník Spolku za banány rovnější řekl, že tohle udělat mám a tohle nemám." Musíme tam být sami, a má-li se člověk vyvíjet, samotu k tomu potřebuje. Pokud se všichni sdružíme do spolků, kultů a stád, spadneme o několik stupňů zpátky, protože budeme nuceni činit pokroky jen rychlostí omezenou na rychlost nejpomalejšího člena. Individualista – člověk, který chce jít vpřed, a tedy člověk už vyvinutý, jde sám – vždycky.

15. KAPITOLA

Odpovědi na dotazy čtenářů

Tady je pár dalších čtenářských otázek a odpovědí starého autora. Otázka: Až zemřu, sejdu se znovu se spoustou lidí, které jsem znal, a uvidím je tak, jak jsem je vídal během života vezdejšího. Jaký je ale můj skutečný vzhled, oproštěný od podoby, kterou jsem během pozemského života měl? A jak mě opravdu pozná člověk, který mě tehdy znal? Odpověď: Až zemřete, nejdříve ze všeho se z této planety vzdálíte a půjdete do míst, jež mnohá náboženství nazývají „očistec“. Očistec je jenom místem, kde se člověk od určitých věcí očistí. Představte si, že jste pracovali venku na zahradě a ušpinili jste se při tom od bláta. Nadejde čas oběda a chcete se tedy zas vrátit do domu a věnovat se třeba poslechu hudby. Co tedy uděláte ze všeho nejdřív? Navštívíte místo očisty – tedy očistec, kde se umyjete a očistíte od špíny, kterou byste na sobě mít neměli.

Řada náboženství vykresluje očistec v hrůzostrašných barvách. Já na něj ale pohlížím spíše jako na nebeskou koupelnu, kde si astrální tělo umyjeme, dá-li se to tak nazvat, abychom se mohli ukázat celiství před svými druhy, s nimiž jsme slučitelní. Když přebýváme v astrální formě, aura je vidět, a budeme-li na ní mít příliš nečistých skvrn, každý, kdo se na nás podívá, je uvidí. V očistci nás hned pozdraví přátelé a nikdy ne nepřátelé, protože na druhé straně se můžeme setkávat vždy jenom s těmi, s nimiž jsme v harmonii. Až na druhou stranu přejdete i vy, zachováte si svoji pozemskou podobu stejně tak jako ostatní, a proto se navzájem poznáte snadno. Například pokud jste někoho během pozemského života poznali jako černocha a najednou by vás oslovil jako běloch, asi byste ho nepoznali, a proto si černošskou podobu zachová i tam.

Jak se však postupně vyvíjíme, náš vzhled se mění. Představte si negramotného divocha, celého zarostlého, se zuby obarvenými šťávou z bobulí a tak podobně. Když ho ale pořádně vydrhnete, oholíte, ostříháte mu vlasy a oblečete ho do moderního obleku naší civilizace, bude vypadat jinak, že? Tímtéž způsobem, až se dostanete na druhou stranu a vývojově tam pokročíte, začne se vám i vylepšovat vzhled.

Otázka: Proč právě nyní přicházíte Vy – starý Tibeťan – předat Západu učení Východu?

Odpověď: Už dříve řada západních lidí Dálný východ navštívila, ale západní lidé jsou založeni materiálně. Dlí v přítomnosti, obklopeni myšlenkami na peníze a hmotné statky, na výkon moci a nadvládu nad ostatními. Když pak Dálný východ navštíví a zjistí, že mnoho těch

nejušlechtilejších bytostí Východu bydlí v churavých tělech oděných do hadrů, nechápou to, a tak se začnou zajímat o zdejší starobylé učení. Protože se tu ale nenarodili a zdejšímu jazyku ani kultuře pořádně nerozumějí, prastaré učení překroutí do podoby, o níž se domnívají, že je ta správná. Výsledkem je, že spousta překladatelů prokazuje lidstvu medvědí službu tím, že mu odvede překlad špatný, ve kterém ryzí náboženské učení pokřiví klamnými tvrzeními.

Byl jsem po dlouhou dobu připravován a byla mi dána schopnost porozumět Západu a zároveň zůstat dál člověkem z Východu. Byl mi dán dar psaného slova a srozumitelného stylu, který pochopí každý, kdo o odpověď skutečně stojí. Vytrpěl jsem toho víc, než by člověk měl. Dalo mi to však hlubší vcítění otevírající širší výrazový rejstřík, hlubší vhled i přijatelnost pro západní čtenáře, včetně možnosti volit taková slova, která by jim ryzí esoterické učení názorně objasnila.

Prožíváme věk Kálí – věk zlomu a změny, kdy lidstvo skutečně stojí na rozcestí a musí se rozhodnout, zdali raději stoupat vzhůru, či se naopak propadnout ke dnu na úroveň šimpanzů. A právě proto nyní – ve věku Kálí jsem přišel předat duchovní vědění, aby nakonec převážilo u obyvatel Západu rozhodnutí, že je přeci jen lepší učit se a šplhat vzhůru, nežli nečinně dřepět a propadat se do morálního bahna a úpadku.

Otázka: Jak je možné nahlédnout do kroniky Akaši, když se octneme v astrálu?

Odpověď: Když po skončení tohoto života vstoupíte do astrálu, budete pochopitelně nasměrováni do Sálu paměti, kde spatříte nejenom všechno, co jste prožili v tomto životě, ale i v životech minulých. Poté se za asistence poradců rozhodnete, co dál podniknout, abyste v evoluci pokročili dál.

Třeba se rozhodnete i vy pomáhat těm, kteří z této planety přecházejí na onen svět. Pak bude určitě prospěšné shlédnout kroniku Akaši, abyste ostatním mohli být užitečnější, a uvidět ji vám bude skutečně umožněno. Musím však zdůraznit, že nikomu není dáno si ji prohlížet jenom tak ze zvědavosti.

V dnešní době se v západním světě vyskytují lidé, již inzerují, že pro vás za úplatu navštíví astrál (předpokládám, že i s kufrem!), shlédnou kroniku Akaši a přinesou vám zpět požadované informace. To je pochopitelně nesmysl. Do žádné kroniky Akaši nenahlížejí a mám vážné pochyby o tom, že vůbec kdy astrál navštívili vědomě. Jediná spirituální či spiritistická síla, s kterou se případně konzultují, je „špiritus“ z láhve alkoholu. Opakuji tedy, že kroniku Akaši za někoho jiného shlédnout nelze, pokud se nejedná o nějaký konkrétní přínos, který z toho bude mít

zkoumaná osoba!

Otázka: Jaká je nejpříhodnější meditačni poloha, kterou bychom měli zaujmout? V pozici lotosu a s rovnou páteří to každému nejde.

Odpověď: Přesně tak! Když jenom tak normálně dýcháte, také nezaujímáte nějakou zvláštní polohu. Když si hodláte číst knihu či noviny, taktéž k tomu nevolíte zvláštní pozici, nýbrž takovou, která vám je nejpohodlnější. Třeba si sednete do křesla nebo se natáhnete. Nezáleží na tom. Čím pohodlněji se cítíte, tím lépe se soustředíte a tím více vás četba těší. Totéž se týká i meditace. Nezáleží ani trochu na tom, do jaké polohy si sednete nebo lehnete. Klidně se stočte i do klubíčka. Zásadní je jedině to, abyste se cítili pohodlně.

16. KAPITOLA

Stará matka

Ve stínu skály seděla stařena a plakala schvácená žalem, přičemž kývala tělem sem a tam a hlavou bila o zem. Oči měla zarudlé a opuchlé. Špinavé vrásčité tváře měla zbrázděné vodokresbou slz. Slunce jako by z jiného světa vrhalo od vchodu do jeskyně dlouhé a temné stíny, které na ni působily jako hotový žalář pro duši. Statný muž a malý chlapec jeli vyrovnaným krokem na malých ponících vinoucí se cestou přimknutou ke skalní stěně. Poníci byly utahaní, neboť se celý den vlekli z malé lámaserie, která stále ještě ve slunci zářila v dálce. Muž oděný v šafránovém rouchu lámů se rozhlížel kolem sebe a hledal příhodné místo, kde se utábořit.

Za clonou rododendronových květů zahlédl láma vchod do jeskyně. Pokynul tedy spolujezdci a sklouzl z poníka na zem. Poník jdoucí jako druhý se zastavil taktéž a zaskočený mladý akolyt přepadl zvířeti přes hlavu. Láma odvázal zavazadlo a vykročil k jeskyni.

Zena tam stále ještě naříkala v záchvatu sebelítosti a kývala se. „Copak tě trápí, stará matko?“ oslovil ji láma laskavým hlasem. Zena vykřikla leknutím a vymrštila se na nohy. Když ale zjistila, že před ní stojí láma, padla před ním k zemi. Láma se k ní opatrně sklonil a pomohl jí vstát. „Stará matko,' pokynul jí láma, „posaď se vedle mě a pověz mi, co tě tak trápí. Třeba se najde nějaký způsob, jak ti pomoci. Ty ale nepocházíš z naší země, viď? Nejsi ty z čajové země?“

Stařena kývla a odpověděla: „Ano, do Tibetu jsme se přistěhovali. Předtím jsme pracovali na čajových plantážích, ale nelíbilo se nám tam, protože někteří cizinci ze Západu s námi zacházeli opravdu špatně. Pokaždé jsme museli sklidit spoustu čaje a oni nám stále vyčítali, že je v něm příliš smetí. Tak jsme se odstěhovali sem. S mužem a dvěma syny jsme o kousek dál pomáhali obchodníkům dostat se přes řeku, protože víme přesně, kde leží brod. Kameny v něm jsme ještě lépe uzpůsobili k bezpečnému přechodu, aby kupce nestrhl proud a nesmetl je. Včera se ale můj muž se syny vyšplhali nahoru na útes, protože se jim zachtělo vajec hnízdících ptáků.“ V tu chvíli se jí zas zmocnil pláč a vyprávění se tím přerušilo. Láma jí položil ruku kolem ramen, aby ji uklidnil a lehce jí zatlačil do zátylku. Pláč ihned ustal a ona pokračovala.

„Vajec nasbírali až až a uložili je do koženého vaku. Pak nevím, co přesně se stalo. Vypadalo to, jako by můj manžel šlápl vedle, skála se pod ním uvolnila, on ztratil rovnováhu a zřítil se. Roztříštil se chudák dole o útesy. Ozvalo se příšerné křupnutí a po něm plesknutí, takhle – plesk!

A potom takový zvuk, jako když někdo šlape na otep dříví.“

Láma účastně kývl a gestem ženě pokynul, aby pokračovala. „Na útesu byli stále ještě v hrozné situaci i moji dva synové. Jeden se pokusil zachytit vak s vejci z otcových rukou, ale jak se naklonil, přepadl také a další, který se snažil zachránit snad vejce, snad bratra, sama nevím, se zřítil za ním. Tak spadli i oba chlapci a roztříštili se dole – plesk, plesk.“

Žena se rozesmála hysterickým kdákavým smíchem a lámovi chvíli trvalo, než se mu podařilo ji zase upokojit a přimět, aby pokračovala.

„Nikdy nezapomenu na ten zvuk, když dopadli. A tak jsem přišla o manžela i syny a dokonce i o ta vejce, která se všechna taky rozpleskla dole. Ted nevím, co si počít. Všechno je tady tak těžké. Projíždějící kupec mi pomohl s jejich těly, i když to bylo těžké, protože byla úplně rozbitá. Zřejmě v nich nezůstala jediná kostička nezlomena. Jak jsme tam s tím kupcem tak stáli, sletělo se k nám celé hejno supů a my jsme se s hrůzou jen dívali, jak se pustili do práce. Než jsme se nadáli, z mého manžela i synů nezbylo nic než kosti.“

Láma stařenu poklepal po zádech, protože začala znovu propadat hysterii. Žena se napřímila a hned se jí do tváře vrátila barva.

„Už jsi mi toho pověděla dost,“ řekl jí láma. „Už se dál nevysiluj.“ „Ne, svatý lámo, raději bych to ze sebe dostala všechno ven, pokud mě vyslechneš.“

„Tak dobře, pověz mi, cokoli chceš, a já budu naslouchat,“ odpověděl jí láma.

„Stáli jsme s kupcem jako přimražení, zatímco supi obírali kosti. Nemohli jsme je však nechat jenom tak poházené po pěšině, a tak jsme kosti posbírali do košíku a všechny je hodili do řeky. Napadaly dolů do soutěsky Teď už mi nezbyl nikdo. Vy Tibeťané věříte na nebeské pláně a my zase v nirvánu. Já jsem ale tak zlomená žalem a plná strachu, co bude dál, že bych rovněž chtěla z tohoto světa odejít.“

Láma si povzdechl a napůl sám k sobě pravil: „Tak už to je, že každý se chce dostat na nebeské pláně, ale nikdo nechce zemřít. Kéž by si jen lidé pamatovali, že i tehdy, když kráčejí údolím stínů smrti, nestane se jim nic zlého, pokud se zla nebudou bát.“ Poté se obrátil ke staré ženě a řekl jí: „Stará matko, tvůj čas odchodu z tohoto světa doposud nenadešel. Čeho se tak bojíš?“

„Žití!“ odpověděla stroze. „Bojím se života samého. Pro co tu mám dál žít? Žádný muž se o mě už nepostará. Z čeho teď budu žít a co budu jíst? Co si má stará žena samotná v téhle zemi počít? Stařena, která už pro muže ztratila přitažlivost? Co mám dělat? Už doufám jenom ve smrt, ale zároveň z ní mám strach. Nemám už nikoho a nemám už nic. A až zemřu, co bude

pak? Naše náboženství, které se od vašeho liší, nás učí, že až budu žít další život, pokud opravdu vůbec nějaký takový existuje, znovu se s rodinou shledám a budeme zase spolu. Když tu ale mám žít dál ještě řadu let a má rodina je na druhé straně, kam se mi mezitím podějí? Pověz mi tedy, proč bych se neměla do propasti vrhnout i já, abych zas byla s nimi? Byli jsme ubozí chudáci, ale svým způsobem jsme spolu žili šťastně. Nikdy jsme se pořádně nenajedli, ale přežívali jsme. A teď jsem tu najednou sama, stařena s holýma rukama. Proč se tedy, svatý lámo, utrpení nezbavit, s životem neskoncovat a svoji rodinu nenásledovat?“

Láma její pátravý pohled opětoval výrazem plným soucítění a odpověděl: „Věřím, stará matko, že ti budu schopen pomoci poučením, ale nejdříve ze všeho mi řekni, jestli jsi dnes vůbec něco jedla a pila.“ Stařena zamítavě zavrtěla hlavou. „Pojďme si tedy dát trochu campy a čaje,“ pozval ji láma. „To tě posílí a pak si budeme moci povídat dál.“ Láma vstal a přivolal malého akolyta. „Nasbírej trochu dříví a rozdělej oheň! Nejdřív se najíme a potom si promluvíme se starou matkou a pokusíme se jí přinést útěchu pravdivého náboženství.“

Chlapec se vypravil na dříví mezi veliké balvany. Byla ho tady hojnost a on si přál, aby ho tolik bylo i u nich ve lhaském údolí. Vtom kousek od sebe zahlédl něco, co jeho pozornost upoutalo. Bylo to cosi lesklého s nějakými tmavými pruhy. Když se k té věci přes balvany dostal a vzal ji do ruky, cukl sebou s takovou hrůzou, až se z balvanu svezl dolů, protože si uvědomil, že v ruce drží část těla jedné z obětí. V pádu ho zadržel rododendronový keř, jehož polámané větve vděčně pobral a přidal k nasbíranému dříví. Nalezené torzo těla odhodil do řeky směrem k vodopádu a pak si narychlo ve vodě umyl ruce.

U paty převislé skály objevil chlapec nádobu a skříňku na šperky zabalené v kusu hadru. Prohlédl si ty věci pozorněji a poznal v nich jednu z posvátných ďáblových pastí. Zároveň si vzpomněl, že slyšel, že některé byly ukradeny. „Aha,“ řekl si v duchu, „jeden ze způsobů obživy, který ta rodina provozovala, bylo kradení. Lup potom prodávali pašerákům, kteří ty věci prodávali dál v Indii turistům jako suvenýry.“ Pobral tedy dříví i tyto nalezené věci a vrávoravě se s nákladem plahočil zpátky k jeskyni. Tam z roucha vytáhl hadr s nádobou a skříňkou na šperky a podal je lámovi. „To je moje! To je moje!“ vykřikla stařena a vyskočila na nohy, jako když do ní bodne. „To patřilo mému manželovi.“ Při těch slovech se vrhla k mladému akolytovi, vytrhla mu předměty z rukou a chtivě na ně civěla. Je to jediné, co mi po něm zbylo,“ dodala a strčila si předměty do záňadří, přičemž se jí oči znovu zalily slzami.

Záhy na to už láma, akolyt i stařena, každý na svém místě, pojídali

campu zapíjeli ji čajem. Po skromném jídle se láma opět vrátil k hovoru se starou ženou.

„Tvé náboženství a mé mají odlišnou podobu, ale všechna náboženství vedou tamtéž, a sice Domů. Vůbec nezáleží na tom, které z nich vyznáváme a čemu věříme, pokud víru skutečně máme, protože ryzí náboženství, které svou duševní a duchovní kázeň vštěpuje stoupencům, je tou jedinou spásou pro tvůj i můj národ. Pomýšlela jsi tedy na sebevraždu? To není žádná odpověď, abys věděla. Pokud se zabiješ, k problémům, které už máš, přidáš jen další a nic tím nevyřešíš. Tím totiž nic nekončí."

„Přišli jsme na tento svět učit se a zušlechťovat naši nesmrtelnou duši. Narodili jsme se sem do určitých podmínek, například do nesnází chudoby nebo do velkých pokušení, jimž musí čelit bohatí. Nemysleme si, že majetní lidé žijí bezstarostně. I bohatí mají trápení a mohou je pronásledovat všelijaké starosti, o nichž chudí nemají ani ponětí. I oni stůňou a umírají. Rodíme se tedy do tohoto světa do podmínek, jež jsme si zvolili podle úkolů, které jsme na sebe vzali. Když ale spácháme sebevraždu, budeme jako roztříštěná miska. A když si, matko, rozbiješ misku, z čeho pak budeš jíst? Když si rozbiješ pazourek a křesadlo, nevykřešeš už ani jiskru, aby sis zapálila troud. Jak potom přežiješ?"

„Než jsme na tento svět přišli, předem jsme přijali problémy, které nás mají potkat pro náš osobní růst. Když se však zabijeme, utíkáme tím vlastně před naplněním procesu, který jsme si pro vlastní pokrok stanovili."

„Ale, svatý lámo," opáčila žena zoufale, „na druhé straně třeba víme, jaká opatření jsme učinili, ale proč si nic z toho nepamatujeme, když pak na tomto světě žijeme? A když ani nevíme, proč tady žijeme, jak nám může být kladeno za vinu, když neděláme to, co bychom údajně měli?"

„To je typická otázka. Kdybychom totiž věděli, jaké jsou v životě naše hlavní úkoly, věnovali bychom veškerou energii jejich plnění bez ohledu na to, jaké potíže bychom tím mohli způsobit jiným. Proto se máme věnovat svým úkolům, ale zároveň i pomáhat druhým. Zkrátka je třeba žít podle zásady: chovej se k ostatním tak, jak bys chtěl, aby se oni chovali k tobě. Když práva ostatních naopak pošlapáváme, přiděláváme si tím jen další úkoly navíc."

Hovor byl přerušen zvoláním mladého akolyta: „Podívejte se, co jsem našel!" Odkudsi přinesl zlatou sošku. Láma vstal a přitom pohledem zavadil o ženu, která zbledla a v hrůze vytřeštila oči. Láma od akolyta sošku převzal a otočil ji hlavou dolů, kde na sobě měla značku. „A vida, tohle je jedna z věcí, které byly ukradeny z malé lámaserie tam nahoře, kam se vloupali zloději." Otočil se ke stařeně, která v hrůze jen cosi drmolila. „Já, stará matko, vidím, že jsi o tom nic nevěděla. Vím, žes měla určité

podezření, že tvůj manžel a synové páchají něco nekalého. Nebyla sis však jistá a nijak ses na tom nepodílela. Proto se neboj. Nebudeš přece potrestána za hříchy jiných.“

Poté se obrátil k malému akolytovi: „Mělo by tam být ještě víc zlata a také nějaké drahokamy. Vraťme se zpátky na místo, kdes našel ostatní věci, a prohledáme ho, jestli tam najdeme i ostatní ukradené předměty.“

„Svatý lámo, já vím o místě tamhle na úpatí skály, kde můj muž se syny něco dělali, ale nevyzvídala jsem co,“ promluvila stařena, která se mezitím poněkud vzpamatovala.

Na určeném místě láma s akolytem po chvilce hrabání vytáhli z písku objemný kožený batoh a drahokamy i zlaté valouny v něm opravdu našli. Láma byl spokojený, že celý ukradený poklad je opět na světě a spolu s akolytem se vrátili zpátky k ohni, kde stařena doposud seděla.

„Zítra odneseš všechny ty věci zpátky do lámaserie,“ nařídil láma stařeně, „Napíšu ti pro opata vzkaz a on ti vyplatí peníze jako odměnu za vrácení lupu. V dopise mu jednoznačně sdělím, že nepatříš mezi viníky. S penězi, které ti dá, bys měla být schopna odcestovat zpátky do Assamu, odkud pocházíš a kde zřejmě máš nějaké příbuzné nebo přátele, u nichž bys mohla žít. Teď se však ještě na chvíli vraťme k věcem, které ti leží na srdci.'

„Ano, svatý lámo, přestože můj manžel a synové vykradli chrám, zůstávají dál mojí rodinou a ráda bych věděla, jestli se s nimi v příštím životě znovu setkám.“

„Ale jistěže ano. Dochází ale ke spoustě nepochopení proto, že lidé nemají rádi změny, a onen svět se od našeho velice liší. V tomto životě jsi měla muže a posléze se ti narodilo miminko a po něm další. Z novorozeňat vyrostli chlapci a potom jinoši. Jak rostli také se měnili. Ale tvůj syn v tomto životě jím nutně nemusí být i v onom příštím. Člověk na tento svět sestupuje, aby si odžil určitou roli a vykonal tím určitý úkol. Tentokrát jsi tady ženou, ale na onom světě se můžeš třeba stát mužem a tvůj manžel zas ženou.“ Stařena na lámu pohlédla zmateně. Bylo jasné, že výkladu přestává rozumět. Láma si toho všiml a pokračoval:

„Když jsi byla ještě děvče a žila v Assamu, snad jsi viděla nějaké divadelní představení na oslavu matky Země a úrodnosti půdy. Herci byli lidé, které jsi znala, a přesto, když vyšli na jeviště odehrát svoje role, vypadali jinak. Byli nalíčení, převlečení a představovali někoho úplně jiného – jiné lidi či bohy a bohyně a ty jsi najednou nedokázala poznat, kým ve skutečnosti jsou. Na jevišťátku hráli své role a pohybovali se jinak a volili jinou mimiku, než jak se projevovali v běžném životě. Když úlohu odehráli, z jeviště odešli a brzy se znovu objevili mezi vámi diváky v

podobě lidí, které jsi dobře znala. Nebyli to už bohové, bohyně ani démoni z divadelní hry, nýbrž tví přátelé, příbuzní a sousedé. Stejným způsobem se to děje i v životě na tomto světě. Hraješ tady svou životní roli, jsi herečkou. Stejně tak jsou herci i ti, kdo přicházejí odehrát roli tvého manžela a synů. A když je představení u konce – tedy až bude u konce tvůj život, vrátíš se zpátky a staneš se opět tím, kým jsi původně byla. Na druhé straně života se lze setkat pouze s lidmi, které miluješ a kteří milují tebe. Tví synové tam ale nebudou vypadat jako malí chlapci, uvidíš je v jejich skutečné podobě. Přesto však budete jako rodina, protože lidé se vtělují ve skupinách. A jaká skupina je přirozenější než rodina?“

17. KAPITOLA

Z korespondence

Nadešel konec týdne a starý autor si oddychl úlevou, protože o víkendu se pošta nedoručovala. Zatímco tedy pošťáci odpočívali na chatách a při rybaření, starý autor upoutaný na lůžko vybíral otázky, na které musí odpovědět.

Ptáte se, jakou odměnu dává nadvědomí člověku za všechny zážitky, které podstoupil a zkušenosti, které posbíral. Dovolte ale, abych v tomto případě odpověděl několika otázkami jinými: „Jakou odměnu poskytujete svým prstům za to, že vezmou za kliku a otevřou vám dveře? Jak zaplatíte svým nohám, že vás přenesou do vedlejšího pokoje či do auta, nebo že vás vynesou do schodů? Kterak se odvděčíte svým očím, že vám do mozku vysílají ty překrásné obrazy?“ Uvědomte si, že „vy“ coby mozek závisíte na rukou, nohách, nosu, očích a všech dalších orgánech, a o to více závisí ony na vás. Kdybyste neexistovali vy, neexistovaly by ani ty ruce, nohy, oči a nos. Jde tu o úsilí vyžadující naprostou souhru. Když vám prsty zapálí cigaretu, ony samy žádné potěšení z kouření nemají, ale jiná část „vás“ pravděpodobně ano. Když vám tedy prsty tu cigaretu *zapálí*, další orgány ty prsty určitě neodmění slovy uznání, ani je nezahrnou dárky na znamení vděku. Ale i kdybyste se těm prstům odměnit chtěli, jak byste to udělali? Co byste jim dali, aby je to potěšilo a přiměřeně jste se jim odměnili?

A pokud je vaše skutečné „já“ tím mozkem, jak pak může takový mozek dát odměnu prstům? Má snad levá ruka předat odměnu pravé a naopak? Mějme přitom stále na paměti, že prsty na mozku závisí, tedy závisí na „vás“. U žádné odměně nemůže být řeč, neboť stejně tak jako prsty jsou pouhou částí celého organismu, i „vy“ jste součástí celého organismu, jenž představuje prodloužené nadvědomí. Na tomto světě jste právě jen takovým prodloužením – podobně jako můžete protáhnout ruku oknem a s její pomocí vnímat to, co se v pokoji, který je mimo váš dosah, nachází. Takže je tomu tak, že pracujete pro sebe samé. Cokoliv dobrého, co tady vykonáte, prospěje vašemu nadvědomí a tím pádem zpětně prospěje i vám, protože jste s ním totožní, jste jeho součástí.

Další otázky zní takto: „Jestliže *loutka* nadvědomí může obsadit jak mužské tak ženské tělo podle toho, co se chce v tom kterém životě naučit, proč je dáno jako samozřejmost, že bytost dalajlámy se pokaždé vtělí v podobě muže? Bezpochyby i tato bytost potřebuje změnu, má-li se naučit věci vnímat v širším kontextu a ne jen z mužského pohledu. Proč by se navíc žena nemohla ucházet o nejvyšší stupeň hodnosti lámy? Pokud tomu

dobře rozumím, byli si muži a ženy rovni (alespoň do vpádu Číňanů). Proč tedy tato diskriminace trvá?“

Opět odpověď započnu otázkou: „Kde a kdy v celých dějinách byla žena pojímána za nejvyššího boha?“ Existovaly pochopitelně různé bohyně, ale vždy měly vůči bohům nižší postavení. Podle tibetské víry byl dalajláma ztělesněním boha na zemi a nikoli bohyně na zemi. V mužské podobě přišel i proto, že to, co tady měl vykonat, si mužskou podstatu nezbytně žádalo. Jak ale můžeme vědět, že dalajlámovo nadvědomí nemá někde jinde „loutky“ ženského rodu, které se učí další věci? Ve skutečnosti má a také se toho hodně naučí.

Co se žen týče, jaký může být větší důkaz rovnocennosti (ne-li převahy) než ten, že ženy zajišťují a vychovávají budoucí generaci? Mužský přínos trvá jenom pár minut, ale žena by měla o děti pečovat tak dlouho, než se osamostatní. To kterak je žena vychová a jakým jim bude vzorem, rozhoduje o tom, kam se společnost bude ubírat. Spíše než aby se hnaly do továren, by měly ženy přijmout zodpovědnost vyplývající z role matky, k níž jsou od přírody vybaveny spíše než k nošení kalhot.

Další otázka: „Jaký je nejlepší druh kadidla či vonných tyčinek?“ Na to se odpovídá stejně tak obtížně jako na otázku: „Jaký je nejlepší oděv, či co je nejlepší jíst?“ Člověk nemůže prohlásit, že to nebo ono je svého druhu nejlepší, pokud není jasné, k jakému účelu to má sloužit. Mohu však poskytnout několik vodítek: vyzkoušejte vícero druhů zboží, více různých obchodních značek a rozhodněte se, které kadidlo je to nejlepší *pro vás.* A to jak v situaci, kdy jste klidní, tak když jste třeba rozčilení či meditujete. Potom si jich vytvořte zásobu pro jednotlivé situace či rozpoložení.

Zásadně byste měli volit robustnější tvary, protože tenoučké jsou téměř k ničemu, podobně jako hudební tón, který, když je jen tenký, pisklavý, spíš dráždí a obtěžuje, na rozdíl od tónu pěkně plného a hutného, jenž do nás vnáší klid, spočinutí i stimulaci. Kupovat tyčinky tenké je vyhazování peněz. Ale na druhou stranu upřednostněte tvar tyčinkovitý před tvarem kuželovitým nebo kadidlem v prášku. A buďte ujištěni, že nic takového jako kadidlo Lobsanga Rampy neexistuje. Já opravdu s žádným dodavatelem nespolupracuji. Totéž se týká i všelijakých inzerátů na Rampovo to či ono, objevujících se porůznu v tisku, jakož i těch, kteří si název Třetí oko svévolně půjčují pro vlastní obchodní účely. Zdůrazňuji, že s nikým z nich nemám nic společného.

Při této příležitosti se ještě vraťme k otázce tisku a televize. Oba by mohly být nástrojem nezměrného dobra, jen kdyby ze všech sil nepodporovaly ty nejnižší lidské emoce, jako je sadismus, poživačnost, povrchnost, nejrůznější druhy nemorálního chování a tak dále. Tyto

sdělovací prostředky tolik volají po svobodě projevu, avšak když o někom něco zveřejní, měly by mu dát k dispozici stejný prostor, aby se mohl bránit. Tisk často ubližuje lidem i tím, že o nich píše věci vytržené z kontextu a různě znovu pospojované, takže pak vyzní zcela v neprospěch té osoby. Takovým útokům se neubrání ani slavní a mocní, jak ukazuje příklad Charlie Chaplina či prince Filipa, natož pak běžní lidé.

Sdělovací prostředky zveřejňují pokud možno jen to, co zavání senzací, skandálem a vyvolá problémy. Možná že nebýt tisku, nedošlo by ani k válce ve Vietnamu nebo v Koreji. Ostatně každý z nás má něco, co chce uchovat v soukromí, něco, co v rámci rodiny vyznívá naprosto přirozeně, ale při pohledu zvenčí to může pro toho, kdo není zasvěcen do podrobností a okolností, vypadat poněkud bizarně.

Obraťme nyní pozornost k následující otázce: „Je špatné dát *uspat* zvíře, když trpí a je nevyléčitelně nemocné?“

Podle buddhismu bychom nikdy neměli sáhnout nikomu na život, ale existují některé věci, jež tradiční buddhismus, křesťanství, judaismus a nebo hinduismus či cokoliv jiného přesahují. Mohli bychom to nazvat povinností vůči nadvědomí. Podle autorova názoru je rozhodně laskavější zvíře bezbolestně zabít, pokud podle současného stavu lékařské vědy trpí chorobou nevyléčitelné povahy.

Pokud zvíře trpí takovou nemocí, že zvěrolékařství jeho utrpení zmírnit nedokáže, potom je lepší, aby jej veterinář usmrtil co nejbezbolestněji a nejrychleji, jak jen to lze. V takovém případě jde o prokázání laskavosti. Autor má ve věci bolesti velmi, velmi bohaté zkušenosti, protože se mu jí dostalo opravdu požehnaně a byly chvíle, kdy by byl opravdu uvítal nějakou jinou mocnější sílu, která by zasáhla a bolesti ho definitivně zbavila. Sebevražda je ale něco docela jiného. Ta je opravdu velice špatná, a ti, kdo o ní uvažují, jsou určitě vyvedeni z rovnováhy žalem, bolestí nebo jinými okolnostmi, které jim jasné uvažování zastírají. Eutanazii za sebevraždu považovat nelze, neboť se opírá o úsudek zralých myslí, kterých se případ netýká přímo, a jako takoví nejsou ve vleku úzkostných pocitů, sebelítosti ani bolesti.

Pokud je zvíře nevyléčitelně nemocné, mělo by být zbaveno utrpení. Pokud je takto nemocen člověk, je pokročilého věku a je ve stavu, kdy je pro ostatní už jenom břemenem, měla by pro takové případy existovat možnost eutanazie, jejíž uplatnění by mělo být zváženo těmi, kdo na věci nemají žádný osobní zájem.

Další otázka zní: „Je možné, aby se k nám totéž zvíře vtělilo během jednoho našeho života vícekrát?“

Odpověď je samozřejmě ano, pokud to bude pro zvíře přínosem. Jen

jako příklad si vezměme situaci, kdy zvíře je zbaveno utrpení, aniž by svůj pozemský úkol stihlo splnit. V takovém případě se klidně může stát, že si toto zvíře zvolí návrat zpátky do téže rodiny v podobě koťátka nebo štěňátka. To se opravdu stává. Ale pokud zvíře dlí na druhé straně života a jeho „majitel“ umí astrálně cestovat, mohou se setkávat tímto způsobem, *pokud po tom touží oba.*

Další otázka zní: „Má astrální tělo také nějakou auru, nebo patří jen k tělu hmotnému?“

K hmotnému tělu žijícímu na tomto světě patří i tělo éterické a aura. Jedno i druhé jsou pouhým odrazem života probíhajícího uvnitř. Většina lidí auru vidět nedokáže, tak jako nevidí vzduch, který je obklopuje, není-li zabarven například smogem.

V astrálním světě září aura kolem astrálních těl mnohem jasněji, a čím je u koho dosažený evoluční stupeň vyšší, tím zářivěji mu aura svítí, jiskří a vlní se. Takže odpověď zní, že auru kolem sebe astrální těla rozhodně mají. Ale stejně tak jako na této planetě většina lidí auru nevidí, tak ani obyvatelé nižšího astrálu většinou nedokážou vidět auru vyšších astrálních bytostí. Postupně se to lepší, jak se evoluční stupeň „nevidoucích“ zvedá.

Následuje zajímavá otázka jedné paní z Anglie: „Bylo by možné použít informace získané z kroniky Akaši k sepsání skutečných dějin pradávných civilizací a skutečných životopisů slavných lidí?“

Ne, protože by vám nikdo neuvěřil. Dějiny jsou psány a přepisovány nebo vymazávány podle rozmaru diktátorů a dalších. Příkladem takovéhoto počínání v moderních dobách může být nacistické Německo nebo komunistické Rusko. I kdyby někdo podle kroniky Akaši pravdivé vyprávění napsal, nevěřilo by se mu, protože by se pravděpodobně od oficiálních dějin dané země výrazně lišilo.

A další moudrá otázka paní C. zní: „Je potrat za všech okolností špatný?“

Odpovídám, že není, protože často je mnohem lepší sáhnout k potratu než přivést do tohoto beztak už přelidněného světa nějakou další nechtěnou chudinku, kterou může čekat nesmírně těžký život z důvodů, jež sama nezavinila. Koneckonců, proč by měla být trestána za pár okamžiků bezstarostnosti svých rodičů? Je-li navíc potrat proveden včas, žádná bytost ještě vznikající tělo neobsadila.

Další otázka: „Když duše z těla už odchází a zbývá z něj pouhá troska, měli by ji lékaři udržovat dál při životě, byť i jen mechanickou cestou?“

Můj osobní názor je, že ne. Když člověk dospěje do takového stavu, že život je v něm udržován už jenom mechanickými prostředky, je špatné a pošetilé takový život dál prodlužovat. Za těchto okolností by měl člověk

být od přístrojů odpojen a tělu by mělo být dovoleno zemřít. To je ten nejlaskavější způsob. V dnešní době slyšíme o tolika zcela nevyléčitelných lidech, kteří touží zemřít a které proti jejich vůli udržují při životě prostřednictvím trubic jim vpravených do těla a všelijakých pekelných elektronických přístrojů. Promiňte, ale to není život, to je živoucí smrt. Proč jim nedovolit vrátit se „domů“?

„Při stávající populační explozi z planety mizí stále víc volně žijících zvířat a nedotčené, divoké přírody. Jestlipak vůbec přežijí? Nebo si člověk životní prostředí zničí navěky?“

Mnoho zvířat, ptáků i ryb zahyne a jejich živočišné druhy z této planety navěky zmizí. Lidstvo je nenasytné a dravé, nemá pražádné pochopení pro bytosti divočiny a stará se jen o to, jak si nacpat do kapes pár dalších mincí. Ve chvíli, kdy tento text vzniká, se v provincii Quebec chystají vykácet ohromné rozlohy lesa, jehož dřevo je určeno pro papírenský průmysl, aby se na něj tiskly noviny a všelijaké další věci, které nyní lidstvo z jakéhosi důvodu pokládá za nezbytné.

S vykácením stromů zmizí hmyz i ptáci, kteří nebudou mít kde hnízdit ani kde shánět potravu. Bez přístřeší a hladem budou strádat i další zvířata.

Lidstvo na sobě páchá sebevraždu, když tento svět takovou rychlostí ničí. Vykácením stromů se změní teplotní proudění vzduchu. Přítomnost stromů způsobovala, že vzdušné proudy se zvedaly a pršelo, ale odlesňování působí podnební změny. I tato oblast Quebecu, kde stromy padají po milionech, by se jednoho dne mohla stát pouští.

Kořeny stromů jsou rozprostřeny v půdě a udržují ji pohromadě v podobě celistvé hmoty. Až budou stromy vykáceny a kořeny vytrhány, půdu už pohromadě nebude držet nic a vítr ji rozfouká a odnese pryč.

Lidstvo pracuje na zkáze tohoto světa, neboť je naprosto nenasytné a hrabivé. Kéž by lidé dokázali žít přirozeněji a bez syntetických sloučenin. Byli by šťastnější. Při současném tempu průmyslového rozvoje jsou vzduch, voda i půda stále zamořenější a brzy lidstvo dospěje k bodu, z něhož už není návratu. Celá planeta bude holá a neobyvatelná. Mnoho lidí na vysokých postech mimo tuto planetu se ze všech sil snaží lidstvo ovlivnit, aby bezhlavé ničení divočiny zastavilo a aby přírodě byla dána šance pokusit se znovu nastolit ekologickou rovnováhu, která je pro pokračování lidského rodu a lidskou evoluci nezbytná.

Z dalšího dopisu jsem se dozvěděl, že v přiloženém článku ve francouzštině, kterou neovládám, nějaký člověk píše, že: „… Lobsang Rampa je nemocen, stáhl se do ústraní a pisatel tohoto článku se stává jeho nástupcem…“. Autor dopisu se mě ptá, je-li to pravda.

Pravda je, že spousta lidí se za mě začala vydávat. Co se tohoto

novinového článku týče, je lživý. Žádné nástupce ani pokračovatele nemám, nemám žádné žáky, žádné „duchovní dědice“. Až zemřu a odejdu odsud, bude tím dokonáno všechno, co jsem se tu pokusil vytvořit. Pokud se tedy někdo pokusí vydávat za mého nástupce, učně či někoho takového, bude to rozhodně podvodník. Dovolte, abych to ještě jednou zdůraznil velkými písmeny:

ŽÁDNÉ NÁSTUPCE NEMÁM A NA NIKOHO JSEM SVOJI PRAVOMOC NEPŘEVEDL.

To, že se za mne tolik lidí vydává, je jedna z nejodpornějších věcí, která se poměrně známému autorovi může stát. Zrovna nedávno mi přišel dopis od jakési letušky, která mi sděluje, jak velmi ji potěšilo, že se při jednom z nedávných letů se mnou seznámila, ale kde že je ten soubor mých knih s autogramem, který jsem jí při té příležitosti slíbil poslat. Jsem upoután na invalidní vozík a na lůžko. Veškeré lety, které podnikám jsou astrální a bez letušek! Někdy se dokonce lidé za mě se vydávající chovají k někomu drze a napadení mi potom píší a stěžují si, proč jsem se k nim tak zachoval. Smutné, že? A to nemluvím o účtech, které na mé jméno neznámí nechávají napsat a o spoustě dalších nepříjemností. Proto vás na to upozorňuji. Teď už pravděpodobně víte i jak vypadám, i když někdy mám z vyobrazení na obálkách svých knih pocit, že mě tam kreslil někdo se zavázanýma očima a uvržený ještě navíc do tmy.

A teď je tu otázka o léčitelství: „Je rozumné, aby se člověk žijící v našem století nechával touto cestou léčit? Lékaři toho přeci dnes vědí už tolik, že spoustu věcí umí vyléčit sami. Je tedy moudré se k tomuto druhu léčby uchylovat?“

Není moudré využívat něčích takzvaných léčitelských schopností, pokud tento člověk nemá také určité lékařské znalosti. Může se například stát, že někoho postihne skutečně vážná choroba a hypnózou se její příznaky zastřou. Tím pádem nemoc zůstane neléčena, a když se pak člověku přitíží a k lékaři se konečně vypraví, chudák lékař pak má při takto potlačených příznacích práci velice ztíženou. Kdyby se příznaky byly mohly včas projevit, lékař mohl stanovit přesnou diagnózu a nemoc léčit.

Pokud tedy někdo nemá lékařské znalosti a s lékaři nespolupracuje, léčit byste se u něj neměli, protože by to mohlo mít tragické následky. Totéž se týká modlitebních kroužků. Když se sejde celý houf lidí, aby se za něco modlili, a nevědí přesně jak na to, mohou uvést do chodu zákon převráceného úsilí a všechno naopak ještě víc zhoršit.

A ještě jedna otázka týkající se zdraví: „Jak je to možné, že když dva lidé trpí toutéž nemocí, jeden na léčitelský zákrok reaguje okamžitě a druhý třeba vůbec?“

Je to tím, že někdo je natolik hypnotizovatelný, že u něj dojde k zastření příznaků do té míry, že to vypadá jako okamžité uzdravení, zatímco jiný ne a ke změně u něj nedojde. Léčitelství má totiž v podstatě hypnotickou povahu.

A ještě jedna podobná otázka: „Proč, když někoho léčím přikládáním rukou, začnu je mít horké, zatímco když totéž léčení provádím sám na sobě, ruce mi zledovatí?“

Když léčíte, nebo se snažíte léčit někoho jiného, předáváte mu i hypnotickou sugesci, aby se cítil lépe; s tím mu ale předáváte i pránu, která vám přebývá. A je to právě přesun této prány, co způsobí, že se vám ruce tak zahřejí. Pochopitelně si přebytek vlastní prány nemůžete dát sám sobě, protože už ji máte. Tím pádem uvádíte do chodu zákon zpětného úsilí, energii si odčerpáváte, a proto vám ruce zchladnou.

Léčitelská síla je v zásadě silou hypnotickou a spočívá ve schopnosti předat pacientovi přijatelnou sugesci. Ale na druhé straně léčitel vlastní veliké množství éterické energie zvané prána. A pokud tuto energii máte a víte jak na to, můžete ji někomu předat. Je to, jako kdyby vám za chladného rána zůstalo stát auto, protože se vybila baterie. Auto se nemůže rozjet, protože baterie už nemá sílu motor nastartovat, ale potom jede kolem auto jiné, jeho řidič zastaví, připojí stojící vůz k baterii vozu svého, čímž dojde k přesunu velkého množství energie a stojící vůz se dá do pořádku.

18. KAPITOLA

Vaše otázky

Z dopisů, přicházejících z celého světa, vybíráme další otázky:

„Jaký úkol má dítě, které se narodí mentálně postižené či jako úplný mrzák anebo slepé? Vím, že nic se neděje nadarmo, ale přesto si kladu otázku, ač to může znít krutě, jak se tyto nebohé duše mohou vůbec čemukoliv naučit? Nebylo by pro ně lepší zemřít?“

„Některé z těchto dětí se takto narodí proto, že před příchodem na tento svět si takovýto život zvolily, aby tento druh zkušeností získaly. Koneckonců, jak můžeme vědět, jaké pocity mentálně postižené dítě zažívá, když jsme jím nikdy nebyli?

Další mentálně postižné děti tvoří případy, u nichž je možné dosáhnout velkého zlepšení. Mohou být zapříčiněny nedbalostí u porodu nebo špatnou péčí a často i postaršími rodiči. Většina z této skupiny však trpí chabým spojením s nadvědomím, a proto signály od něj přicházející nejsou správně přenášeny. Pochopitelně je na světě spousta lidí, kteří by měli být posláni »domů«, tak jako »domů« pošleme nevyléčitelně nemocné zvíře, ale tohle je jedna z věcí, které prostě provádět nelze, protože veřejné mínění k ní dosud nedozrálo. Zbavit života člověka mentálně postiženého je tím nejlepším řešením pouze teoreticky. Ve skutečnosti totiž neumíme rozlišit, kdo tuto životní roli přijal, aby se v ní něčemu přiučil, a kdo se opravdu neučí ničemu jinému nežli hořkosti. Navíc ten, kdo je nevyléčitelně nemocný dnes a je skutečným kandidátem na eutanazii, může být stále stále se vyvíjející vědou vyléčen zítra či později.“

Zajímavá otázka, která se vám určitě bude líbit, je tato: „Do jaké míry má člověk odpouštět? Nejprve bible doporučuje »oko za oko, zub za zub«, ale později nám Ježíš Kristus radí odpustit sedmasedmdesátkrát. V dnešním životě to ale tak přece jen nejde. Kolik tolerance je tedy na místě?“

Osobně mám ty nejbohatší zkušenosti s „nastavováním i druhé tváře“, ale jak známo, tváře máme jen čtyři – dvě přední a dvě zadní. A když už nás naplácali na všechny čtyři, pak je na místě zareagovat a ránu vrátit o to silněji. Je na čase přestat si hrát na lidumily a nechat se všemožně zneužívat. Ustupování donekonečna je pouze důkazem slabošství. Jsme lidé či myši? Pokud jsme myši, pak stačí zakvičet a rychle zas vběhnout do díry a schovat se tam. Jsme-li však lidé nebo lidstvo, pak v případě, že někdo překročí určité meze, by bylo šílenství tolerovat mu to dál.

Další otázka:

„Doktore Rampo, mohl byste nahlédnout do akašické kroniky a zjistit

pravdu o záhadném Shakespearovi? Doopravdy všechny své knihy napsal?“

Těm, kteří vědí, jak na to, a vědí, kterak ji nezneužít, je kronika Akaši přístupná. Tady vám o Shakespearovi předkládám několik naprosto pravdivých údajů.

Syn chudého rolníka, který měl později být znám jako Shakespeare, se vyznačoval jednou nevšední vlastností, a sice byl vibračním kmitočtem zcela slučitelný s bytostí, která se potřebovala na tuto planetu vtělit pro splnění zvláštního úkolu. Proto byl tento pozoruhodný chlapec pod velmi bedlivým dohledem, jako když zahradník sleduje rašení vzácné a cenné rostliny. V příhodném okamžiku pak byla učiněna opatření, aby bytost obývající Shakespearovo tělo z něj byla uvolněna, a tudíž zproštěna toho, co pokládala za břemeno života. Úděl žít ve znamení odříkání a nouze stejně nenáviděla, a proto bylo snadné dohodnout se s ní, aby toto tělo přenechala někomu jinému a nechala se převést do jiné úrovně bytí.

Bytost, která měla tento jedinečný úkol vykonat, už totiž nějaký čas takové vhodné tělo hledala. Pro tyto vyspělé bytosti je zcela neproduktivní sestoupit na tuto planetu cestou běžného vtělení, obnášejícího nebezpečí *ztráty* velkého množství vědomostí v důsledku traumatického zážitku porodu. Proto se tato bytost rozhlížela po dospělém hostitelském těle, a když čas dozrál, jedna bytost tělo vyklidila a druhá je bleskově obsadila.

Od toho okamžiku přebýval obrovský intelekt v těle chudého venkovana, ačkoliv se tento veliký intelekt poměrně obtížně s takto ohraničeným prostředím těla ztotožňoval a těžko si zvykal na omezenou mozkovou kapacitu. Potřeboval tedy určitý čas na to, aby se s novým tělem a těmito podmínkami ztotožnil, než začne tvořit. Poté se tato nesmírně inteligentní bytost vydala do Londýna na průzkum, aby překonala svou neobratnost.

Jak plynul čas a bytost nové tělo i mysl ovládala stále lépe a lépe, pustila se do plnění stanoveného úkolu a začala psát nesmrtelná díla, která pochopitelně nikdy nemohl stvořit ten, kdo toto tělo obýval původně. Proto během let kvůli této zdánlivé nesrovnalosti vznikla spousta pochyb, dohadů a krkolomných hypotéz o tom, kdo vlastně Shakespeare byl a zda díla mu přičítaná skutečně napsal.

Když tato bytost vytvořením slavných děl svůj úkol splnila, tělo zas opustila a spolu s tímto literárním pokladem nám tady zanechala i záhadu zdánlivě nevysvětlitelnou. Kdyby jen společnost naslouchala dalším, kteří takovou zkušeností prošli, a chovala se tak, aby ke kronice Akaši získala přístup, přišla by na to, že žijeme uprostřed skutečných *zázraků.*

Další otázka:

„Když říkáte, že je nezbytná trpělivost při nácviku vědomého astrálního cestování, máte tím na mysli týdny, měsíce anebo roky? Nebo se tato doba zásadně liší od člověka k člověku podle vynaloženého úsilí, osobní latentní schopnosti atd.?“

Odpověď: Ve spánku cestuje astrálně každý z nás, ačkoliv si to většinou neuvědomujeme, a pokud si nějaký takový zážitek běžní lidé matně pamatují, pokládají ho za sen či výplod představivosti.

Učit se astrálně cestovat je podobné jako učit se jezdit na kole. Opravdu se na první pohled může zdát nemožné naučit se jezdit na něčem takovém, jako jsou dvě kola s řidítky. A což teprve jízda na kole akrobatickém! A přesto – lidé jedno i druhé zvládnou. Dokážou stát se i provazochodci, ale nelze odhadnout, jak dlouho jim to potrvá. Je to jen otázka cviku. Když uvěříte, že to dokážete – dokážete to. S nácvikem astrální cesty je to podobné. Těžko lze sestavit seznam cvičení, podle nichž začít, aby se nám astrální cestování začalo dařit, stejně jako lze stěží vysvětlit, jak se naučit jezdit na kole nebo na kolečkových bruslích, s výjimkou rady, ať si každý na zadek připevní polštář.

Je to, jako kdybyste chtěli někoho učit, jak dýchat, aby se neudusil. Dýchání je přece přirozené. Prostě dýcháme – a je to. Také si to ale většinou vůbec neuvědomujeme a dýcháme naprosto bezděčně. Dýchání si uvědomíme až tehdy, když s ním začneme mít nějaké potíže. Tímtéž způsobem si neuvědomujeme vlastní astrální cestování, přestože je stejně snadné jako dýchání či jízda na kole.

Hlavní je v sobě vytvořit odhodlání a přesvědčení, že se nám vědomé astrální cestování opravdu podaří. První podmínkou je uléhat do postele v pokoji sami, a to v jakékoli poloze nám pohodlné. Dýcháme pomalu, zhluboka a přirozeně. Chvilku si jenom tak poležíme, abychom si uspořádali myšlenky. Potom si při zhasnutém světle představíme sami sebe coby tělo spočívající ještě v dalším těle a jak se nalézáme v tom vnitřním, jež se z toho druhého vysouká ven jako dlaň z rukavice, která ji obepíná.

Představte si v duchu své tělo, jak leží na lůžku v pyžamu, které na sobě máte, a to do všech podrobností včetně vzorku na látce. Má u krku nějaké šněrování nebo ozdobné volánky? Tak je rovněž nezapomeňte vizualizovat. Živě si prostě představte co nejvěrněji, jak skutečně vypadáte. Poté si představte, že vaše astrální tělo je zcela totožné s vnějškem – hmotným tělem, z něhož astrální tělo vyklouzává a zvedá se nad něj do výšky 3-6 centimetrů. U toho chvilenku zůstaňte a jenom se soustřeďte na to, že si vizuálně představíte, jaké to je. Máte-li dlouhé vlasy, představte si, jak vám visí dolů. Dotýkají se tváře hmotného těla? Tak je posuňte kousíček stranou. Představte si to tělo jako hmotný výtvor. Dívejte se na něj shora,

ze stran i odspodu, až dostanete jeho celkový hmotný a úplný obraz. Máte pocit, že se vám astrální tělo trošinku pohupuje nahoru a dolů? Dejte si pozor, protože pokud se vám rozhoupá příliš, přepadne vás odporný pocit pádu a vmete vás to zpátky do těla hmotného s příšerným škubnutím, po němž zjistíte, že zase jen normálně ležíte v posteli.

V této fázi se spokojte s tím, že si dokážete představit, jak se v astrálním těle vznášíte jen kousek nad svým tělem z masa a kostí. Potom si postupně vizualizujte, jak se vám astrální tělo noří zpět do fyzického, jako kdybyste ruku vsouvali do rukavice.

Zkoušejte si tento postup několik nocí za sebou, dokud se vám nezačne dařit tuto vizualizaci „pevně uchopit a udržet ji“. Teprve pak přejděte k následujícímu kroku.

Vystoupili jste tedy z hmotného těla a vznášíte se nad ním. Je čas se rozhodnout, kam se vypravíte. Chcete se vypravit k doktorovi, který vám vystavil tu ošklivou lékařskou zprávu či něco podobného? Dobře, víte, jak vypadá, a tak na něj prostě jen pomyslete a představte si ho, jakož i sebe, jak se za ním vydáváte a dostáváte se k němu. Když tohle dokážete, můžete pana doktora i polechtat za krkem a pozorovat, jak mu začne být velice nepříjemně! Možná je ale nelaskavé učit vás takové triky!

Chcete se vypravit za přítelkyní či za tou, o níž sníte, že by se jí stát mohla? Proč ne? Stačí na ni jen pomyslet a představit si, jak za ní cestujete a dostáváte se k cíli. Víte, že je právě čas, kdy se koupe, a zajímá vás, jak vypadá v rouše Evině? Dostanete se k ní, ale její aura si vaší přítomnosti „povšimne“ a uvede dívčino podvědomí do stavu pohotovosti. Žena může nějakým způsobem zneklidnět, začít se rozhlížet kolem nebo ji napadne, jestli ji třeba někdo nepozoruje klíčovou dírkou. Neuvidí vás, ale její aura vás zachytí, její podvědomí zareaguje a vrhne vás zpátky takovou silou, že zapomenete na všechno, co jste viděli, a ještě utrpíte šok větší, než byste věřili, že je vůbec možné. Vkrádat se lidem do soukromí tedy lze jen tehdy, pokud chováme úmysly naprosto čisté, zatímco na špehování děvčat v nepravých chvílích raději ve vlastním zájmu zapomeňte. Jinak dostanete za vyučenou!

Jak dlouho vám nácvik astrálního cestování potrvá, záleží i na tom, jak rychle pravdu o jeho existenci vnitřně přijmete. Astrální cestování je součástí práv, s nimiž se bytost rodí, ať už je to kůň, opice, člověk či kočka – astrálně cestují všichni. Kdy ho však začnete provozovat vědomě vy, záleží jen na vás.

Další poněkud kuriózní otázka:

„Říkáte, že v astrálu se všechno leskne a blýská, ale to se mi děje pořád. Je to snad tím, že nosím brýle?“

Odpověď: V astrálu se všechno leskne, protože všechno tam překypuje životem – vitalitou. Správně by člověk měl kolem sebe v tomto stavu vidět drobné jiskřičky světla, jako by se všechno utápělo ve sluneční záři. V astrálu mimochodem špatný zrak ani slepota nevadí. Vrátí se vám tam opět veškeré smysly a budete je mít dokonale funkční. Proč tedy astrální cestování nezkusit? Je snadné, přirozené a naprosto bezpečné. Nebojíte-li se, nic se vám nemůže stát. Pokud strach máte, plýtváte energií a zpomalujete si vibrace natolik, že další setrvání v astrálu si sami znemožňujete, stejně tak jako letadlo, když ztratí rychlost a výšku, se zřítí. „Zřítit se“ určitě nechcete, tak strachu nepodléhejte. Opravdu není čeho se bát!

Otázka: „Tvrdíte, že během života na tomto světě používáme vědomí z pouhé desetiny. Podle toho, co se dočítáme ve vašich knížkách, jsme v tomto smyslu na tom hůř než obyvatelé jiných planet, například Zahradníci Země. Ti buď své vědomí umějí používat v plném rozsahu, nebo jsou mocnější než pozemšťané. Zdá se, že nás daleko předčí nejen intelektuálně a ve stupni dosaženého technického pokroku, ale i hlubším pochopením a soucitem. Můžete to, prosím, vysvětlit?“

Odpověď: Tato planeta je jedním z nejubožejších zrníček vesmírného prachu. Existuje víc planet, galaxií a světů, než kolik je zrnek písku na všech plážích celé zeměkoule, a ještě k tomu přidejte veškerý písek ležící pod hladinou. Velikost vesmíru se zkrátka lidskému pochopení naprosto vymyká. Když se vám dostane za nehty kousíček špíny a podíváte se na ni pod mikroskopem, zjistíte, že tento kousíček se skládá z tisíců kousíčků špíny ještě menších. Rovněž si uvědomte, co všechno na těle máte, a vše je složeno ze základního stavebního kamene, kterým je molekula uhlíku. Umíte si vůbec představit, kolik takových vesmírů jedno jediné lidské tělo obsahuje? A co všechna ostatní lidská těla a těla zvířecí a těla obyvatel jiných planet?

Na tomto světě vnímáme opravdu jen pouhou jednou desetinou celkové mozkové kapacity, zatímco na jiných planetách jich mohou jejich obyvatelé používat podstatně víc. Ale i kdyby vládli třeba jen pouhou dvacetinou mozku, mohli by být mnohem chytřejší než leckterý pozemšťan.

Zahradníci Země nejsou jen nějací mimozemšťané z trojrozměrného světa číhající na pozemské kosmonauty jako na vesmírné vetřelce. Pohybují se i v dimenzi vyšší, a jejich technická vyspělost je oproti pozemské o tolik vyšší, že lidská bytost se ve srovnání s nimi jeví jako obzvláště ušmudlaný mikrob sedící na troše špíny a prachu.

Zahradníci Země se ovšem ke své vyspělosti dopracovali také z vývojového stupně, na němž se nacházíme my. Zároveň i nad nimi existují

bytosti ještě mnohem vznešenější a ušlechtilejší, a Zahradníci Země ve srovnání s nimi vypadají tak jako my ve srovnání s nimi. Budeme-li se ale řídit správným zákonem, tedy chovat se k ostatním tak, jak bychom chtěli, aby se oni chovali k nám, i my se postupně dokážeme povznést až na jejich úroveň. Nejlépe to vystihuje motto Britského královského letectva: Úsilím ke hvězdám!

T. Lobsang Rampa KAPITOLY ŽIVOTA. Z anglických originálů *Chapters of Life* a *The Thirteenth Candle* vybrala a přeložila Jitka Badoučková. Typografická úprava a obálka s použitím kresby Zdenky Krejčové Vladislav Zadrobílek. Sazbu programem TEX připravil Karel Horák. Vytiskl Prager I. G., Radlická 2, Praha 5. Vydání první. Trigon, Praha 2003.